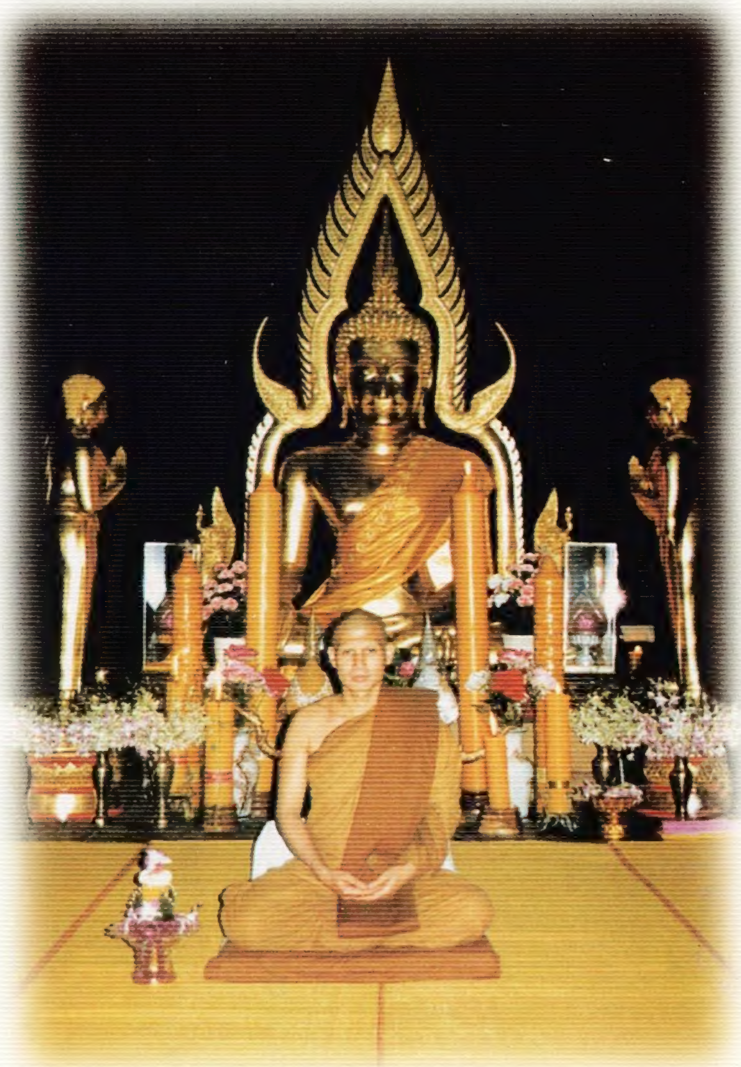

ด้วยศรัทธาและเชื่อมั่น

ด้วยศรัทธาและเชื่อมั่น

๑๘ ตุลาคม ๒๕๓๗

◉ ด้วยศรัทธาและเชื่อมั่น ◉

ขอเป็นแผ่นดินให้เหยียบย่ำ

ให้รดราดปฏิกูลลงไป

ปรารถนาให้ชีวิตใดก็ตาม

งดงามแตกหน่อต่อพันธุ์

เป็นประโยชน์เกื้อกูลกัน

เพื่อสันติสุขในเหตุปัจจัยที่เรานั้น

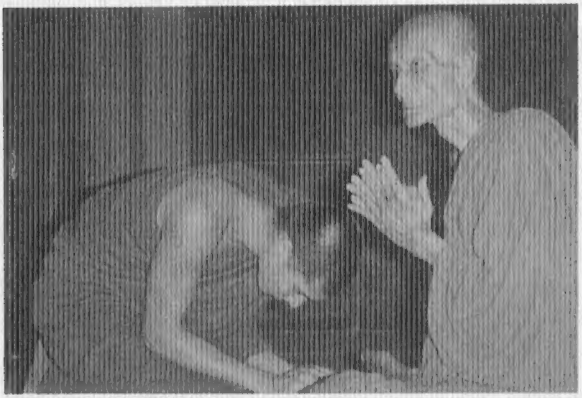
ขอเป็นเพียงแผ่นดิน ๏

ชันตระ อมโรภิกขุ

บุรพาจารย์

สมเด็จพระสังฆราช สมเด็จพระญาณสังวร มหาสกลสังฆปริณายก

หลวงปู่สุข แห่งวัดรามประดิษฐ์ ปากพนัง ครูกรรมฐานองค์แรก

ท่านเจ้าคุณพุทธทาส ผู้ทรงคุณแห่งปัญญา

คำนำ

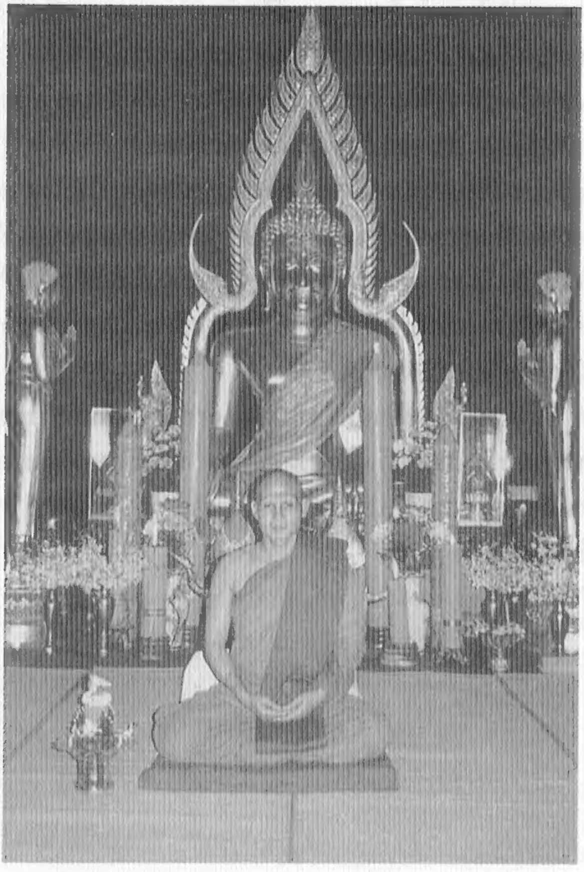
หนังสือ "ด้วยศรัทธาและเชื่อมั่น" จัดทำโดยคณะศิษย์ที่มีความเลื่อมใสศรัทธาและเชื่อมั่นในปฏิปทาของท่านพระอาจารย์ยันตระ อมโร ซึ่งเป็นพระสุปฏิปัณโณผู้อุทิศกายถวายชีวิตเพื่อการเผยแผ่พระสัทธรรม เป็นพุทธบุตรผู้ดำเนินตามรอยพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่มุ่งอบรมสั่งสอนแก่เวไนยสัตว์ให้พ้นจากห้วงแห่งทุกข์ในการเวียนว่ายตายเกิด

หนังสือเล่มนี้ประกอบด้วยธรรมะของท่านพระอาจารย์ยันตระ อมโร ซึ่งคณะผู้จัดทำได้รับความเมตตาอย่างสูงจากท่านอนุญาตให้นำมาเผยแพร่ และส่วนหนึ่งเป็นความคิดเห็นและประสบการณ์ที่ผู้เขียนแต่ละคนได้สัมผัสด้วยตนเอง ซึ่งเป็นความคิดเห็นของผู้เขียนแต่ละคนไม่ได้เกี่ยวข้องกับท่านพระอาจารย์ยันตระและคณะศิษย์ท่านอื่น ๆ หากมีความผิดพลาดประการใด คณะผู้จัดทำขอน้อมรับผิดชอบทั้งหมด

ขออนุโมทนาแด่ทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้เพื่อแจกเป็นธรรมทาน เนื่องในวันคล้ายวันเกิดของท่านพระอาจารย์ยันตระ อมโร 14 ตุลาคม 2537 และเพื่อประโยชน์อันไพบูลย์แก่ผู้อ่านทั้งหลาย จนถึงซึ่งความดับทุกข์ทั้งปวง

คณะผู้จัดทำ

14 ตุลาคม 2537

จากใจ...พระอาจารย์ยันตระ สู่ชาวพุทธ

เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏขึ้น นับเป็นเวลานานพอสมควร ทำให้ศรัทธาของประชาชนพุทธบริษัทสับสนหวั่นไหว ถูกบั่นทอนจำนวนไม่น้อย ทำให้บอบช้ำทางจิตใจเป็นอันมากเกินที่จะประมาณได้ บางคนต้องเสียใจน้ำตาตกทั้งพุทธบริษัท ชาย-หญิง จำนวนมากทั้งผู้ที่ศรัทธาและเริ่มศรัทธาในพระพุทธศาสนา น่าเห็นใจและสงสาร บ้างก็หลุดออกไปจากพุทธศาสนาเลยทีเดียว ขนาดถึงไม่ไหว้พระนับถือพระอีกแล้ว เพราะคาดคิดว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นความจริงตามที่เขากล่าวหา ปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์บ้าง ทางวิทยุ ทางโทรทัศน์บ้าง เจ้าตัวออกแถลงการณ์ชักชวนบ้าง กลุ่มบุคคลที่มากล่าวดูน่าเชื่อถือบ้าง เป็นระดับปัญญาชน ที่มีการศึกษาสูง และบางรายเป็นที่รู้จักในสังคมอย่างกว้างขวาง และดูน่าเชื่อถือ มีทั้งนักธุรกิจ (เซ้งลี้) นักปฏิบัติธรรม (ปลอม) นักวิชาการ นักเขียน จึงคล้ายจะเป็นเรื่องจริง แต่ที่ไหนได้กลับกลายเป็นพวกมีโมหะจัด กิเลสหนา ปัญญาหยาบ (มิจฉาทิฏฐิ) เอาความคิด ความเห็น ความเข้าใจความรู้สึกของตนเองเป็นที่ตั้ง ปราศจากเหตุผลลึกซึ้ง ถูกต้อง เพราะไม่ได้ปฏิบัติธรรมอย่างแท้จริง ไร้คุณธรรม ดูแล้วน่าสลดสังเวช เป็นการสร้างบาปอย่างใหญ่หลวงโดยไม่รู้ตัว ทั้งเจตนา และไม่เจตนา เพราะโมหะเข้าครอบงำแต่วิบากกรรมครั้งนี้เป็นการร่วมกระทำหมู่คงได้วิบากหมู่แต่ได้รับมากน้อยหรือไม่ขึ้นอยู่กับเจตนาและการกระทำของแต่ละคน ส่วนอาตมาถือเสียว่าอาจจะเป็นวิบากที่เคยสร้างกันมา มิได้ทุกข์เดือดร้อนแต่ประการใด แล้วยังบอกให้ทุกคนที่ไปมาหาสู่อย่าให้ร้ายจองเวรพยาบาท ให้อภัยกัน ถึงแม้ว่าจะเป็นเรื่องหนักเลวร้ายใหญ่โตประการใด ก็จงรู้จักทำความเข้าใจให้อภัย (อโหสิ) แต่ก็อย่าได้ประมาทนิ่งนอนใจ ดูดาย พึงป้องกันแก้ไขด้วยสันติวิธีอย่างผู้มีธรรม มีปัญญาโดยแท้ และพยายามที่จะให้ความเมตตา ความจริงใจ แม้เขาจะตั้งตัวเป็นศัตรูก็จงถือหลัก "อหิงสาธรรม ไม่ควรใช้ความรุนแรง ถึงแม้เขาจะร้ายกาจปานใด ให้ทุกคนอยู่ด้วยความรักเมตตา ความเข้าใจกันด้วยความบริสุทธิ์ ในที่แท้จริงแล้วอาตมาคิดว่าทุกคนอยากเป็นคนดี และมีไม่

น้อยที่อยากเด่น อยากดังด้วย และมีกิเลสแทรกมากไปจนหลงตัว ลืมตน จึงแสดงออกมาอย่างนี้ แต่บางรายคงมีเรื่องผลประโยชน์เข้ามาด้วยความอิจฉาริษยา ความหลงเชื่อผิด ๆ คิดกันเอาเอง จึงออกมาในรูปอย่างนี้ แต่มองดูรวมไปถึงลัทธิศาสนาอื่น ซึ่งเขาต้องการเข้ามาแทรกอยู่แล้วจึงได้โอกาสกลายเป็นลงทุน ลงแรงน้อย แต่ได้ผลมาก อนิจจา! คนในบ้านแตกกันหมายถึง คนในชาติบ้านเมืองเราแตกแยก ชิงดีชิงเด่น เห็นแก่ตัวจัดแล้วก็หักล้างทำลายกันเอง ที่เรียกว่า มือที่สอง มือที่สาม ก็เข้ามาแทรกแซงได้ง่ายขึ้นอย่างสบาย ความหลงผิดกิเลสหนาปัญญาหยาบ จึงว่าตนทำถูกต้องแล้ว ต้องการทำให้รุนแรงคิดโค่นล้มหรือต้องการให้ประชาชนหมดศรัทธา ทีแรกก็อาจคิดวางแผนการในวงแคบ ต่อมาก็ขยายตัวมากขึ้นพยายามหาแนวร่วมในทุกวงการ ทราบว่าเตรียมการกันมานานแล้วและเริ่มส่งแฟ็กซ์แล้วโทรศัพท์ไปยังบุคคลที่ช่วยงานอาตมา ช่วยงานทางศาสนา ให้เหตุผล ความหลงเชื่อ ทั้งติดตามผลงานความคืบหน้า ตอนต้นแบบซุบซิบพยายามไปมาด้วยตนเอง ทราบว่าไปทุกภูมิภาคแม้ตามวัดใหญ่ สำนักหลายแห่ง นับว่าเป็นเจตนาแรงกล้ามากแต่เป็นมิจฉาวายาโม คือความพยายามแก่กล้า แต่เดินผิดทาง คือเดินทางอกุศลลงไปสู่ทางไปปากเหวนรกด้วยอำนาจกิเลสอกุศลของตน จนป่านนี้แล้วเขาก็ยังมุมานะกระทำสิ่งเลวร้ายไม่หยุดหย่อน ไม่รู้สึกตัว สร้างบาปหนักกรรมหนาเพราะประชาชนบางคนได้ถึงแก่ชีวิต บางคนช็อค ป่วยไข้ไม่สบายใจ เป็นผลกระทบอย่างรุนแรง โอ้...อนิจจา แต่เราเป็นพระทำอะไร พูดอะไรไม่ได้มาก พูดมากเขาก็ว่าแก้ตัว เรามั่นใจในศีลในธรรม รวมทั้งคุณธรรมความดีที่ได้ตั้งใจกระทำบำเพ็ญมาโดยตลอด อุทิศชีวิตเพื่อพระพุทธศาสนาทั้งรับใช้ประชาชน เพื่อนมนุษย์เพื่อเขาจะได้รับสิ่งอันประเสริฐสูงสุดที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้และมอบให้ประชาสัตว์ทั้งปวง มนุษย์และเทวดาทั้งหลายด้วยขันติวิริยะ ด้วยพระเมตตากรุณา และพระปัญญาอันบริสุทธิ์ นับเป็นสมบัติอันล้ำค่า หาประมาณมิได้ จึงตั้งใจเดินตามรอยพระยุคลบาทแห่งพระศาสดา ไม่ว่าอุปสรรคปัญหาใดเข้ามาจักมิท้อถอยทั้งสิ้นตลอดมา แม้เหตุการณ์ครั้งนี้ก็มิได้ท้อถอย แต่

ขอให้สาธุชน พุทธบริษัท พิจารณาเอาเถิดว่าอะไรเป็นอะไร ใครเป็นใคร คนนอกศาสนาและต่างศาสนา จะคิดอย่างไร เขาคงนึกประนามพระในพระพุทธศาสนา รวมทั้งชาวพุทธ เหตุการณ์เช่นนี้ไม่น่าจะเกิดขึ้น เขาคงนึกกระหยิ่มยิ้มย่องว่าเราชาวพุทธกัดกันเองให้เป็นมลทิน กระทบไปถึงสถาบันสงฆ์ไทย เป็นการบั่นทอนกระทบถึงความมั่นคงของประเทศไทยเช่นประเทศใกล้เคียง เมื่อคนในชาติแตกแยกกันจะด้วยความเห็นหรือความรู้สึกในทางเชื่อ เช่น ตัวอย่างที่ปรากฏในบางประเทศที่ใกล้เคียง เช่น ประเทศจีน เวียดนาม ศรีลังกา พม่า ลาว เป็นต้น ขอให้ประชาชนชาวไทยสังวรณ์ในเหตุการณ์นี้ โอ้...อนิจจาชาวไทย นี่หรือคือชาวพุทธ พวกที่ไม่ศรัทธา ไม่ชอบ มีอคติอยู่แล้ว ก็คงดีใจ สะใจ ซ้ำเติม สนับสนุนเข้ามารุมกัดสนุกไปเลยด้วยความสะใจเพราะคนเหล่านี้ไม่ได้คิดถึงบาปบุญอยู่แล้ว และเหตุการณ์ครั้งนี้ เรื่องเลวร้ายกระจายไปทั่วทั้งโลก มากมายหลายประเทศขอให้เราคิดเอาเองเถิด ความเสียหายครั้งนี้ถ้าคิดตามหลักเศรษฐ-ศาสตร์แล้ว จะเสียทั้งการงาน ทั้งสุขภาพกันเป็นจำนวนมาก เขาหลอกขายข่าวนานสองเดือนกว่ามาแล้ว ที่เสียมากคือทางจิตใจ ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญมากกว่าอย่างอื่น สำหรับอาตมาเองไม่รู้จะช่วยอย่างไร ก็ขออำนาจคุณพระสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เทพแห่งดินฟ้า และความดี ความจริงใจ ความบริสุทธิ์ใจจงคุ้มครองทุกคนและประทานพรให้ความจริงประจักษ์โดยเร็วที่สุด แล้วแต่คุณพระเบื้องบน ขอจงมาเป็นพยาน และให้ประจักษ์ความจริง ให้คนหลงผิด ทำผิด สำนึกรู้ตัว กลับตัวกลับใจ มีปัญญาสัมมาทิฏฐิเห็นถูกต้องตามความเป็นจริง และดำเนินสิ่งที่ถูกต้อง หยุดทำบาป ขยายบาป แพร่บาปให้กับคนอื่นให้พบพระธรรมอันที่จะนำไปสู่สันติสุข อยู่ด้วยผาสุก มีแต่ความรัก ความเมตตาอันบริสุทธิ์ และมีความเข้าใจที่ถูกต้องต่อกัน ให้ได้บังเกิดเป็น “เอกภาพ” ชีวิตจะได้พบสันติสุข อยู่ร่วมกันด้วยสันติสุข มีน้ำใจช่วยเหลือเผื่อแผ่ โอบอ้อมอารีต่อกัน ชีวิตและโลกนี้ก็ย่อมน่าอยู่ หากเราเดินตามรอยของพระพุทธองค์ ตามคำสั่งสอนแห่งพระพุทธองค์โดยแท้ด้วยการศึกษา ประพฤติปฏิบัติตามไม่ใช่มีแต่ชื่อว่า เป็นชาวพุทธในทะเบียน

เฉย ๆ ไม่งั้นจะกลับกลายเป็นผู้ทรยศต่อพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ด้วย เรามีตามีหูก็ต้องดูกันเอาเองเถิด ใช้สติปัญญาพิจารณาให้รอบคอบแล้วจะรู้เอง กาลเวลาและความจริงมันย่อมพิสูจน์ในตัวของมันเอง เราลองพากันอ่านดูใจของเราเองว่าเราได้ทำดี ทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว ทำหน้าที่ถูกต้องแล้วหรือยัง ที่เกิดมาเป็นมนุษย์ และพบพระพุทธศาสนา ถามตัวเองว่าบัดนี้เรากำลังทำอะไรอยู่ ได้ฝึกฝนปฏิบัติตน พัฒนาตนด้วยธรรมแล้วหรือยัง บัณฑิตทั้งหลายย่อมสรรเสริญผู้ยังประโยชน์ได้สองทางคือ ประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน เราอย่าได้ประมาท เพราะชีวิตเราอยู่ได้ไม่นาน จะอยู่เกินร้อยปีนั้นหายากเต็มที ถ้าเทียบกับการเกิดของโลกหรือจักรวาลนี้ เรายังมีชีวิตอยู่แค่อึดใจเดียวเท่านั้นกับการเกิดอันยาวนานของโลก และจักรวาลนี้ และไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้า ในที่สุดไม่มีอะไร ต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป นอกจากความดีงาม และความเย็นสงบแล้ว ไม่มีอะไรประเสริฐยิ่งกว่า

ฉะนั้น จงเดินตามทางที่ถูกต้องโดยธรรมเสียแต่บัดนี้ด้วยความไม่ประมาท เพื่อชีวิตนี้จะได้มีคุณค่า ไม่เสียชาติเกิด หรือไม่เสียทีที่ได้เกิดเป็นมนุษย์ สำหรับอาตมาเองไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเป็นธรรมดาไม่กลัวมันทั้งสิ้น และพร้อมที่จะให้พิสูจน์สอบถามได้ทุกกรณี จะได้รู้ว่าอะไรคือของจริงแท้ หรืออะไรเป็นของเทียมของปลอม จนสิ้นลมหายใจ และขอยืนยันคำพูดเช่นนี้

พระอาจารย์ยันตระ อมโร

เขียนระหว่างนั่งรถจากที่พักบนดอยใกล้ดอยตุง เข้าตัวเมืองเชียงราย

24 มีนาคม 2537

คำกล่าวของท่านพระอาจารย์ยันตระ ในงานฌาปนกิจศพมารดา พระทวียุทธ ฐานยุตโต

วันอาทิตย์ที่ 11 กันยายน 2537 ณ วัดธาตุทอง กทม.

สื่อวิทยุออกไปหลายสถานี เอาธรรมะไปออกทำให้ประชาชนที่เรียกว่ามีนิสัย ปัจจัย เขาจะได้รับแสงสว่างคนที่หูตาดี ก็เห็น ส่วนคนที่หูตายังไม่ดีพอ ไม่ได้หมายถึงว่า คนเหล่านั้นเป็นคนตาบอดหูหนวก ตาเขาดี แต่ตาในเขามืด หูก็ดี แต่หูในเขาหนวก ที่ดวงใจเขามืดบอดหรือยังไม่ถึงเวลาที่ทำให้เขารู้เขาเห็น สิ่งที่น่าสงสารที่สุดคือประชาชน อาตมาเคยพูดเสมอแม้ที่สุดว่า เขาจะทำให้อาตมา ถึงเวลาถ้าอาตมาจะดับนะ ก็แค่อาตมามันไม่มีอะไรหรอก แต่สิ่งที่เหลือไว้สิ่งที่น่าเป็นห่วงคือประชาชน ถ้าปล่อยให้คนกระทำสิ่งที่ผิด ๆ และมีอำนาจในการยึดถือในสิ่งผิด ขยายสิ่งผิดไปสู่ประชาชนมากยิ่งขึ้น ก็จะเป็นอันตรายต่อแผ่นดิน แค่อาตมาดับไม่เป็นไรชีวิตเรานิดเดียวเองไม่สำคัญอะไรเท่าไร ดีว่าพวกเรานั้นได้มีธรรมะกันเป็นที่ยึดเหนี่ยวในจิตใจ แต่คนไม่น้อยเหมือนกัน ที่มีความหลงผิด เห็นผิดเชื่อไปตามข่าว เชื่อไปตามบุคคลเหล่านั้น เพราะหนึ่งเขาไม่ได้พบอาตมาหรือได้เห็นอาตมา เขาเห็นแต่เพียงภายนอก เหมือนคนเห็นต้นไม้ ไม่ได้เห็นแก่นไม้ เห็นแต่เปลือกมัน ต้นไม้เราสันนิษฐานไกล ๆ กัน ยังดูไม่ออกว่าต้นไม้นั้นจะมีแก่นลักษณะไหน อย่างไร จะเป็นโพรงหรือไม่ ไม่แน่ต้องดูเข้าไปถึงข้างใน ทีนี้พวกเราถ้าเราปฏิบัติธรรม เราก็จะเห็นด้วยตนเองไม่ต้องบอกเห็นอาหารนี่เราอย่าเพิ่งคิดว่ามันอร่อย ต้องลองชิมก่อน ธรรมะก็เหมือนกันที่เราเข้าใจธรรมะ เราไม่ปฏิบัติ ยังไม่ได้รับรสของธรรมะนั้นต่อเมื่อเราปฏิบัติ เหมือนกับเรารู้ว่าเมตตาดี แต่เราไม่ได้ดื่มรสของเมตตา พอเรามีเมตตาหล่อเลี้ยงจิตใจ รู้ว่าทานของเมตตามีความสุข ผู้ที่มีจะมีความสุข

มาก ถ้ารู้รสอุเบกขาอีก ยิ่งสงบเย็นสบาย แต่ว่าเรารู้น่ะรู้เฉย ๆ คนทั่วไปรู้ว่าเมตตาดี จะได้รับรสนั้นดีหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับบุคคลที่ปฏิบัติ ที่เราดูดอกไม้มันไกล ๆ ดูสีมันไกล ๆ อาจจะไม่ใช่ กุหลาบก็ได้ อาจจะเป็นคาเนชั่นใช่ไหม ดูไกล ๆ เราดูไม่ออก แต่ถ้ากุหลาบมันมีกลิ่นด้วยใช่ไหม แล้วไม่แน่อาจจะเป็นพลาสติกก็ได้ หรือดูพลาสติกเป็นดอกไม้จริงก็ได้ ต่อเมื่อคนนั้นจับสัมผัสแล้วรู้จริงด้วยตนเอง จึงไม่ต้องถามใคร ฉันใด ธรรมะก็ฉันนั้นต้องสัมผัสเอง เป็นปัจจัตตัง พวกโยมก็โชคดี ที่ว่าโชคดีนั้นเพราะเราสนใจธรรมะด้วยความจริงใจ ธรรมะจะดีนั้นต่อเมื่อทำดี ถึงรู้ธรรมะดีแต่ยังทำไม่ดี ก็ไม่ดี ธรรมะดีก็ไม่ดี ธรรมะดีก็ดีอยู่ที่ธรรมะ เข้าใจไหมโยม เราจะรู้ว่าธรรมะดี คนที่เขามีหรือเป็นไปโดยธรรมชาติ แต่ถ้าคนที่ยังคิดไม่ดีตั้งจิตไว้ไม่ดี พูดไม่ดี ทำไม่ดี ก็ยังไม่มีธรรมะดี รู้เฉย ๆ ก็ขอฝากไว้เพียงเท่านี้ และขออนุโมทนาญาติโยมทุก ๆ คน ที่อุตส่าห์เข้าร่วมงานบุญกุศลครั้งนี้ ทั้งอาจารย์ทวียุทธก็เป็นพระที่ชอบพอกันมา เคยร่วมสุข ร่วมทุกข์ร่วมปฏิบัติ กันมาหลายปีมาแล้ว นี่โยมอุตส่าห์มาร่วมบุญทักษิณานุปาทาน **คนเราเห็นใจกันยามทุกข์ ถ้าเห็นใจเฉพาะยามสุขไม่ใช่เห็นจริงแท้ เพื่อนที่ร่วมสุขน่ะ หาไม่ยาก แต่ร่วมทุกข์หาได้น้อย เห็นใจกันตอนนี้ ครั้นยามแก่ ยามเจ็บ ยามตายไม่ทิ้งกัน**

ท้ายที่สุดขอกุศลความดีของโยมทั้งหลายทุกคน จงส่งเสริมให้โยมทุกคนมีความสุข ความเจริญให้ก้าวหน้าทั้งชีวิตการงาน และการปฏิบัติธรรม ให้มีกำลังกายกำลังใจในการบำเพ็ญความดี ให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปจงทุกคนให้เจริญพร้อมด้วย ศิริอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ทั้งธนสารสมบัติ จงไพบูลย์ทุกประการ ทุกท่าน ทุกคน ด้วยคุณพระและกุศล ด้วยเทอญ.

ธรรมะจากพระอาจารย์
ยันตระ อมโร

● บทนำ ●

ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นนักเขียน ทั้งยังมีความรู้ความสามารถน้อย แต่เมื่อยามว่าง มีเวลาก็ชอบเขียนอะไรเล่น ๆ เป็นการผ่อนคลาย ทั้งเป็นแรงบันดาลใจที่เกิดขึ้นของมันเองตามธรรมชาติ มิได้บีบคั้นบังคับอะไรมันมาก หากว่ามันเป็นสื่อให้ผู้อ่านผู้ดูได้สัมผัสกับสัจจะในส่วนใดที่จะนำไปสู่ความสงบที่เป็นคุณให้เกิดความสว่างภายใน อาจจะนำมาซึ่งคุณประโยชน์แก่ตนและผู้อื่น ชีวิตอื่น เพื่อนร่วมชีวิตทุกชีวิต โดยดำเนินไปในทางถูกต้องอันจะนำมาซึ่งสันติสุขแล้ว นั่นแหละเป้าหมายของเราทั้งผู้เขียนและผู้อ่านและโลกทั้งมวล หากผิดถูกประการใด ขอท่านผู้รู้พึงให้อภัยช่วยกรุณาชี้แนะตักเตือนได้ ข้าพเจ้ายินดีรับฟัง หากมีผิดพลาดบกพร่องในสิ่งใด จะยินดีแก้ไขด้วยดี

จากผู้รู้น้อยด้วยดวงใจ

ยันตระ อมโรภิกขุ

1 เมษายน 2537

● เอกภาพ ●

ธรรมชาติได้สรรค์สร้างทุกสิ่งทุกอย่างทั้งสิ่งมีชีวิต และไร้ชีวิตในโลกนี้และจักรวาลทั้งปวงไว้อย่างเหมาะเจาะถูกต้องสมดุล ยุติธรรมแล้วอย่างชนิดที่มนุษย์ รวมทั้งกฎเกณฑ์ เหตุผล และสภาวะ อันถูกต้องเฉียบขาด ไม่สามารถทำเทียมเลียนแบบ ทั้งทรงอานุภาพ พร้อมศักยภาพ ประสิทธิภาพ ประสิทธิคุณ อย่างสมบูรณ์ ลึกซึ้งมีเหตุผลของมันอยู่ในตัว ชนิดที่มนุษย์ปฏิเสธไม่ได้ ไม่ว่าเราจะพูดถึงอะไร จะเป็นพระจันทร์ ดวงดาว พระอาทิตย์ แผ่นดิน โลก ท้องฟ้า อากาศ ทั้งกลางวัน กลางคืน เวลา หน้าที่ ฤดูกาล การดำรงอยู่และการดำเนินไปของสรรพสิ่ง มีความสัมพันธ์สอดคล้องกันอย่างลึกซึ้ง เหมาะสมสมบูรณ์แบบอย่างน่าทึ่ง ถ้าเรามาพิจารณา เช่น ต้นไม้ต้นหนึ่งจะเป็นต้น ราก ใบ กิ่ง ก้าน สาขาของมันช่างวิจิตรงดงาม ไม่ว่าจะเป็นสีสัน รูปทรง คุณลักษณะ ความเป็นระเบียบ หรือจะอะไรแล้วแต่ มันถูกต้องเหมาะเจาะ สมบูรณ์อยู่ในตัวของมัน ทั้งด้านเหตุผล และสภาวะ เราจะมองได้ว่า ทุกกิ่งก้านสาขาปุ่มปมที่จะแตกขึ้น มันช่างเหมาะเจาะสอดคล้องกลมกลืนไปเสียทั้งหมด เช่น ตาของมันที่จะแตกเป็นกิ่ง มันก็กำหนดเลือกที่แตกอย่างเหมาะสมสอดคล้องที่สุด เกินกว่าที่นักคำนวณจะคำนวณวัดได้ แม้แต่ลายเส้นในใบของมัน ชาติพันธุ์มนุษย์สัตว์ก็เช่นกัน มันช่างวิจิตรถูกต้องสอดคล้องทุกเผ่าพันธุ์ ไม่ว่าหน้าตา รูปร่าง ลักษณะ ภาษา ศิลป วัฒนธรรม ประเพณี ความเป็นอยู่ทั้งหมดที่ปรากฏอยู่อย่างหลากหลาย ซึ่งล้วนแต่เป็นสิ่งวิจิตรลึกซึ้งที่ธรรมชาติได้สร้างสรรค์ ตามสภาพและกฎเกณฑ์ของมัน โดยอาศัยวิวัฒนาการของธรรมชาติ ที่มีการพัฒนาขึ้นในตัวมนุษย์เอง ในส่วนหนึ่งกับวิวัฒนาการของธรรมชาติที่มีความเป็นไปของมันอยู่ในตัวทุกขณะ ไม่มีการหยุดนิ่งเช่นเดียวกัน มีความสอดคล้องของมันอยู่ในตัวอย่างเป็นเอกภาพ มนุษย์ชาติทั้งมวลมีเลือดสีเดียวกัน อยู่ใต้ฟ้า แสงสุริยะไข บนแผ่นดินโลกเดียวกัน อาศัยพืชพันธุ์ธัญญาหาร อากาศ หายใจร่วมกัน และถึงกันไม่มีผนังกั้น ต่างดำรงอยู่ ต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ต้องการความสุข ไม่ต้องการ

ความทุกข์เหมือนกัน ด้วยเหตุนี้เราจึงควรหยุดขาดจากการเบียดเบียนกัน ไม่ควรก่อทุกข์โทษเวรภัยต่อกัน รู้จักการให้อภัยกันและกัน พึงน้อมความรักเมตตาเข้าหากัน แม้จะต่างกันโดยสมมุติในเรื่องเผ่าพันธุ์ ภาษา ศาสนา ความเชื่อ แต่เราก็คือชีวิตเดียวกัน มีแหล่งกำเนิดมาจากที่เดียวกัน มาจากจุดกำเนิดเริ่มต้นอันเดียวกัน เหตุไฉนเล่า เราจึงมารังเกียจเบียดแบ่งให้ร้ายกัน

โอ! มนุษย์หนอ ทุกชีวิตล้วนรักชีวิต และล้วนเป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บตาย ด้วยกันทั้งสิ้น ล้วนแต่เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ ร่วมโลก ร่วมชีวิต จงเห็นความจริงในข้อนี้เถิด เราจะยิ่งมีความรัก ความเมตตา ความเข้าใจกันยิ่งขึ้น จงหันหน้าเข้าหากัน เพื่อนมนุษย์ชาติ สัตว์โลก ทั้งหลาย จะได้อยู่กันด้วยความผาสุก จะได้ชื่อว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่ประเสริฐโดยแท้ สันติภาพจะได้ปรากฏขึ้นในโลกนี้ จะได้อยู่ด้วยกันด้วยความสงบร่มเย็น ไม่ต้องหวาดระแวงต่อกันและกัน

โอ! มนุษย์หนอ นี่คือความฝันของเรา เมื่อไหร่หนอมันจะปรากฏต่อเมื่อความรักเมตตา ความเข้าใจอย่างถูกต้องเกิดขึ้น ซึ่งกันและกันอย่างสมบูรณ์นั่นแหละ ชีวิตและโลกย่อมบังเกิดสันติสุข นี่คือ “ความฝันความหวัง” ขอวันนั้นจงมาถึงโดยเร็ววัน ทั้งทุกศาสนาสอนให้ทุกคนมีความรัก ความเมตตากันไม่ใช่หรือ ให้ละความเห็นแก่ตัว เหตุไฉนเราจึงยังเบียดเบียนกัน ไม่เข้าใจกัน

โอ! อนิจจา นี่หรือคือมนุษย์ ผู้เป็นสัตว์อันประเสริฐกว่าสัตว์อื่นใดในโลก ฉันได้แต่ภาวนาว่าขอประสบการณ์แห่งความทุกข์ทั้งปวงจงสอนให้มนุษย์ได้สำนึกความผิดบาป หรือความผิดพลาดบกพร่องรวมถึงความไม่ฉลาดรู้เท่าทัน ต่อผัสสะ อารมณ์ โลกธรรม หรือ ปัญญาใด ที่ปรากฏขึ้นหรือเข้ามา แล้วตั้งใจแก้ไขปรับปรุง ด้วยดีให้ถูกต้องเสียโดยเร็ว เท่าที่เป็นได้ ทั้งรู้จักยอมรับ สภาพความเป็นจริงทั้งปวง ไม่ว่าสิ่งใดด้วยใจอันอาจหาญ พยายามยิ้มรับแม้จะเป็นการฝืนใจ จงหมั่นฝึกฝนกล้าหาญต่อความเป็นจริง เมื่อเห็นว่าสิ่งใดเป็นคุณ เป็นประโยชน์ เป็นทางแห่งความให้เจริญ ร่มเย็นต่อตนและผู้อื่น ต่อส่วนรวมหรือคนทั้งหลายแล้ว จงกระทำเถิด! แล้วเดิน

ตามทางที่ถูกต้องนั้นไปให้ถึงที่สุด

ความสันติสุข ความสำเร็จ ย่อมเกิดขึ้นโดยแน่นอน

ยันตระ อมโรภิกขุ

18 เมษายน 2537 ·

(ห้วยทก ใกล้ บ.ผาแตก จ.เชียงราย)

● การฝึกจิต ●

เริ่มต้นจากการฝึกใจให้สงบตั้งมั่น เรียกว่า สมาธิ หรือสมถกรรมฐาน มีอุบายในการฝึกมากมายหลายวิธีด้วยกันตามแบบแห่งพระพุทธศาสนานั้น สมถกรรมฐานมีถึง 40 วิธี เป็นอนุสติ 10 สัญญา 10 อสุภะ 10 กสิณ 10

ส่วนอุบายในการทำใจให้สว่าง รู้แจ้งจริงตามสภาพความเป็นจริงด้วยปัญญา เรียกว่า **วิปัสสนา** หรือวิปัสสนากรรมฐาน มีอุบายหลายอย่างเช่นเดียวกัน เช่น

1. พิจารณาธาตุ ให้เห็นร่างกายนี้สักแต่ว่าเป็นธาตุ 4 และตัวรู้ที่เรียกว่า วิญญาณธาตุ ประกอบกันขึ้นเป็นชีวิต

2. พิจารณาขันธ์ 5 ให้เห็นแจ้งชัด ในชีวิตเรานี้ว่าประกอบด้วย รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

3. พิจารณาอายตนะ 18 ให้เห็นสิ่งรับรู้ที่ตัวเรากับสิ่งที่เข้ามากระทบ (อารมณ์) แล้วเกิดเป็นสิ่งใหม่ขึ้น ซึ่งทั้งหมดล้วนสักแต่ว่าเป็นไปเท่านั้น เกิดแล้วก็ดับหมด ไม่ว่าตากระทบรูป, หูได้ยินเสียง, จมูกได้กลิ่น, ลิ้นรู้รส, กายสัมผัสกับโผฏฐัภภะ, จิตกระทบกับธรรมารมณ์ เกิดเป็น สุขเวทนาบ้าง ทุกข์เวทนาบ้าง อทุกขมสุขเวทนาบ้าง ทั้งหมดนี้ล้วนแต่เกิดขึ้นแล้วก็ดับไป ทุกผัสสะ เมื่ออายตนะภายนอกกับภายในกระทบกันเข้า...ไม่มีอะไรคงทนตั้งมั่นอยู่ได้ตลอด และไม่มีอะไรเป็นสัตว์ บุคคล ตัวตน ที่จะให้ไปหมายมั่นได้ ล้วนสักแต่ว่าไปเท่านั้น ยึดอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น ในที่สุดก็ดับไปไม่เหลือ ให้หมั่นพิจารณาบ่อย ๆ เพราะเราหลงยึดถือผัสสะอารมณ์ว่าเป็นนั่นเป็นนี่จึงเป็นทุกข์ ที่แท้แล้วก็สมมุติกันขึ้นไม่มีอะไร จึงควรรู้แล้วก็ปล่อยวาง

4. พิจารณาปฏิจจสมุปบาท ว่าทุกอย่างมีเหตุมีปัจจัย จึงทำให้เกิดขึ้นเป็นนั่นเป็นนี่กันขึ้นมา เริ่มจาก**ผัสสะที่มีอวิชชา** จึงทำให้เกิดสังขาร แล้วก็เกิดต่อกันไปเรื่อย ๆ จนทำให้เกิดทุกข์ อุปาทานขึ้นเป็นภพเป็นชาติ แล้วก็เป็นทุกข์ต่อไปในอุปาทานแห่งภพชาตินั้น ๆ เพราะล้วนแต่ไม่เที่ยง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จึงทำให้เป็นทุกข์เนื่องจากความหลงยึดมั่นถือมั่น

ในความมี ความได้ ความเป็น สรุป อุปาทานทำให้เกิดทุกข์ ทุกข์เพราะอุปาทาน หรือที่ท่านผู้รู้กล่าวว่า เรามีจึงมีทุกข์ ทุกข์มีเพราะมีเรา แต่เรามีเพราะมีอุปาทาน สิ้นอุปาทานก็สิ้นทุกข์

5. พิจารณาอริยสัจจ์ทั้ง 4 คือพิจารณาให้เห็นทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ความดับไปของทุกข์ และทางที่จะปฏิบัติให้เข้าถึงความดับทุกข์ เรียกว่า ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

ทุกข์ ให้กำหนดรู้ด้วย **ปริญญายะกิจ**

สมุทัย ให้กำหนดละด้วย **ปหานกิจ**

นิโรธ ให้ทำให้แจ้งด้วย **สัจฉิกรณกิจ**

มรรค ให้เจริญให้ยิ่งด้วยภาวนากิจ

สรุป **ทุกข์** ก็อยู่กับตัวเรานี้

เหตุทุกข์ ก็อยู่กับตัวเรานี้

ความดับทุกข์ ก็ต้องดับที่ตัวเรานี้

ทางที่จะปฏิบัติเพื่อดับทุกข์ ก็ต้องทำที่ตัวเรานี้

อวิชชา โมหะ หรือ พุทธะ จึงอยู่ที่ตัวเรานี้เอง

* ไม่ต้องไปทำที่ไหนให้เสียเวลา

ต้องเรียนรู้จัดการที่ตัวเราเอง มันก็จะหมดปัญหาโดยสิ้นเชิง

อุบายที่ทำให้เจริญธรรม หรือความก้าวหน้าของการปฏิบัติ ต้องอาศัย

1. ศีล และข้อวัตรปฏิบัติ ที่ดี ถูกต้อง และสม่ำเสมอ

2. ได้ครู อาจารย์ ผู้แนะนำดี ถึงพร้อมด้วยธรรม (คือทำได้จริงเป็นตัวอย่าง) ได้กัลยาณมิตร ได้เพื่อนดี สหายดี พากันชักนำในการปฏิบัติ

3. ภูมิประเทศ สิ่งแวดล้อมดี วิเวก ที่พักดี ร่มรื่น อากาศดี วิเวก ไม่พลุกพล่าน เรียกว่า ได้สัปปายะดีทุกอย่าง รวมทั้งอาหาร อากาศ สถานที่

4. ธรรมสัปปายะ ธรรมที่ปฏิบัติก็ถูกกับจริตนิสัย ใจรัก ถ้าไม่ถูกกับจริตนิสัย ก็เจริญก้าวหน้ายาก

* ที่สำคัญคือ เอาจริง ตั้งใจจริง เพียรจริง **สละจริง ก็จะถึงจริง ได้จริง** เพราะธรรมเป็นของจริง ต้องมีคุณสมบัติของความเป็นคนจริง ปฏิบัติ .

เอาจริง จึงจะถึงจริง ถ้าปฏิบัติหลอกเล่น ๆ จะไม่ได้ผล จะได้ก็แต่ของหลอก ๆ เล่นไปเท่านั้น เพราะฉะนั้นต้องเอาจริง ตั้งใจจริง เพียรจริงให้ถึงที่สุด เมื่อเดินถูกทาง เอาชีวิตเป็นเดิมพันแล้ว รับรองว่าต้องได้จริงถึงจริง ถ้าเราไม่เป็น**อาภัพปบุคค**เสีย และเชื่อแน่ว่าเราทุกคนพอมีนิสัยเก่าทุนเดิมกันมาทั้งสิ้น คงไม่มีใครเป็นอาภัพปบุคคล เพราะฉะนั้นอย่าได้ประมาทเสีย แสวงหาสิ่งประเสริฐสูงสุด ที่มนุษย์พึงได้รับเสียตั้งแต่ชาตินี้ ไม่ต้องรอชาติหน้าฟ้าใหม่ หรือวันหน้า พึงกระทำบำเพ็ญความเพียรเสียตั้งแต่เดี๋ยวนี้เถิดจะได้ไม่เสียเวลาหรือสายเกินไป จะได้ไม่เสียใจในภายหลัง และจะได้ชื่อว่าไม่เสียชาติเกิดที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา ไม่เช่นนั้นจะทุกข์อยู่ร่ำไป ไม่ได้อะไร เมื่อตายไปก็ไม่เห็นมีอะไร ต้องทิ้งสิ่งทั้งปวง จะได้ไม่ละอายสัตว์เดรัจฉานที่มันไม่มีสิทธิ์ที่จะมาปฏิบัติธรรมได้อย่างเรา เพราะภูมิเขตมันขีดจำกัด น่าเห็นใจ น่าสงสาร แต่เรานี้ได้**อัตภาพ** ในความเป็นมนุษย์มาดี มีอวัยวะ มีสมอง มีสติปัญญา ประเสริฐกว่าสัตว์อื่น เราอย่าได้ปล่อยเวลา และโอกาสให้เสียไปเปล่า ๆ โดยใช่เหตุ นึกแล้วบางคนก็ช่างน่าสมเพช หลงไม่รู้ตัว เราควรนึกรู้ตัว มองดูตัวเอง น่าสมเพชตัวเราเองบ้าง ที่มัวโง่งมอะไรอยู่ ไม่เป็นแก่นสารสาระอะไรเลย ไม่ว่าโลกียะสุขใด ๆ จะเป็นลาภ ยศ เกียรติ สุข สรรเสริญ ไม่ว่ากิน กาม เกียรติ ใด ๆ ในโลกนี้ที่เราเมาหลงอยู่ ไม่มีอะไรเที่ยงแท้แน่นอน จงมาพากันแสวงหาสิ่งประเสริฐยิ่งกว่านั้นเถิด คือโลกุตรธรรม อันที่จะนำตนให้พ้นโลก คือไม่ติดไปกับทุกข์อย่างโลก ๆ เขา ทั้ง ๆ ที่เราอยู่กับโลกในโลกนี้แหละ แต่เราสามารถทำตัวเรา จิตของเราให้มีความสงบสุข อิสระพ้นจากโลกได้ พ้นไปจากทุกข์ทั้งปวงได้ ยังกลับจะช่วยโลกได้อย่างประเสริฐสุด อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิคุณ เหลือประมาณได้ ขอแต่เราเอาจริง ปฏิบัติจริง ละจริง จะพบกับชีวิตที่สันติสุข นิรันดร สามารถพ้นจากสุข ทุกข์ของโลกได้ โดยไม่ต้องหนีโลก และช่วยโลก คือบุคคลอื่น ชีวิตอื่นได้อีกด้วย จงอย่ารีรออยู่เลย

6. พิจารณาความเป็นพระไตรลักษณ์ คือให้เห็นสังขารรูปนามทั้งปวงไม่ว่าเราเขา สิ่งมีชีวิต หรือไร้ชีวิต ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ล้วนเป็นไป

ตามกฎพระไตรลักษณ์ทั้งสิ้น อยู่ภายใต้อำนาจกฎพระไตรลักษณ์ คือทุกอย่างต้องเป็นไปตามอำนาจ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ฝึกทำใจให้เห็นแจ้ง ให้ยอมรับ ปลงปล่อย ไม่เข้าไปหมายมั่น หรือปล่อยวาง ความยึดมั่น ส่วนมีหน้าที่อะไรก็ทำไปด้วยความสะอาด สว่าง สงบ ด้วยสติปัญญา คุณธรรมะ

● ธรรมชาติ ●

ธรรมชาติคือทุกอย่างที่ปรากฏอยู่ ทั้งสิ่งมีชีวิตและไร้ชีวิต ทั้งหยาบทั้งละเอียด ทั้งที่มองเห็นได้และไม่เห็น ที่มีความเป็นไปเองของมัน ถ้าเราได้เรียนรู้ให้เห็นแจ้งความเป็นไปแห่งธรรมชาติ รวมทั้งสภาวะความเป็นเหตุและเป็นผล ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ในสิ่งทั้งปวงของธรรมชาติ จะเป็นการเกี่ยวข้องรวมเข้า, แบ่งแยก หรือความเป็นเหตุเป็นปัจจัยของกันและกันให้เกิดสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้น แล้วก็หมุนไปไหลไป ของธรรมชาติทั้งมวล ถ้าเรามีความรู้อย่างเห็นแจ้งจริง และเข้าถึงจริงในสิ่งทั้งปวงจนไม่เป็นทุกข์กับมันได้ในทุกเรื่องทุกกรณี จนหมดสิ้นปัญหา จิตอิสระจากสิ่งทั้งปวง (จากทุกข์ทั้งปวง) ก็ได้ชื่อว่า การเข้าถึงธรรม การบรรลุธรรม ทั้งยังหวังให้เกิดคุณประโยชน์แก่ชีวิตและโลกนี้แต่ประการเดียวเท่านั้น จะมากหรือน้อยก็แล้วแต่ปัจจัย แม้พระพุทธองค์ก็ช่วยเหลือได้ไม่ทั้งหมด แก่คนส่วนหนึ่งที่มีอุปนิสัย มีอินทรีย์บารมี ที่จะรู้ได้รับได้ แก่อินเดียส่วนเหนือ (ชมพูทวีป) ในส่วนหนึ่งเท่านั้น มิใช่ว่าจะช่วยคนทั้งโลกได้หมด พุทธบริษัทต้องช่วยกัน เพราะฉะนั้น เราต้องยอมรับสภาวะของโลกเขา ที่มันเป็นของมันอยู่เช่นนั้นเอง เรามีความตั้งใจที่จะช่วย ก็ช่วยเท่าที่จะช่วยได้ ทำได้ ให้ดีที่สุด โดยอย่าได้กังวลอะไรมากเกินไป ต้องยอมรับ สภาวะจริง ๆ ของโลก ที่มันเป็นของมันอยู่เช่นนั้นเอง

ในส่วนสำคัญที่สุด เราต้องเริ่มต้นที่ตัวเองเสียก่อน ตั้งแต่ศึกษาฝึกฝนอบรมพัฒนาตน ทำตนเองเสียก่อน ให้รู้แจ้งเข้าถึง สัจธรรม ด้วยการประพฤติดี ปฏิบัติชอบ โดยละชั่ว ทำแต่ความดี ฝึกจิตให้สงบผ่องใส ไม่ให้

เศร้าหมอง คอยระวังใจตน ไม่เห็นแก่ตัว จนชนะใจตนเองได้ หมายถึงชนะกิเลสตนได้จริงแล้ว หมดความเห็นแก่ตัวสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นความหลงยึดมั่น ความเป็นตัวตนของตน หรือโลภ โกรธ หลง เสียได้โดยสิ้นเชิงแล้ว เราจะมีโอกาสช่วยเหลือผู้อื่นได้มาก ที่เรียกว่าฝึกทำให้ได้ก่อน แล้วจึงสอนผู้อื่นจะมีผลมาก ดังที่พระพุทธองค์สอนให้เราอย่าได้ประมาท พึงสำรวมกายวาจา ให้เจริญอยู่ในหลัก ศีล สมาธิ ปัญญา และพึงน้อมเมตตาอยู่เสมอ ชีวิตย่อมมีแต่ความสุข ความเจริญ โดยเริ่มต้น เรียนรู้ ควบคุม บังคับตัวเอง ไม่ตามใจไปในทางผิด ทั้งฝ่ายศีลและธรรม มีหน้าที่อะไรพึงกระทำก็ทำไปด้วยสติ สุขุม และหมั่นพิจารณาให้เห็นสภาพความเป็นจริงของมันว่าอะไร ทำไม เพื่ออะไร จนเข้าใจเห็นแจ้งทั้งภายนอก ภายใน จนเห็นแจ้งพระไตร-ลักษณ์ ในสังขารทั้งปวง และรู้คุณความดีของสิ่งเป็นคุณ ทั้งเห็นโทษสิ่งที่เป็นโทษโดยแท้ รู้ชัดความอะไรความถูกต้องโดยแท้ และทำแต่สิ่งที่ถูกต้อง แต่ไม่เข้าไปหลงหมายมั่นยึดถือในความถูกผิด ทำจิตให้ยืนอยู่เหนือดีชั่ว ตัวตน

แต่เจริญความดี ด้วยบริสุทธิ์หลุดพ้น ไม่หลงดี เป็นโลกุตรสัจธรรมวิมุติ ย่อมพ้นจากความทุกข์อยู่ในตัว ไม่ว่าจะกรณีใด ทุกเมื่อ ทุกอิริยาบถ ทุกสถานการณ์ จนจิตอิสระ ได้ชื่อว่าเข้าถึงที่สุด เรื่องของตนมันก็จบลงเท่านี้เอง ยังเหลือแต่การเรียนรู้เพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ชีวิตอื่น เท่าที่จะทำได้ ช่วยได้ เรียกศึกษาชนิดนี้ว่า ภันทาคาริกะปริยัติ ปริยัติในส่วนของผู้หลุดพ้นแล้ว (อรหันต์) ที่จะศึกษาเพื่อขยายภูมิความรู้ให้กว้างขึ้น เพื่อจะช่วยเหลือโลก ให้เกิดคุณประโยชน์ เพื่อสันติสุขให้ยิ่งขึ้น

ยันตระ อมโรภิกขุ

6 เมษายน 2537

บนดอย ที่ทำการป่าไม้ บ.เกิดไทย ใกล้ดอยแม่สะลอง จ.เชียงราย

● ความดีแท้ ●

ความดีแท้ย่อมมีความสุจริตทั้งกาย วาจาใจ และยิ่งทำโดยไม่หวังผลอะไรเพื่อตัวเอง ปรารถนาแต่จะให้ผู้อื่นมีความสุข ความเจริญ แต่ประการเดียวเท่านั้น นั่นแหละจึงจะเป็นความดีจริงโดยแท้ ให้เราพยายามเห็นทุกชีวิตเป็นเพื่อนร่วมทุกข์อยู่เนือง ๆ จนมีจิตเมตตาสงสาร อยากจะช่วยเหลือผู้อื่นชีวิตอื่นด้วยความบริสุทธิ์ใจจริงใจ พอใจที่จะให้ความช่วยเหลือได้ก็ช่วยด้วยความเต็มใจ แม้ตนเองจะต้องอดทนเหนื่อยยากลำบากบ้างก็ไม่บ่น ไม่ท้อถอย ทั้งไม่ประกาศ แม้ไม่มีใครรู้ ใครเห็น ไม่โอ้อวด ความดีเหล่านั้นต่อใคร ๆ ความดีแท้ก็อยู่เต็มเปี่ยม แม้จะเป็นการปิดทองหลังพระปฏิมาก็จงทำเถิด ความดีย่อมไม่สูญหายไปไหน จงหมั่นกระทำ และตั้งหน้ากระทำเถิด โดยความมั่นคงมิท้อถอย สักวันหนึ่งความเจริญ ร่มเย็นย่อมติดตามมาเอง อันเป็นหลักพระพุทธศาสนา เรามีความเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม ทำดีย่อมดี ทำชั่วย่อมชั่วตามมา เร็วหรือช้า ให้ผลมากหรือน้อยแล้วแต่เหตุปัจจัย แต่กรรมย่อมมีผลแน่นอน หากเรามุ่งมั่นกระทำแต่กรรมดี เว้นขาดจากบาปกรรมชั่ว ท่านกล่าวว่า แม้เทพแห่งฟ้าดินย่อมปกป้องคุ้มครอง จากหนักให้เป็นเบา จากร้อนให้เป็นเย็น จากเรื่องร้ายที่จะเกิดขึ้นให้คลี่คลาย กลายเป็นดี ทั้งยังประทานพรให้แก่บุคคลผู้นั้นโดยแน่นอน ขอให้เราจงกล้าหาญ ถือธรรมให้มั่นคงเถิด สันติสุขย่อมบังเกิดโดยแน่นอน

ยันตระ อมโรภิกขุ

15 เมษายน 2537

บ.ต้นหาด อ.ปากพนัง จ.นครฯ

● พระธรรม ●

พระธรรมคือสิ่งที่ปรากฏอยู่ตามธรรมชาติ มีการดำรงอยู่และเป็นไปตามธรรมชาติ รวมทั้งกฎธรรมชาติซึ่งเป็นสิ่งละเอียดลึกซึ้ง สำหรับเราปีหน้าที่รู้สภาพความเป็นไปของมันตามความเป็นจริง แล้วก็พยายามยอมรับ ทั้งทำหน้าที่ให้ถูกต้องด้วยสติปัญญาโดยชอบ ตามความควรเหมาะสมให้ดีที่สุดเท่าที่จะกระทำได้โดยไม่เข้าไปหลงหมายมั่นอะไรมากเกินไป การกระทำและเกี่ยวกับสิ่งใด สิ่งทั้งปวงไม่ว่าบุคคลทั้งใกล้ ไกล หรือสิ่งของใด ๆ เหล่านั้นรวมทั้งเหตุการณ์ทั้งมวลที่เข้ามาหาเรา หรือเราเข้าไปหามัน หรือจะเป็นของมันเองอย่างไรก็ตาม เราพึงทำความรู้จักให้แจ้งจริงตลอดสาย ไม่เข้าไปหมายมั่นยึดถือ หากไม่ก่อทุกข์โทษเวรภัย แก่ตนและผู้อื่น ทั้งยังเป็นคุณประโยชน์อีกด้วย ก็จงกระทำดำเนินไปด้วยความมั่นใจ ไม่กังวลหวั่นไหวต่ออะไรทั้งสิ้น จงก้าวไป ๆ ด้วยธรรมอันชอบนั้นเถิด นั่นแหละเป็นการประพฤติปฏิบัติธรรมโดยแท้ และจงหมั่นพิจารณาธรรมอยู่เนือง ๆ บ่อย ๆ ด้วยความไม่ประมาท มีอะไรก็ทำไปตามหน้าที่ โดยศีล โดยธรรม ให้ดีที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ ด้วยความปล่อยวางควบคู่กันไป ให้สนุกไปกับการงาน การได้ช่วยเหลือ การได้ให้สิ่งใดต่อมนุษย์สัตว์ ด้วยเมตตาบริสุทธิ์ เราเองก็จะได้รับแต่ความสุข ความเจริญ นอกไปเสียจากอกุศลกรรมเก่า ซึ่งเป็นเรื่องซับซ้อนที่ติดตามมา หรือมาให้ผล ก็ขอให้เราพยายามทำความเข้าใจยอมรับให้ได้แล้วก็ยังทำให้สบายใจด้วย แต่อะไรที่เราแก้ไขปรับปรุงได้ ก็จงกระทำด้วยความสุขุม รอบคอบ ไม่ประมาท และไม่ต้องกลัวอะไรที่เป็นอุปสรรคปัญหาใด ๆ ทั้งสิ้น เราจงกล้าเผชิญหน้า เรียนรู้จักสิ่งเหล่านั้นด้วยใจอันอาจหาญ ตั้งอยู่ในสุจริตธรรม อหิงสธรรม อภัยทาน ไว้ให้จงมั่น เจริญให้ยิ่งขึ้นด้วยกรรมดี มีเมตตาอันบริสุทธิ์ พร้อมด้วยปัญญาสัมมาทิฏฐิ ความสุข ความเจริญ ย่อมติดตามมาเองโดยแน่นอน จักเป็นประโยชน์ต่อตนและโลกนี้ จะไม่เสียทีที่เกิดมาเป็นมนุษย์ ได้พบพระศาสนา

ขอให้เราอย่าปล่อยเวลาให้เปล่า ปราศจากประโยชน์เลย จงทำปัจจุบันให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด ชีวิตและโลกนี้จะมีแต่ "สันติภาพ" นี่คือความฝันของฉัน และพอใจที่จะรักษาความฝันนี้ตลอดไป จนกว่าจะสิ้นลมหายใจ

อหิงสธรรม

ยันตระ อมโรภิกขุ

14 เมษายน บ.ต้นหาด ปากพนัง จ.นครฯ

• บทบาทอารมณ์ •

อารมณ์มีบทบาทอิทธิพลต่อจิตใจของมนุษย์สัตว์ทั้งหลาย เป็นอันมาก ถ้าเราอารมณ์ดีจิตใจดี อะไรก็พลอยดีไปด้วย จะทำพูดคิดอะไรก็ดีไปหมด แต่ถ้าอารมณ์เสีย (อารมณ์ไม่ดี) จะทำพูดคิดอะไรก็พลอยไม่ดี ผิดพลาด เสียหายเดือดร้อนไปด้วย เราจึงควรระวังอารมณ์ รักษาอารมณ์ที่เป็นกุศล อยู่เสมอ น้อมคิดแต่เรื่องที่ดีอยู่เสมอ หากเป็นไปได้ให้อยู่กับธรรมชาติ ที่ร่มรื่น อากาศดี บรรยากาศที่ดี ที่เป็นธรรมชาติ มีส่วนช่วยได้มาก คนอารมณ์ จิตใจดี จะช่วยส่งเสริมทั้งสุขภาพพลานามัยและอายุให้ยืนยาว แต่ก็ขึ้นอยู่กับ องค์ประกอบอื่นเช่นเดียวกัน เช่น การบริหารร่างกาย (ออกกำลังกาย) การพักผ่อน การขับถ่าย ที่เป็นไปอย่างถูกต้องสมดุลปรกติ เมื่อดำเนินชีวิต ไปอย่างถูกต้อง ตามวิถีทางของธรรมชาติ ตามกฎธรรมชาติ ด้วยการรู้จัก เรียนรู้สังเกต ทั้งรู้จักมองเห็นทุกชีวิตเป็นเพื่อนทุกข์อยู่เนือง ๆ หมั่นน้อม เมตตา สละหยิบยื่น ทำให้ใจเป็นสุขอารมณ์ดี ปรับปรุงฝึกฝนพัฒนาตนให้ ถูกส่วนถูกต้อง ชีวิตนี้จะมีความสุขความเจริญร่มเย็น และจะเป็นประโยชน์ ต่อโลกยิ่งขึ้นแต่ประการเดียวเท่านั้น ถ้าเราเดินตามทางของพระพุทธเจ้า เท่าที่เราจะทำได้ให้ดีที่สุด ด้วยขันติ วิริยะ และสติ อันสุขุม จะเป็นการ อนุเคราะห์ตนและโลกโดยปริยาย

● กรรมฐาน ●

ให้เราตั้งอยู่ในศีลความสุจริต หยุดขาดจากการเบียดเบียนผู้อื่น ชีวิตอื่น รู้จักการสละให้และกล้าให้ด้วยใจกุศลบริสุทธิ์ น้อมเมตตาต่อทุกคนทุกชีวิต แม้ผู้คิดร้ายตั้งตัวเป็นศัตรู ไม่ว่าคนดีหรือคนชั่วไม่ว่ายากดีมีจน คอยหมั่นระวังจิต รักษาใจให้เจริญอยู่ในกุศลเสมอ หัดบังคับควบคุมชนะใจคน ไม่ว่ากิเลสเหล่าใดเกิดขึ้น ก็ให้รู้ทัน บังคับสงบระงับให้ได้ด้วย เฝ้าดูอยู่ที่จิต ไม่ปล่อยตามใจมัน จนมันสงบระงับลงไปเอง เพราะกิเลสก็เป็นสังขารธรรม ย่อมเป็นอนิจจัง อนัตตา เกิดขึ้นแล้วก็ดับไปเช่นกัน ขอแต่ว่าเราอย่าดำริ หรือปรุงแต่งต่อ หรือปรุงตาม พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า กามและอกุศลทั้งหลายเกิดขึ้นเพราะจิตที่ดำริและปรุงแต่งขึ้นเท่านั้น เมื่อมันเกิดขึ้นจะด้วยสัญชาตญาณ หรืออะไรก็ตามแต่ เมื่อเราสงบระงับได้ทีหนึ่ง ก็จะเป็นกำลังที่จะชนะกิเลสเหล่าอื่นหมู่อื่นต่อไปได้ยิ่งขึ้น ขอแต่ให้ตั้งใจหมั่นฝึกฝน ชนะใจตนอยู่เสมอ จนกว่าชนะได้เด็ดขาดในทุกสถาน ทุกกาล ทุกกรณี ไม่ว่าอะไรจะมากระทบยั่วยุ ก็ยังสงบใจได้ และเข้าใจชัดในเหตุผลสภาวะธรรมนั้น ๆ แสดงว่าการปฏิบัติของเราก้าวหน้าขึ้นอยู่ในขั้นใช้ได้ แต่อย่าได้ประมาทให้บำเพ็ญความเพียรต่อไป อย่าได้ลดละ มิท้อถอยไม่ว่าจะมีผัสสะอารมณ์ใดมากระทบ ยั่วยุหรือจะเข้ามาเป็นอุปสรรค จงเรียนรู้ศึกษาฝึกฝนพัฒนาตน จนชำนาญจนจิตอาจหาญ โดดเด่น สงบสุขอิสระจากผัสสะอารมณ์หรือ ความทุกข์ทั้งปวงโดยสิ้นเชิง

ยันตระ อมโรภิกขุ

พระอาจารย์ยันตระ
ตอบคำถามพระสังฆาธิการ

พระอาจารย์ยันตระ ตอบคำถามและชี้แจงกรณีถูกกล่าวหาจากกลุ่มบุคคลผู้ไม่หวังดีต่อพระพุทธศาสนา ในการอบรมพระสังฆาธิการ ณ วัดกระโจมทอง จ.นนทบุรี 15 มิ.ย. 37

พระอาจารย์: บางคนบางท่านอาจจะมีอะไรอยากถามในเรื่องกรณีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ผมพูดได้คำเดียวว่า "เรามั่นใจในความจริงใจและความดี ความบริสุทธิ์ของเรา ของตัวผมเอง" เพราะฉะนั้นไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เราจะไม่หวั่นไหว แม้จะรุนแรงปานใด เราจะไม่ถอยหนี ถือเป็นเรื่องธรรมดา แต่เขามาแรงเหมือนกันนะ ภาพสีขาวถ้าไม่มีสีดำเข้ามาเทียบคงไม่ชัด แต่รู้สึกดำมาแรงเที่ยวนี้ เขาคงเอากะว่าโค่นให้ได้ ถ้าเอาสึกไม่ได้ก็ฆ่าให้ตาย ฆ่าให้ตายไม่ได้ ก็คงให้ทำงานไม่ได้ ให้พิการไปเลย เล่นสกปรกถึงขนาดว่าเอายาพิษใส่ในแก้วลงไป ผมเองก็พร่องไปตรงที่ว่ากำลังคอแห้งหิวน้ำ แต่ก็คิดว่าทุกอย่างที่ผ่านไปแล้วก็ถือว่าเป็นการเผชิญ การเผชิญอุปสรรคต่าง ๆ

พระรูปที่ 1 : กระผมอยากกราบเรียนถามพระอาจารย์ว่า ถ้าคำถามนี้มีโทษขอพระอาจารย์โปรดยกโทษให้กระผมด้วย

พระอาจารย์ :ครับ ครับ ไม่เป็นไร ยินดีมาก

พระรูปที่ 1 : ก็อยากจะกราบเรียนถามว่า "ตั้งแต่พระอาจารย์บวชมา เคยฝันถึงเรื่องกามบ้างไหม"

พระอาจารย์: ตอนต้นมีครับ มีธรรมดา

พระรูปที่ 1 : และทำอย่างไร จึงจะปฏิบัติไม่ให้ฝันถึงเรื่องกาม ครับผม

พระอาจารย์: เออ ตอนแรก ๆ ผมก็ไปเจริญอสุภะ และก็ได้ไปพิจารณาอสุภะของจริง ๆ คือเอาศพไปไว้ถึง 18 ศพ ที่ในถ้ำแก้ว-

สุรกานต์หรือถ้ำชีสุขที่ลานสะกากับท่านอาจารย์นะ ก็รู้สึกตั้งแต่นั้นกามก็เบาลงมาโดยลำดับ ๆ และก็เมื่อไปอยู่พม่าก็ได้รื้อฟื้นเอากรรมฐานมาใช้ได้อีก รู้สึกว่าได้ผลครับ แต่ผมไม่ได้ยืนยันนะครับ ว่าจะเด็ดขาดหรือไม่ แต่มั่นใจในตัวเองที่ผ่านมาว่า สิ่งนั้นไม่รบกวนจิตใจเรา ตั้งแต่ผมกลับมาจากพม่าแล้ว ไม่ได้อวดอุตริมนุสสธรรม และหลังจากกลับจากพม่าแล้ว ก็ไม่ได้ฝันอีกเลยนะครับ เมื่อก่อนนี้ฝันบ่อย

พระรูปที่ 2 : ขออนุญาตกราบเรียนถามพระอาจารย์ครับ ผมได้ประสบเจอพระอาจารย์ ดูมีความองอาจกล้าหาญ อยากทราบว่าพระอาจารย์ได้ปฏิบัติธรรมอะไร ที่สามารถทำให้พระอาจารย์มีความอาจหาญ กล้าหาญ อาจจะเป็นแนวในการปฏิบัติต่อไปครับ

พระอาจารย์: ผมก็ปรกติครับ ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ แต่ถ้าจะให้ผมตอบก็คือ 1. เรามั่นใจในธรรมที่เรารู้ เราเห็น สิ่งที่เรารู้ เราเห็นคือสภาพธรรมที่ปรากฏจริงจากการปฏิบัติ คือพูดง่าย ๆ ว่าสิ่งที่เราปฏิบัติ ที่เราทำอยู่ เราทำจริง ๆ ตัวจริงนี่ ทำให้ผมกล้าหาญ ผมคิดว่าสิ่งนี้ต่างหากแล้วก็ศีล ข้อประพฤติปฏิบัติทั้งหลายนั้นก็เป็นองค์ประกอบ แต่สิ่งที่สำคัญคือ เรารู้ความจริง เราพูดออกไป เราก็อาจหาญ และถ้าจะว่า ธรรมะที่ทำให้เกิดความอาจหาญ ก็เข้าหลัก "เวสารัชชกรณธรรมมี 5 ข้อ" 1. ศรัทธามั่นคง ศรัทธาในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ศรัทธาในธรรมที่ประพฤติปฏิบัติ 1. ศรัทธา 2. ศีล 3. วิริยะ 4. พาหุสัจจะ 5. ปัญญา แต่ปัญญานั้น ก็ไม่ทราบว่ามีขนาดไหน รู้แต่ว่าสิ่งที่เรารู้ เห็น เรารู้ความจริง ครั้นพูดไปก็ไม่เหมาะ

พระรูปที่ 2 : ทำให้เรามีความกล้าหาญ ผจญอุปสรรคทุกชนิดหรือครับ

พระอาจารย์ : ครับ ครับ ทุกชนิด อย่างที่ปรากฏ

พระรูปที่ 2 : ครับ ขอบคุณครับ

พระรูปที่ 3 : อยากกราบเรียนถามพระอาจารย์อีกข้อหนึ่งว่า บรรดาผู้ที่มุ่งร้ายต่อพระอาจารย์เมื่อไรเขาจะได้รับโทษ และถูกธรณีสูบครับ กระผม

พระอาจารย์ : อันนี้ก็ไม่ทราบได้ ก็แล้วแต่เหตุปัจจัยที่มันเป็นไปเอง แต่ผมเชื่อว่ากฎแห่งกรรมนั้นย่อมมีจริง จะเร็วหรือช้า ถ้าอ่านตามประวัติพระพุทธเจ้าผู้ที่ล่วงเกินพระพุทธองค์ แม้เถรเทวทัตเอง กว่าจะรับกรรมก็อยู่จนแก่เหมือนกันนะ ทรมานอยู่นาน ทรมานทางจิตใจ อันนี้ก็อาจจะเป็นอย่างนั้น หรืออาจจะเร็วกว่านั้นก็ได้ แต่นี้ผมก็ไม่สามารถทราบได้ว่า เมื่อไรเขาได้รับ แต่เชื่อแน่ว่า จิตใจเขาไม่ผาสุข คือไม่สงบ อันนี้คือบาปกินใจเขาแล้ว เวลานี้ทราบว่าเขาอยู่ที่ไหนก็ต้องหวาดระแวง กลัวคนจะทำร้ายบ้าง กลัวคนจะด่าบ้าง แม้ที่สุดที่พักของตนเองก็ไม่สามารถอยู่ได้ ต้องหลบเพราะวันก่อนทราบว่ามีตำรวจตามไปจะจับ เพราะเขาจัดทำกันเอง คณะญาติโยมที่เขาทนไม่ได้เขาก็จัดการฟ้อง ที่ฟ้องศาลก็มี ที่ฟ้องโดยตรงคือที่ฟ้องทางแจ้งตำรวจ แล้วเอาตำรวจไปจับ แต่ทราบว่าไม่อยู่ เพราะต้องหนีไปที่ต่าง ๆ จึงเห็นได้ชัดว่าเขาก็ไม่สงบเพราะด้วยความหวาดระแวง แต่ผลกรรมที่จะลงโทษรุนแรงขนาดไหน ไม่ทราบได้

พระรูปที่ 3 : และพระอาจารย์ไม่ยกโทษให้พระอาจารย์พยอมบ้างหรือครับ

พระอาจารย์ : (หัวเราะ) ผมก็ไม่เอาโทษ เอาภัยอะไรหรอก

พระรูปที่ 3 : เพราะผมก็รักพระอาจารย์ และพระอาจารย์พยอมด้วย ขอรับ

พระอาจารย์ : ครับ ก็ไม่ได้เอาโทษเอาภัย สงสารท่านพยอมมาก ที่ท่านเป็นอยู่เพราะท่านหลงผิด ท่านตกเป็นเครื่องมือของคนอื่น แต่เป็นเพราะนิสัยของท่านเป็นอย่างนั้นเอง ก็ไม่รู้จะว่า

อย่างไรที่พูดทางวิทยุ ไม่ทราบว่าท่านได้ฟังไหม ยังบอกสงสารท่านหลงผิด โดยที่ไม่รู้ตัว ทำไมท่านออกมากระโดดโลดเต้นจนเสียสมณะสารูป ผิดวินัยสงฆ์ไม่พอ ยังดูเป็นโลกวัชชะ โลกที่ตำหนิติเตียนการกระทำเช่นนั้น ไม่ใช่ทำให้ท่านเจริญขึ้น กลับเสื่อมลง คือเขารู้ว่าท่านไม่มีสัจจะ ไม่มีคำพูดที่จริง อย่างท่านพูดว่า 2 ปี นิมนต์ไปนี่นะ ไปดูพฤติกรรม ท่านมาขอร้องอ้อนวอนให้ไปช่วยที่วัด ผมก็ไปเทศน์ให้ 2 ปี ไปด้วยความเต็มใจ และรักท่าน ไม่มีอะไรผิดใจ แม้เวลานี้ถามใจผมว่าโกรธหรือเกลียดพระพยอม ไม่โกรธ แต่กลับสงสารว่า ท่านไม่น่าจะเป็นอย่างนั้นเลย ทำไมไปหลงผิด หรือเห็นผิด หรือเห็นแก่ประโยชน์เพื่อเล็กน้อยเท่านั้นเอง พอผมไป ปีนี้ท่านก็มานิมนต์อีก จริง ๆ ท่านก็มานิมนต์ แต่ผมบอกว่าปีนี้กำหนดการถ้าไม่มีอะไรขัดข้อง จะไปอเมริกาตอนปลายเดือนมกราคม จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ก็ไม่ได้ไป ท่านจึงบอกว่า ถ้าอย่างนั้นที่ท่านสร้างไว้มันก็ต้องอีกนาน กว่าจะเสร็จ แต่เวลาท่านให้สัมภาษณ์ท่านบอกว่านิมนต์ไปเพราะต้องการดูพฤติกรรม กระผมว่าคำพูดอย่างนี้ทำให้ไม่มีสัจจะ ประชาชนที่เขาทราบ ที่เขารู้จะว่าอย่างไร ก็เลยกลายเป็นผู้ที่ไม่ถือสัจจะ เมื่อพระเราไม่มีสัจจะแล้ว ความเชื่อถือที่ไหนจะมีมา ศีลข้ออื่นก็เชื่อได้ยาก เอาล่ะ ถามต่อได้

พระรูปที่ 4 : ผมอยากจะกราบเรียนถามพระอาจารย์ยันตระ เรื่องที่ว่าหนังสือพิมพ์บางฉบับลงว่า กุฏิของพระอาจารย์โดนฟ้าดินลงโทษ คือโดนฟ้าผ่า จริงหรือเปล่าครับ

พระอาจารย์: ไม่จริงครับ เพราะว่า ถ้าฟ้าผ่าต้นเสาที่กุฏิคงไม่มีรอยถากครับ ฟ้าคงไม่ถากเป็นรอยถาก ถ้าฟ้าผ่า มันต้องผ่าจากข้างบนลงข้างล่างใช่ไหม แต่นี่ผ่าจากข้างล่างขึ้นข้างบน (คนฟัง

หัวเราะ) ฟ้าประหลาดและเหม็นน้ำมันก๊าดฟุ้งเลย แต่หนังสือก็ลงบิดเบือนความจริง เพราะคอยที่จะเขียนข่าวให้เป็นลบอยู่แล้ว ถ้าเขียนเป็นบวกขายไม่ดี ต้องเขียนเป็นลบ ถามต่อได้

พระรูปที่ 5 : อยากจะเรียนถาม พระอาจารย์ยันตระ ได้ยินมาว่าสายปฏิบัติที่ท่านพระอาจารย์นำปฏิบัติว่าเคร่งมาก แม้กระทั่งหมอจะรักษาก็ไม่ยอม คือปฏิบัติบางทีมีโรค มีอาการก็ไม่ยอมให้หมอรักษา

พระอาจารย์: ไม่จริงครับ ผมเวลานี้ยังรักษาอยู่เลย และก็มีหมอประจำตัว คือ พระหมอสมชาติ ที่อยู่ใกล้ วันนี้ก็มาด้วย มีแต่ช่วงก่อน ๆ เท่านั้นเองที่สมัยโยคี นี่เล่าความจริงที่ไม่รักษาเพราะผมได้อธิษฐานตั้งใจไว้ว่า จะใช้โอสถที่เป็นไปตามธรรมชาติโดยไม่ต้องใช้สารเคมี คือใช้สารอาหาร เช่น เวลาป่วยไข้เป็นมาลาเรีย ก็เอายอดเทียม เขาเรียกยอดสะเดา แล้วก็หญ้าใต้ใบที่มันขม ๆ มาอธิษฐาน และฉันกับเกลือ ถ้าเป็นมากหรือเป็นมาก ๆ รุนแรง ผมเคยเอาขี้ฝิ่น เอามาขูดขูด เพราะฝิ่นมันทำให้อาการของโรคบรรเทาได้ โดยเฉพาะเวลาปวดเวทนาจัด ฝิ่นมันทำให้ชา เพราะที่เขาสกัดเอาไปเป็นยาทัมใจ อะไรนี่ก็สกัดจากส่วนนี้เหมือนกัน คนที่ติดยาเสพติด ก็เพื่อไปมอมเมาเพื่อดับเวทนา แต่ว่าเรามาใช้นี่เพื่อดับโรค แก้โรคบางครั้งบางคราวเท่านั้น จริง ๆ นั้นถ้าจำเป็นเราก็ใช้ยาอยู่ เพราะพระที่อยู่กับผมทั้งหมดนะถ้าป่วยหนัก ๆ หรือป่วยจริง ๆ ท่านก็ไปหาหมอ ถ้าเขาว่าสายคณะที่อยู่กับผมไม่รักษาปล่อยให้หายเอง ไม่จริงหรอก มีช่วงต้น ๆ เท่านั้นเอง ถามได้ไม่เป็นไร

พระรูปที่ 5 : โยมฝากถาม ขอกราบครับ โยมฝากถามมาว่า วิธีปฏิบัติของสายพระอาจารย์ปฏิบัติอย่างไร

พระอาจารย์: ก็ปฏิบัติธรรมดา อะไรรู้ว่ามันเป็นกิเลสที่เห็นได้ด้วยตาเนื้อก็ละก่อน ส่วนกิเลสที่ไม่สามารถเห็นด้วยตาเนื้อก็ใช้สติปัญญา ส่วนกิเลสที่เห็นด้วยตาเนื้อ เป็นต้นว่า การกักตุนอะไรมาก ๆ เราก็พยายามที่จะให้สันโดษในการกิน การใช้ ที่กุฏิที่อยู่กันนะไม่ให้มีอะไรทั้งหมด ที่นั่นทีวีไม่มี วิทยุไม่มี พัดลมไม่มี ไฟฟ้าไม่ให้เข้า ในเขตสงฆ์นั้นใช้ก็แต่ตะเกียงเท่านั้นเอง แล้วก็ถือข้อวัตรปฏิบัติตามข้อวัตรที่ผมวางไว้ เช่น บิณฑบาต กวาดวัดทุกวัน ออกบิณฑบาตแต่เช้าจริง แต่ว่าเรากลับมารับในวัดอีกรอบหนึ่ง อันนั้นอนุโลม เพราะบางคนมาไม่ทัน ที่อยู่ระยะไกลมาจากต่างจังหวัด แต่ที่นั่นเราบิณฑบาตตั้งแต่เช้า และก็ตื่นทำวัตรตั้งแต่ตี 3 ครึ่ง ตี 3 เราเคาะระฆังแล้ว ตี 3 ครึ่งเราพร้อมกันและก็มาทำวัตรสวดมนต์และก็ถือข้อวัตรตามปกติ

พระรูปที่ 5 : ขออีกสักข้อครับ

พระอาจารย์: ได้ ได้

พระรูปที่ 5 : คือ เกี่ยวกับนิกายที่ปฏิบัติต่อกันที่พระอาจารย์ปฏิบัติอยู่ การปฏิบัติต่อนิกาย เช่น ธรรมยุต กับ มหานิกาย อยากทราบความเห็นของพระอาจารย์ครับ

พระอาจารย์: ก็ ผมไม่ถือเรื่องนิกายครับ

พระรูปที่ 5 : ก็ ปฏิบัติได้

พระอาจารย์: ครับ อยู่ด้วยกันได้ ทั้งหมดนี่ที่อยู่กับผมน่ะจะว่าได้ว่า ครึ่งต่อครึ่ง บางทีก็มาจากที่ต่าง ๆ ซึ่งต่างนิกาย พระจีนก็รับ พระญวนก็รับ แต่อย่ามายวนกันก็แล้วกัน (คนฟังและอาจารย์หัวเราะ) หมายความว่า จะมาจากนิกายไหนไม่ว่า ขอให้ถือพระธรรมวินัยข้อเดียวกัน เรามีข้อปฏิบัติอย่างเดียวกัน อย่างอื่นไม่มีปัญหา ยกเว้นนิดหนึ่ง เดี๋ยวว่าผมพูดข้ามไป บางคนเคยอยู่กับผมจะสงสัย เฉพาะเวลาทำ

สังฆกรรมอุโบสถเท่านั้น ให้แยกหัตถบาตรกัน ถ้าคณะธรรมยุตมากกว่า ก็ให้คณะฝ่ายธรรมยุตขึ้นสวด คณะมหานิกายก็ลงไปนั่งข้างล่าง ถ้ามหานิกายมากกว่าก็ขึ้นสวด ผมเองก็ยินดีนั่งข้างล่าง ถือว่าเราอยู่ด้วยความรักความสามัคคี ไม่แปลกอะไรเลย มีทั้งจีนนิกาย มีทั้งฝ่ายเซ็น ก็มีเข้ามาปฏิบัติกับผม จากไต้หวันก็มี ก็รับทั้งหมด พระที่อยู่กับผมมีทั้งฝ่ายมหานิกายและธรรมยุต ถ้าถามใจผมว่า มีในเรื่องนิกายนี่ผมไม่มีเลย ไม่มีทั้งธรรมยุตและมหานิกายในหัวใจผม ไม่มีทั้งหินยาน มหายาน มีแต่พุทธยาน เพราะตั้งต้นธรรมวินัยดั้งเดิม คำสอนของพระองค์ไม่มีนิกายอันนั้น เป็นเรื่องของครูบาอาจารย์ที่ถือกันมา แต่ท่านก็กล่าวไว้เหมือนกันในเรื่องแม้นิกายเดียวกัน ถ้าแยกกลุ่มไปนาน ออกไปปฏิบัติหลีกทางจากหมู่คณะไปปฏิบัติเองเสียนาน เมื่อเข้ามาหาหมู่อีก ก็ต้องมาปรับข้อวัตรปฏิบัติ ถ้าเราสงสัยก็ให้แยกเป็นนานาสังวาส มีอยู่บ่อยครั้งที่แม้อยู่กับผมนานแล้ว แต่จากไปเป็นปีแล้วเมื่อเข้ามา ผมให้นั่งห่างออกไป ต่อเมื่อผมสอบสวนวินัยชัดเจนแล้ว เช่น เขาถือข้อวัตรปฏิบัติ รองเท้า ปัจจัยไม่มีอยู่ในย่าม นมไม่ฉัน อะไรต่าง ๆ ก็ดี นี่สมมุติยกตัวอย่างนะ เขาถือตาม หรืออาหารอะไรต่าง ๆ พอขึ้นไปทางเหนือ บางทีท่านอนุโลม ท่านบอกว่าพระทางเหนือฉันได้ตอนเย็น พอมาอยู่กับผม ผมทราบเข้า ผมไม่แน่ใจ ผมก็ให้นั่งแยกออกไป คือเอาตามพระวินัย ไม่เอาตามนิกาย เอาตามพระวินัย แม้อยู่ในคณะเดียวกันถ้าไม่ถือข้อวัตร ผมก็ไม่ให้เข้าร่วม จนกระทั่งหมดความสงสัยแล้ว จึงให้เข้ามาได้เท่านั้น โยมจะถามอะไร แต่ยังเหลือเวลาอีก 4 นาที

โยมคนที่ 1 : ขอกราบนมัสการพระอาจารย์ยันตระด้วยความเคารพ และขอกราบนมัสการท่านพระเถรานุเถระที่เคารพทุกรูป กระผม

นายภูวดิน พันสวัสดิ์ จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช เท่าที่ผ่านมา ผมเองได้ติดตามท่านมาด้วยดี สิ่งหนึ่งที่เป็นห่วงท่านก็คือว่า ถึงแม้จะเชื่อว่า ธัมมจารี สุขัง เสติ ธรรมย่อมคุ้มครองผู้ประพฤติธรรมก็จริงอยู่ แต่ถ้าเกิดว่า สมมุติว่าวันที่ 20 ที่จะถึงนี้ เวลาประมาณสัก 8 โมงเศษ ๆ แต่ถ้าที่ศาลอาญา ถ้าจะต้องมีการบังคับขู่เข็ญให้ท่านสิกขาลาเพศตรงนั้น ขออยากจะกราบนมัสการ ขอความกระจ่างกับพระอาจารย์ด้วยความเคารพตรงนี้

พระอาจารย์: โยมไปทราบมาจากไหน วันที่ 20 ที่จะถึงนี้ เป็นวันที่ฝ่ายโจทก์ต้องให้ปากคำเบิกความฝ่ายโจทก์ ซึ่งไม่เกี่ยวกับอาตมา สงสัยว่าโยมอ่านมาผิดแล้ว (คนฟังและอาจารย์หัวเราะ) และอาตมายินดีให้ซักถาม สอบสวนได้ทุกเมื่อ ยินดีที่จะให้ไปศาลก็ยินดี ไม่มีอะไรขัดข้อง ส่วนที่เขาจะหาเรื่องใส่ร้าย หลักฐานอะไรต่าง ๆ ที่เขาสร้างกันขึ้นมาหรือกลั่นแกล้ง อาตมามั่นใจในความบริสุทธิ์ของอาตมา ถ้าถามอาตมา อาตมาเคยตอบว่า “อาตมามั่นใจ ชีวิตนี้จะดับเป็นดับ ถ้าอาตมาสิกขาลาเพศ อาตมาไม่ยอมเด็ดขาด” (พูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น แต่สุขุม)

โยมคนที่ 1 : ขอกราบ...(ผู้ฟังกล่าวคำสาธุ หลังจากพระอาจารย์พูดจบ) ครับสาธุ ขอกราบเป็นคำถามสุดท้าย

พระอาจารย์: อาตมาบอกว่าถ้าใครจะกลั่นแกล้งให้ร้าย แม้จะตัดหัวอาตมาให้ขาดจากความเป็นพระ อาตมาก็ยอม และก็ยอมตายดีกว่างอยู่อย่างผู้แพ้ (ผู้ฟังกล่าวคำสาธุพร้อมกันอีกครั้ง)

โยมคนที่ 1 : ขอกราบเป็นคำถามสุดท้าย คือผมอาจจะไม่รู้จริง แต่เท่าที่หนังสือพิมพ์หลายฉบับได้ลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคณะวิชาการชุดหนึ่งที่อยากจะพยายามตรวจเลือดของพระอาจารย์ ตรงประเด็นนี้ ไม่ทราบเห็นอย่างไร

พระอาจารย์ : อาตมาตอบมาตั้งแต่ต้นแล้วโยม ว่ายินดีทุกอย่างทุกกรณี ให้พิสูจน์ทุกอย่างทุกกรณี และก็มีบุคคลที่เชื่อถือได้ อาตมายินดีทุกอย่างทุกกรณี แต่เขาเขียนบิดพริ้วไปตั้งแต่ต้นว่าอาตมาหลบหนีมั่ง กลัวมั่ง อาตมาท้าพิสูจน์ตั้งแต่อยู่วัดราชาธิวาส แต่เขาไม่ยอมลงให้ แม้แต่พระเณรไปบิณฑบาตกันเยอะ 100 กว่ารูป ที่สนามหลวงครั้งแรก เขาบอกพระตอนนี้เหลือ 30 พระ 100 กว่า เขาบอกเหลือ 30 โยมไปใส่บาตรกันประมาณ 6,000 คน เขาบอกโยมเหลือ 2-300 คนแล้ว เขาก็เห็นอยู่ แต่เขาเขียนแกล้งนะ พูดง่าย ๆ ว่าเพื่อต้องการทำลายศรัทธา ไม่ให้ความเป็นจริงตลอดมา คนโง่เท่านั้นหรือคนที่หลงเชื่อด้วยอคติ เชื่อตาม แต่คนที่รู้จักอาตมาจริง ๆ รู้ชีวิตจริงอาตมา จะไม่เชื่อเลย ตอนนี้กี่โมงแล้วล่ะ อีกหนึ่งคำถาม

โยมคนที่ 2 : อีกหนึ่งคำถามครับ อาจารย์ยันตระครับ ที่ได้ข่าวว่า ไอ้เรื่องเทปนี่น่ะ เป็นเรื่องจริงหรือเปล่าครับ สาเหตุนี่น่ะอยากจะรู้ว่าที่ท่านอาจารย์พยอมนี่น่ะ ท่านอัดไว้

พระอาจารย์ : ทำขึ้นทั้งหมดเลยครับ พอถามเข้าจริง ท่านก็จน ท่านก็ไม่รู้เขาทำมาจากไหนทั้งเทป ทั้งวีดีโอ ปลอมทั้งหมดเลย คือหมายสร้างขึ้นทั้งหมดเลย

พระอาจารย์ : พระพุทธเจ้าจึงชี้ว่า เราอย่าเชื่อมงคลตื่นข่าว คนเขียนข่าวคนหาข่าว เขาต้องหาเหยื่อข่าว ใช่ไหม

โยมคนที่ 2 : ขอบคุณมากครับอาจารย์

พระอาจารย์ : อย่างนี้จะให้รู้ชัด ต้องมาอยู่ด้วยกัน (คนฟังหัวเราะ) พระที่อยู่กับผมนี่คอยพยายามที่จะสังเกตดูมาตลอด ยิ่งพยายามจะจับผิดผม ยิ่งจะถูกธรรมะกลืนเข้าไปมากยิ่งขึ้น

พระรูปที่ 6 : อยากจะรู้สาเหตุจริง ๆ ถ้าสมมุติอาตมาจะไปอยู่ด้วยนี่น่ะได้ไหมครับ

พระอาจารย์: ยินดีมาก ๆ ยินดีมากมายเลย

พระรูปที่ 6 : เฉพาะพระในที่นี้ทุก ๆ องค์เลยนะครับ

พระอาจารย์: ครับ ยินดีมากเลย ยินดีมาก

พระรูปที่ 6 : เอ้า ตกลงครับ อยากจะรู้ครับ

พระอาจารย์: ครับ ยินดีมาก ยินดีมาก ไม่มีอะไรขัดข้องเลยครับ คือผมมั่นใจในความบริสุทธิ์ในตัวผมเอง ทั้งคุณศีลและก็การประพฤติปฏิบัติ ส่วนคุณธรรมมากน้อยแค่ไหนอย่างไรนั้นเป็นสิ่งที่เรารู้กันได้ยาก เป็นสิ่งที่เราไม่ควรพูดกัน รู้เอาเอง

พระรูปที่ 7 : ใครจะถามหรือเปล่าครับ

พระอาจารย์: พอดีเวลาเขาบอกว่า 2 โมงถึง 4 โมง ถ้างั้นคงไม่รบกวนเวลาท่านมาก เพราะเผื่อองค์อื่นจะขึ้นมาบรรยายอีก ทราบว่าคุณเสถียรพงษ์ แกก็จะมาบรรยายวันที่ 20 นี่ เสียดายไม่ได้อยู่ฟังเพราะต้องไปรับบิณฑบาตนครปฐม เคยมาบรรยายที่นี่ใช่ไหม เสถียรพงษ์กับท่านพยอม

พระรูปที่ 7 : เคยครับ เคยครับ

พระอาจารย์: มาบรรยายเหมือนกันนะ บรรยายเรื่องอะไร

พระรูปที่ 7 : ปกติแล้ว พระอาจารย์พยอมกับเสถียรพงษ์นี่จะมา จะมาถวายความรู้พระวิปัสสนาจารย์ ที่นี่ทุกปีอยู่แล้วครับ

พระอาจารย์: ไปคู่กัน

พระอาจารย์: ผม ถ้าเจอหน้าเขาก็จะถามว่า ธรรมะคุณมีถึงไหน ผมแค่ถามเท่านั้นแหละ คนรู้ธรรมะไม่ได้หมายถึงคนมีธรรมะ คนรู้ศีลไม่ได้หมายถึงคนมีศีล คนบางครั้งมีความรู้เยอะแต่การกระทำยังล้มเหลว แต่นี่ก็เป็นเรื่องเฉพาะตัวนะ แต่สิ่งที่แสดงออกว่า ถ้ามีธรรมะจริง และพูดไปด้วยความเป็นธรรม จะไม่กล่าวถึงบุคคลอื่น นี่ขนาดไม่รู้เรื่องอะไร เอามาจากไหนท่านยังหลงเชื่อออกมากระโดดโลดเต้น ซึ่งพระเขามีกันทั้งประเทศ มหาเถรสมาคมก็มี ท่านออกมาเต้นเอง

แต่ก็ไม่ได้ว่าท่าน ถ้าเจอหน้าก็จะถามท่าน วันนั้นที่พูดทางวิทยุ ก็ถามท่านเหมือนกัน ที่ได้พูดคุยกันบอกว่า ก็นัดให้ทั้งคณะเลยว่าให้มาพบ พบที่ไหนก็ได้ ยินดี แต่เขาไม่ยอมมา แค่เจอหน้าผม เขาไม่เชิญนะ งานศพของพ่อ ดร.กิ่งแก้ว ผมไปรู้ว่าเขาอยู่ในงานกัน กลุ่มพวกนี้นะลุกกันพรึบพรับ พอเห็นผม กลัวจะเรียกเข้าหา ถ้าคนจริง คนดี คนบริสุทธิ์ หนีทำไม เมื่อคนเรามีความจริง ความบริสุทธิ์ใจ ไปไหนไม่ต้องกลัว นี่ไปไหนผมไม่ต้องมีมือปืน พระเราจะต้องมีมือปืนมาคุ้มครองด้วยหรือ ด้วยคุณธรรมความดี ความจริงในศีล ในธรรม ไม่มีใครทำอะไรอยู่แล้ว แสดงว่าจิตใจนั้นไม่ปกติ ถ้าปกติจริงอย่างผมจำวัดตรงไหน ผมไปที่ไหนก็เป็นปกติธรรมดา ไม่เห็นมีอะไร แต่ที่ขึ้นเหนือ เขาลือว่าหลงไปพม่า เปล่าเลย ไปโปรดชาวเขา และก็อยู่ที่เชียงรายไม่ได้หนีไปไหน แล้วออกโปรดทุกวัน แต่ที่ขึ้นไปอยู่ทางเหนือเพราะอากาศดี และผู้คนไม่มากเกินไป ไม่พลุกพล่าน แต่ก็มีคนไปไม่ขาด ผมพักอยู่ในห้วยหก ที่ศูนย์ปรับปรุงต้นน้ำห้วยหกที่เชียงราย อยู่ใกล้ ๆ หินแตก ใกล้วัดดอยแม่สะลองถ้าท่านมีโอกาสก็ขึ้นไป แต่ที่นั่นไม่เป็นวัด วันวิสาขบูชาคราวที่แล้วก็ผมลงมาที่ห้วยมหินฝน ญาติโยมไปก็มากเป็นพัน ๆ คน ทั้งคนภาคกลาง ทั้งคนในเชียงราย ผมบิณฑบาตในเชียงราย คนวิ่งตื่นตัวมาใส่บาตร ขนาดไม่ประกาศข่าวแล้วบินไปแค่ 4 รูป เพราะปลีกกันไป มีพระ 1 ที่ติดตามผมและเณรอีก 2 รวมทั้งผมเป็น 4 คนก็มาใส่บาตรเต็ม แต่ว่าเขาบอกว่า ชาวเชียงรายมามุงดูกัน ไม่มีใครสนใจใส่บาตรแล้ว ดูซิเขียนโกหกคนทั้งประเทศไม่เห็นเหตุการณ์ใช่ไหมแค่เขาเขียน ถ้าเชื่อตามข่าว ผมนึกถึง “มหามุสาวาทของฮิตเลอร์” ที่เขียนโกหกบ่อย ๆ เขียนหลอกลวงบ่อย ๆ อย่าง

ฮิตเลอร์ประกาศบอกว่าชาวยิวทั้งหมดเกิดมา ไม่ใช่พระเจ้าสร้าง ชาวยิวเกิดมาเป็นปรปักษ์ต่อพระเจ้า ต้องฆ่าล้างให้หมด และหนังสือชุดเก่า ๆ ในแผ่นดินเยอรมัน ฮิตเลอร์เอามาเผาหมดเลย เอาคำสอนอันนี้ขึ้นมา ในที่สุดปลุกใจจนคนที่หลงเชื่อพากันพร้อมใจฆ่าชาวยิว ที่ตายด้วยแก๊สบ้าง ตายด้วยอาวุธบ้าง เป็นล้าน ๆ ฆ่าชาวยิวตาย คนเยอรมันเองหลงเชื่อคำสอนของฮิตเลอร์ เพราะเขียนขึ้นทุกวัน ทุกวัน ทุกวัน พูดประโคมข่าวทุกวัน อันนี้ก็เหมือนกัน เขาพยายามจะทำสงครามอย่างยืดเยื้อ เขาไม่หยุด คือพูดง่าย ๆ ว่า ถ้าพูดตรง ๆ นะ เขาทำลายทางจิตวิทยามวลชน เขารู้ว่าโค่นไม่ลงแล้ว ก็ทำลายชื่อเสียง

พระรูปที่ 8 : เมื่อปีหรือ 2 ปีที่แล้ว ผมจำไม่ได้แล้วครับ แต่ผมมีเรื่องคาใจอยู่นิดนึง แต่ที่ถามนี้ ผมไม่มีเจตนาที่ไปดูถูก ดูหมิ่นอะไรอาจารย์เลยครับ

พระอาจารย์: ครับ ครับ ยินดี

พระรูปที่ 8 : แต่เป็นเรื่องคาใจ เพราะได้ยินมา ตอนที่อาจารย์ไปบิณฑบาตที่สิงห์บุรี โรงพยาบาลใช่ไหมครับ

พระอาจารย์: ใช่

พระรูปที่ 8 : มีโยมมาพูดว่า พยาบาลน่ะครับ มาพูดว่า ดอกบัวนี่สะอาดหรือเปล่า ข้าวนี่สะอาดหรือไม่ก็ไม่ทราบว่าอาจารย์จะพูดจริงหรือเปล่า

พระอาจารย์: ใคร ใครถาม

พระรูปที่ 8 : ข่าวที่ออกมาเป็นพยาบาลถาม

พระอาจารย์: ถามใคร

พระรูปที่ 8 : ถามอาจารย์ครับ

พระอาจารย์: อ๋อ ไม่เคยถามอะไรเลย ไม่เคยมี

พระรูปที่ 8 : ไม่ใช่ อาจารย์ถามพยาบาลครับผม ผมพูดผิด

พระอาจารย์: ผมถามพยาบาลว่า ข้าวนี่สะอาดหรือเปล่า ดอกบัวนี่สะอาดหรือเปล่า เอ๊ะผมไม่ได้ถาม

พระรูปที่ ๘ : อันนี้เป็นข่าวครับ

พระอาจารย์: ครับ

พระรูปที่ ๘ : คือ ถ้าผม ถ้าได้ความกระจ่างอย่างนี้ ก็คงจะเข้าใจดีขึ้นมากเลยครับ

พระอาจารย์: ไปถาม ทำไมก็ไม่รู้ (คนฟังหัวเราะ) ถึงไม่สะอาดแล้วผมจะไปถามทำไม ท่านลองคิดดูซิ สมมุติว่า ข้าวมันสกปรกเขาใส่บาตรนี่ ผมไปถามทำไม ก็ผมเห็นด้วยตาแล้วต้องไปถามทำไม

พระรูปที่ ๘ : ผม ผมในฐานะภิกษุสมณะ

พระอาจารย์: มันหมายถึงอะไร ผมก็ยังไม่ทราบ

พระรูปที่ ๘ : ในสีเดียวกันนี่ ถ้าพูดตรง ๆ นะครับว่า ก็ชาตินิยมนิด ๆ (หัวเราะ) คือในสีเดียวกัน

พระอาจารย์: ครับ ครับ เข้าใจ

พระรูปที่ ๘: และก็ชาตินิยมนิด ๆ ก็ถ้าเรื่องเกิดทำนองนี้จริง ๆ ก็รู้สึกเสียใจด้วย

พระอาจารย์: ครับ

พระรูปที่ ๘ : ครับ มันเป็นเพียงข่าวออกมาอย่างนี้ เป็นเรื่องที่ทำลายพุทธศาสนา

พระอาจารย์: ที่ว่าถาม ข้าวนี้ที่โยมใส่มานี่ สะอาดหรือปล่า

พระรูปที่ ๘ : ครับ สะอาดหรือเปล่า

พระอาจารย์: ดอกบัวสะอาดหรือเปล่า

พระรูปที่ ๘ : และดอกบัว ครับ

พระอาจารย์: ไม่เคยถาม ผมไปถามอย่างนั้น เขาก็น้อยใจแย่สิ

พระรูปที่ ๘ : ผมจึงว่าเป็นเรื่องคาใจอยู่นาน

พระอาจารย์: ผมในฐานะเป็นสมณะสารูป หรือผู้บำเพ็ญในทางศาสนานี้

ก็ต้องรักษาน้ำใจ เจริญรักษาศรัทธาของญาติโยม ไปทำอย่างนั้นไม่มีเหตุผล

พระรูปที่ 8 : ครับ เป็นพระคุณอย่างสูงครับ

พระอาจารย์: คงไม่ใช่ผมถ้าอย่างงั้น ตะกี้ที่ผมพูดว่า ผมตั้งปณิธาน หรือปณิธานที่ตั้งใจและความรู้สึกที่ตั้งใจไว้อย่างแรงกล้าที่จะเผยแผ่ทำประโยชน์ในพระศาสนา จนกว่าจะถึงที่สุด และที่ทำงานไปแล้ว รู้สึกว่าไม่ได้ครึ่งหนึ่งของความตั้งใจ เพราะฉะนั้นผมก็ยังต้องทำงานต่อไป ส่วนใครจะมากลั่นแกล้ง เขาบอกว่าจะหาหลักฐาน หาคนมาใหม่อีก มาจับสึก หาคนมาใหม่อีกหลาย ๆ เรื่อง ผมบอกว่าใครจะเข้ามาสึก เข้ามา ผมจะนั่งอยู่อย่างนี้ล่ะ แม้แต่พระที่อยู่กับผม บอกให้บวชแล้วก็ใครที่อยู่ปฏิบัติ ให้ตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ ถวายชีวิตนะ ผมบอกว่าผู้ที่เข้ามาบวชก็ตาม เมื่อมีเหตุที่ท่านจะขอลาสิกขา ผมไม่เคยสึกให้ใคร และผมจะให้เขาสึกผมได้ไง (เสียงสาธุจากญาติโยมที่ฟัง) การสึกนั้น ถ้าเรามีศักดิ์ศรีเป็นลูกผู้ชายอย่างแท้จริงเราทำผิดก็บอกไปซิว่าผิด เราทำอะไรที่ผิด ก็ยอมรับความจริงแต่ถ้าเขากลั่นแกล้งให้ร้าย แม้หัวเด็ดตีนขาดผมไม่ยอม ผมเป็นคนลักษณะอย่างนั้นมาตั้งแต่เดิม คือ “กลัวความดีไม่กลัวอันธพาล กลัวความจริง ไม่กลัวสิ่งที่ไม่จริง” เพราะงั้นไม่กลัวทั้งสิ้น ที่เป็นอยู่เวลานี้ก็ถือว่า ไม่ว่าจะอุปสรรคปัญหาอะไรเข้ามา เราจะไม่ถอย และเราจะไม่ให้ร้ายใครถืออโหสิกรรม หรืออหิงสกรรม คือ ไม่ให้ร้ายตอบ เชื่อว่ากรรมที่ใครทำ คนนั้นก็รับไปเอง ก็ขอฝากไว้เพียงเท่านี้และพวกท่านก็เหมือนกันอย่าประมาท และไม่ต้องกลัวถือหลัก เรียกว่า เวสารัชชกรณธรรม ธรรมที่ทำให้เราอาจหาญนั้น

1. มีศรัทธามั่นคงในพระพุทธเจ้า

2. เรามีศีลอันบริสุทธิ์ มั่นคง ที่พระองค์ทรงสอน

3. เรามีความเพียรจริงที่จะเดินตามทางคำสอนของพระองค์

4. เราศึกษาให้มีความรู้เพิ่มเติม มีพาหุสัจจะให้ยิ่งขึ้น

5. พยายามอบรมให้มีปัญญารู้เท่าทันกิเลสทั้งหลาย

เพื่อความระงับดับทุกข์โดยสิ้นเชิง และก็ถ้าเรามีเวสารัชชกรณธรรมอย่างนี้เราจะเป็นคนอาจหาญ ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหน ถ้าถามผมว่า ผมมาจากปักษ์ใต้ มีอะไรดี ผมก็มีดีมีแร่ดีบุก คือเรามั่นใจในความดีของเราเอง แต่เราไม่ต้องไปบุกรุกใครและอย่าไปอวดดี ถ้าจะบุก ก็บุกด้วยความดีนั้นเองไม่ใช่ไปบุกรุกใคร เอาล่ะ ก็ขอฝากไว้เพียงเท่านี้ เพราะว่าตอนนี้ 4 โมง 15 นาที ขอขอบพระคุณครับ และก็ขอทุกคนเจริญร่มเย็น ด้วยธรรมของพระองค์ให้มีกำลังใจ ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ ญาติโยมทั้งหลาย จงอย่าได้ท้อถอยต่อการบำเพ็ญความดีทั้งปวงจนกว่าจะถึงที่สุด ไม่ว่าอุปสรรคใด คิดว่าสิ่งนั้นเป็นครู อุปสรรคเป็นครู ศัตรูคือยากำลัง ถ้าเราไม่มีอุปสรรคไม่มีปัญหา เราจะแกร่งได้อย่างไร เราจะมีปัญญาได้อย่างไร เพราะฉะนั้นขอให้ทุกคนคิดเสียว่า สิ่งนั้นเป็นสิ่งให้เราต้องศึกษาเรียนรู้เป็นครูสอนเรา และเราจะได้มีความมั่นคง มีความสามารถยิ่งขึ้น และขอให้ทุกคนได้เจริญพร้อมไพบูลย์ด้วยสิริอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ทั้งธนสารสมบัติ ทั้งให้เจริญยิ่งในธรรมอันเป็นโลกุตตระ จงทุกท่านทุกคน จนกว่าจะพ้นจากทุกข์ทั้งปวง ด้วยอำนาจคุณพระและกุศลเป็นที่ยิ่งด้วยเทอญ (เสียงสาธุพร้อมกัน)

ถอดเทปโดย สุรพงษ์ วิริยะวาณิชยกุล

พระอาจารย์ยันตระให้สัมภาษณ์ ดร.สมเกียรติ

บางส่วนจากการสัมภาษณ์ พระอาจารย์ ยันตระ โดย ดร.สมเกียรติ อ่อนวิมล เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหา ณ วัดป่าสุญญตารามลิเจีย อ.สังขละบุรี จ.กาญจนบุรี 17 สิงหาคม 2537

ดร.สมเกียรติ : มาถึงตอนนี้ ท่านอาจารย์ มีความทุกข์ไหมครับ

พระอาจารย์ : ก็ไม่เดือดร้อนอะไร สำหรับทางใจ ถ้าจะถามอาตมา ไม่เดือดร้อน ไม่โกรธ ไม่แค้นอะไร แต่อาตมามีความสลดใจที่พูดตั้งแต่ต้นว่า เอ๊ แปลก ทำไมเขาไม่หยุดนะ เขาสร้างสิ่งที่ไม่ดีไม่งามถึงขนาดนี้เชียวหรือ มันเป็นเวลากว่าครึ่งปีแล้วนี่ 7 เดือนได้แล้ว พอดีจะให้ดู...

ดร.สมเกียรติ : คือ ผมก็พูดแทนประชาชนไม่ได้ แต่ผมเองก็มีความทุกข์ คือว่า ไม่ได้ความจริงที่พอใจ ซะทีนึง

พระอาจารย์ : อาตมาก็เกิดความสลดใจ แต่บอกว่ายังไงต้องดำเนินคดีให้ถึงที่สุดในเรื่องนี้ เดิมทีเดียวอาตมาไม่เอาเรื่อง แต่อาตมาคิดว่าถ้าปล่อยละเลย คนชั่วจะเหิมเกริม คนหลงผิด คนพาล จะเหิมเกริม ประชาชนก็จะหลงผิดคิดว่าที่เขาพูดเป็นความจริงซึ่งจะมีผลเสียหายต่อการที่อาตมาปฏิบัติมาเป็นเวลา 21 ปี ในเพศพระนี่ 20 พรรษานี้ ทีนี้อาตมาก็เลยบอกว่า ยังไงทุกคดีให้ดำเนินถึงที่สุด ไม่มีคำว่าประนีประนอมกัน เพราะขนาดที่ลงมาแล้วทั้งหมดนี่ ดูเขาไม่หยุดเลย แม้ระหว่างที่ศาลพูด คุณมนตรีหรือไง ผู้พิพากษาบอกว่า ขอให้ท่านพยอมกับอาตมาไปประนีประนอมกันน่าจะดีกว่า เพื่อเป็นผลดีต่อทางศาสนาภาพพจน์ออกไปจะดูดีกว่า อาตมาก็เห็นดีด้วยในความ

ปรารถนาดีของศาล แต่ในระหว่างที่ศาลพูด ซึ่งพระพยอมก็ได้ยิน พระพยอมก็ทราบลงข่าวหนังสือพิมพ์ แต่พระ-พยอมกลับขึ้นมาอีก เรื่องนี้ และใช้คำหยาบคายแรงมาก อาตมาก็มาดูว่า ไม่เหมาะสมแก่สมณะเลย ซึ่งมีอะไรน่าจะมาพูดกับอาตมา ท่านน่าจะมาด้วยตัวเอง ซึ่งก่อนนี้ท่านมานิมนต์อาตมา ทำไมท่านมาได้ล่ะ (หัวเราะ) พอมีเรื่องอย่างนี้ ไม่เห็นมาเลย วันที่โทรศัพท์ ที่ผ่านอะไร เดอะเนชั่น หรืออะไรนี่น่ะ

ดร.สมเกียรติ : รายการเนชั่นนิวทอล์ค

พระอาจารย์ : รายการเนชั่น ใช่ ใช่ ตอนนั้นอาตมาก็บอกกับท่านว่า เออ ถ้าไง ก็ให้มาพูดให้เข้าใจกันดีกว่าที่ปล่อย

ดร.สมเกียรติ : ถ้าเป็นคดี ท่านพระอาจารย์คงได้เปรียบมังครับ เพราะว่าไม่มีหลักฐานอะไรที่จะพิสูจน์ใช่ไหมครับ เพราะว่าเรื่องมันเป็นเรื่อง ถ้าเกิดขึ้นที่อยู่ในที่ลับ

พระอาจารย์ : คือ ทุกอย่างอาตมาก็ยืนยันความจริงทั้งหมดล่ะ

ดร.สมเกียรติ : นอกจะดำเนินคดี...

พระอาจารย์ : เมื่อคืนก็คณะกรรมการเป็นห่วง มากันเกินตี 1 ตี 2 กว่ามั้ง คณะกรรมการอุตส่าห์ตีรถมาจากกรุงเทพฯ เขาเป็นห่วงเรื่องนี้นะว่า ทำไมมันมา มาอีก ข่าวนี้มาจากไหน อย่างไร ทุกเรื่องเลยรู้สึกประดังกันเข้ามา

ดร.สมเกียรติ : นอกจากฟ้องแล้ว ท่านวางแผนจะทำอย่างไร จะแถลงจะอะไร หรือว่าจะเงียบเงียบเอาไว้

พระอาจารย์ : อาตมาเองนั้นก็คิดว่า คง (หัวเราะ) ไม่ต้องแถลง คือพูดไปก็รู้สึกว่า จะไม่มีประโยชน์ ไม่มีน้ำหนัก พูดไปก็เหมือนกับว่าแก้ตัวอีก อาตมาว่า เฉย ๆ ดีกว่าให้ความจริงมันปรากฏ ขอแต่ว่า อาตมาได้แต่ภาวนา ขอความจริง และความบริสุทธิ์ ให้ปรากฏ ประจักษ์ต่อตาโลก

ได้เห็นความจริง โดยส่วนที่เขาเห็นผิด อาตมาก็ให้อภัย แต่ส่วนที่เจตนาร้ายนี่น่ะ อาตมาขอให้ทุกอย่างประจักษ์ ให้ผลที่เขากระทำนั้นได้ พลอยสำนึกรู้ถึงบาปให้ลงโทษ แต่อย่าให้ขั้นรุนแรง อาตมาตั้งใจไว้แล้วนะว่า แม้ที่สุด ศาลจะตัดสิน อาตมาก็คงจะไม่เอาเรื่องราว แต่ให้ศาล ตัดสินเพื่อให้ปรามน่ะ ให้สำนึกรู้ อาตมาคิดว่า มีทาง ไหน ที่ให้ปราม คนเหล่านี้ให้ได้สำนึกรู้ตัวถึงบาปที่เขา กระทำ คือ เขาเอง ก็คงร้อนใจอยู่ตลอดเวลา คือ เขา พยายามโค่น แต่โค่นไม่ลง

ดร.สมเกียรติ : เขาจะโค่น เพื่ออะไร

พระอาจารย์ : อาตมา ก็

ดร.สมเกียรติ : มีอะไรเกลียดชังหรือ

พระอาจารย์ : อาตมา ก็

ดร.สมเกียรติ : เพราะว่า รู้สึกทุกคนที่รักท่านมาก่อน

พระอาจารย์ : มันหมายถึงว่า หลายกลุ่มด้วยกัน อาตมาก็ไม่ทราบว่า จะมีใครบ้าง จะมีใครบ้างอยู่ด้านหลัง อาตมาก็ไม่ทราบ ไม่งั้นเรื่องมันคงไม่ยืดเยื้อยาวนานขนาดนี้ อาตมาคิดว่า แค่ แค่ 2-3 คนนี่คงจบไปแล้ว อาตมาคิดว่างั้น เวลานี้ เรื่องมันบาน...ออกไป

ดร.สมเกียรติ : พอมันยืดเยื้อ มันก็ยิ่งทำให้รู้สึกว่า มันต้องมีมูลน่ะครับ เวลาอ่านหนังสือพิมพ์

พระอาจารย์ : คนอ่านจะรู้สึกอย่างนั้น (พูดถึงเรื่อง “มหามุสาวาทก ของฮิตเลอร์”) สมัยเหมือนกับโคไมนี พูดว่าใครเป็นศัตรู ของข้าพเจ้า ฆ่าได้ไม่บาป อาตมาก็มานึกว่า เออ ใน ที่สุด คนหลงเชื่อจนได้ นี่ก็เหมือนกัน อาตมาว่าเขา สร้างข่าวทุกวัน เขียนทุกวันนี่ คนไม่เอียงก็เอียงเหมือน กัน แต่ที่เขาพูด...

พูดถึงเรื่องพรหมจรรย์

ดร.สมเกียรติ : ความรู้สึกเรื่องผู้หญิง เรื่องอะไรนี่

พระอาจารย์ : อาตมาก็ไม่ได้สนใจเรื่องนี้มาตั้งแต่ต้น ตั้งแต่ฆราวาสแล้ว และถ้าจะสืบประวัติอาตมา อาตมาขี้อายมาก จำได้ว่าเพื่อนของพี่สาวมาเยี่ยม อาตมาต้องหลบเข้าห้อง พอเริ่มวัยรุ่นอาตมาขี้อาย ขี้อายแต่ว่าไปแอบดูเขาน่ะ ตามภาษาวัยรุ่น ไปแอบดูเขาหันจ้องมาดู แต่ให้ออกมานั่งอาย และก็จนกระทั่งโตจนเรียนเทคนิคแล้ว อาตมาก็มีความรู้สึกอาย ถ้าจะไปเดินพูดคุยกับผู้หญิง ไม่เอา

ดร.สมเกียรติ : แต่ท่านเคยให้สัมภาษณ์ที่วัดราชาว่า สมัยยังไม่บวช ก็มีบ้าง

พระอาจารย์ : มีบ้าง มีเป็นเพื่อน ใกล้ ๆ ที่เขามา แต่ว่าหมายถึงตอนวัยรุ่น

ดร.สมเกียรติ : แต่ไม่เคยทำให้ใครเสียหาย

พระอาจารย์ : ...แต่ไม่เคยทำให้ใครเสียหาย (หัวเราะ) ไม่เคย จิตสำนึกตัวนี้มีอยู่ แต่ธรรมดา อาตมาจะเป็นคนขี้อายมาก

ดร.สมเกียรติ : แต่ว่าไม่เคย ล่วง...

พระอาจารย์ : ไม่เคย ที่จะไปล่วงเกินใคร

ดร.สมเกียรติ : เคยล่วงเกินผู้หญิง

พระอาจารย์ : ไม่เคย ไม่เคย

ดร.สมเกียรติ : ล่วงเกินผู้หญิงเป็นคู่นอน

พระอาจารย์ : ไม่เคย ไม่เคย

ดร.สมเกียรติ : ไม่มีใช่ไหมครับ

พระอาจารย์ : ไม่เคย ไม่เคย

ดร.สมเกียรติ : ในชีวิตไม่เคยเลยใช่ไหมครับ

พระอาจารย์ : ในชีวิตไม่เคยเลย ตั้งแต่ต้นมาตลอด (เสียงย้ำหนักแน่น)

ดร.สมเกียรติ : ไม่เคยได้เสียอะไรเลย กับใครเลยใช่ไหมครับ

พระอาจารย์ : ไม่เคย

ดร.สมเกียรติ : ไม่ ไม่

พระอาจารย์ : คือ ถึงบอกว่าอาตมารักษาพรหมจรรย์ มาตั้งแต่ต้นโดยตลอด

ดร.สมเกียรติ : อ้อ

พระอาจารย์ : อาตมาจึงมั่นใจในคุณธรรมและความบริสุทธิ์ของตนเอง เพราะงั้นสิ่งที่เขากล่าวหาอาตมาจึงมั่นใจว่า เอาเถอะถึงเขาจะใส่ร้าย เอาคนมากี่คนก็ตามแต่ (หัวเราะ) อาตมากล้าพิสูจน์ ถ้าถึงที่สุดแล้ว ขอโทษ อาตมาเคยบอกถ้าพระเณรที่อยู่ใกล้อาตมาจะทราบ อาตมาจะให้เขาดูว่าอาตมา กล้าพิสูจน์ว่าเรื่องนี้ อาตมาไม่ข้องแล้ว

ดร.สมเกียรติ : ครับ พระที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงนี่น่ะ

พระอาจารย์ : มันไม่ใช้นาน ๆ...พร่อง

ดร.สมเกียรติ : ผมน่ะหรือครับ

พระอาจารย์ : ...ไม่ใช่ (หัวเราะ)

ดร.สมเกียรติ : ผมไม่ได้บวช จะให้ผมไปชวนเพื่อน ๆ (หัวเราะ) ถามเหรอครับ หมายความว่า ไม่ ไม่กลายเป็นจุดที่ทำให้เราเกิดความรู้สึกว่า คือไม่ได้ทำเลย ก็เลยไม่มีกิเลสตัณหาอะไร

พระอาจารย์ : (หัวเราะเบา ๆ) มันไม่ต้องไปปรุงแต่งเรื่องพวกนั้นน่ะ ไม่ต้องไปสัญญา

ดร.สมเกียรติ : คืออย่างเรานี่ ถ้าเคยบ้าง บางทีเราบวชแล้วทำใจลำบากเหมือนกันใช่ไหมครับ ขันธ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือ สัญญา ความจำได้หมายรู้นี้ เราจะปรุงแล้วก็จะคิดคือเรียกว่า ติดใน ในความรู้สึกต่าง ๆ ที่เราพอใจ

ดร.สมเกียรติ : มี ก็เป็นเพียงแค่บทความในหนังสือพิมพ์

พระอาจารย์ : นี่พูดกับโยมในฐานะว่า อยากจะทราบบ้าง

ดร.สมเกียรติ : ดูท่านเปิดเผยดีนะครับ ผมอาจจะถามแบบรุนแรงไปบ้าง (หัวเราะ)

พระอาจารย์ : พระอาจารย์ (หัวเราะ) ดี ดี ดี ไม่ ไม่รุนแรง

ดร.สมเกียรติ : เดี๋ยวจะไปออกอากาศอีกทาง แต่ว่าหนังสือพิมพ์ที่ที่ แม้กระมั่งมองไม่แน่ใจว่าผิด หรือไม่ผิด นี่น่ะครับ ก็ยังบอกว่า เอ๊ะ สึกดีกว่ามั้ง ถึงไม่ผิด ก็จะได้ไม่มีปัญหากับใคร เป็นบทความในหนังสือพิมพ์

พระอาจารย์ : เอ๊ะ นี่ใครพูด

ดร.สมเกียรติ : เป็นบทความในหนังสือพิมพ์เมื่อเช้า เพิ่งมาอ่านครับ

พระอาจารย์ : อ้อ เขาคงเขียนว่า เอาเรื่อย คงว่า ผมผิดเองหมด

ดร.สมเกียรติ : คือ คือเขาก็ไม่ได้ว่า ท่านผิดหรือไม่ผิด เพียงแค่คิดว่า ผมก็เลยยืมความคิดเขามา ถ้าเขาถามอย่างนี้ว่า ไม่จำเป็นต้องผิด เพียงแต่ว่ามันยุ่งเหลือเกิน เรื่องนี้เนี่ย สึกซะเลยดีไหม

พระอาจารย์ : อาตมามอบชีวิตทั้งหมดให้กับพรหมจรรย์ แม้ชีวิตอาตมาจะเป็นอย่างไรก็ตามแต่ ใครจะให้ร้ายป้ายสี ถึงขนาดจะเข่นฆ่าราวี อาตมาบอกว่าอาตมาอุทิศชีวิตแล้วเพื่อพรหมจรรย์ ถ้าใครจะให้ร้ายก็ตามอาตมาบอกพูดแบบเหมือนกับพูดยืนยัน ถ้าทางโลกอาจจะฟังว่า นักเลง เอาสิ ใครจะให้อาตมาสึก อาตมาก็จะนั่งอยู่อย่างนี้ แม้ที่สุดว่าจะให้ทิ้งขันธ์ไปเลย อาตมาก็จะนั่งดับให้ดู ถ้าเขาต้องการมาเอาร่างก็เอาไป หรือถ้าพิสูจน์ความจริง อาตมาก็จะเปิดสบงให้ดูเลย จะได้หมดสงสัย (หัวเราะ) พระเณรที่อยู่กับอาตมา (หัวเราะ) ทราบดี ขอโทษคุยเรื่องนี้ ปกติอาตมาไม่พูด

ดร.สมเกียรติ : ครับ เวลาจะเข้าห้องน้ำ ตาม...

พระอาจารย์ : พระเณรทราบดีว่าที่อุปัฏฐาก ตอนช่วงอาตมาป่วย อาตมา

ขออภัยนะ สบงมันนุ่งเองไม่ได้ช้อนอาตมาก็จับเองไม่ได้ก็พระเณรเขาช่วยกัน อาตมาก็ให้ดู แต่ให้ดูมาก่อนหน้านั้นแล้ว เพื่อเขาจะได้ไม่สงสัยบอกมาดูเสีย ที่ของเขาไม่ได้ใช้งาน มันก็ (หัวเราะ) ภาษาธรรมเขาเรียกว่าคุยหังมันหดหายไปเป็นธรรมดา

ดร.สมเกียรติ : ครับ

พระอาจารย์ : เพราะงั้น ถ้าเราปฏิบัติไป ปฏิบัติไป จิตไม่ได้ปรุงแต่งเรื่องเหล่านี้ เพราะงั้น พูดไปก็เหมือนอวดอุตริมนุสธรรม อาตมาบอกว่า เมื่อถึงที่สุดแล้วเขาสงสัย ก็จะ (หัวเราะ) ให้เขาตรวจดู ความจริงในเรื่องนี้

จบ

ถอดเทปโดย สุรพงษ์ วิริยะวาณิชยกุล

บทความวิเคราะห์กรณีพระอาจารย์
ยันตระ อมโร ถูกกล่าวหา

บทพิสูจน์อริยสงฆ์

จตุพร มัคคธรรม

"ภูเขาศิลาล้วน ย่อมตั้งมั่นไม่หวั่นไหวเพราะแรงลมฉันใด ผู้ที่ทำพระนิพพานให้แจ้งแล้ว ก็ย่อมมีจิตตั้งมั่นไม่หวั่นไหวในโลกธรรมทั้งหลายฉันนั้น"

จิตไม่หวั่นไหวในโลกธรรม หมายถึง สภาพจิตของผู้ที่ทำพระนิพพานให้แจ้งแล้ว บรรลุธรรมขั้นสูงสุดแล้ว มีใจตั้งมั่นเกิดความมั่นคงหนักแน่นดุจขุนเขา เป็นอุเบกขาวางเฉยได้ เมื่อพบกับความเสื่อมลาภ เสื่อมยศ ถูกนินทา ตกทุกข์ จิตก็ไม่หวั่นไหว เมื่อพบกับความได้ลาภ ได้ยศ ได้สรรเสริญ เป็นสุข จิตก็ไม่ไหวตาม ไม่ยินดีลุกลี้ลุกลน เพราะรู้เท่าทันว่าเรื่องที่เกิดขึ้นมันไม่เที่ยง ไม่จีรังยั่งยืนอะไร ลาภมีได้ก็เสื่อมได้ ยศตำแหน่งใหญ่โตก็ไม่ใช่ของเราตลอดไป สรรเสริญ นินทา สุข ทุกข์ ทุกคนต้องพบทั้งนั้น และในที่สุดก็ต้องเสื่อมหายไปเป็นธรรมดาตามกฎของไตรลักษณ์ (จากหนังสือมงคลชีวิต โดย พระสมชาย ฐานวุฑฺโฒ)

นิพพาน โดยความหมายแล้ว หมายถึงสภาพจิตที่หมดกิเลสแล้ว หรือหมายถึงสถานที่ที่ผู้หมดกิเลสแล้วไปเสวยสุขอันเป็นอมตะอยู่ ณ ที่นั้น ๆ ผู้ที่จะทำพระนิพพานให้แจ้งได้ ก็คือ พระอริยะบุคคลทุกระดับ ทั้งพระอรหันต์ซึ่งหมดกิเลสโดยสิ้นเชิง พระอนาคามี พระสกิทาคามี และพระโสดาบัน รวมทั้งโคตรภูบุคคลที่ปฏิบัติธรรมจนมีกิเลสเบาบางเกือบถึงขั้นพระโสดาบัน โดยต้องปฏิบัติธรรมจนกระทั่งสามารถกำจัดกิเลสต่าง ๆ ออกไปได้ตามลำดับจนหมดไปในที่สุดคือถึงขั้นพระอรหันต์

พระอริยบุคคล หมายถึงผู้ที่ปฏิบัติธรรมจนสามารถกำจัดกิเลสต่าง ๆ ออกได้ตามลำดับ จนหมดไปในที่สุด มีใจตั้งมั่นอยู่ในคุณความดีอย่างแน่นแฟ้น ยึดมั่นในพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งไม่เปลี่ยนแปลง จะไม่ถอย

กลับมาเป็นปุถุชนทำความชั่วอีกอย่างเด็ดขาด แบ่งพระอริยบุคคลออกได้เป็น 4 ระดับ คือ

- **พระโสดาบัน** จะได้ตรัสรู้ต่อไป เพราะสิ้นสังโยชน์ 3
- **พระสกิทาคามี** ผู้จะกลับมาเกิดเพียงครั้งเดียว เพราะสิ้นสังโยชน์ 3 และทำราคะ โทสะ โมหะ ให้น้อยลง
- **พระอนาคามี** ผู้ไม่กลับมาเกิด เพราะสิ้นสังโยชน์เบื้องต่ำทั้ง 5
- **พระอรหันต์** ผู้ทำให้แจ้งซึ่งเจโตวิมุติ ปัญญาวิมุติ อันละกิเลสโดยสิ้นเชิง คือตัดสังโยชน์ทั้ง 10

สังโยชน์ แปลว่า กิเลสเป็นเครื่องร้อยรัดจิตใจหรือเครื่องผูกให้เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏฏะ มี 10 อย่างด้วยกัน คือ

1. สักกายทิฏฐิ ความเห็นเป็นเหตุถือตัวถือตน เห็นว่าร่างกายเป็นของเรา เรามีในร่างกาย และร่างกายคือเรา (ร่างกายในที่นี้หมายถึง ขันธ์ 5)
2. วิจิกิจฉา ความลังเลสงสัยในคุณพระรัตนตรัย โดยคิดว่าอาจช่วยให้บรรลุผลไม่ได้จริง
3. สีลพพตปรามาส รักษาศีลแบบลูบ ๆ คลำ ๆ คือไม่รักษาศีลอย่างจริงจังเคร่งครัดตามสมควร มีความเชื่อโชคลางหรือพิธีกรรม
4. กามราคะ ความกำหนัดด้วยอำนาจกิเลสกาม มีจิตมั่วสุมหมกมุ่นใคร่อยู่ในกามารมณ์เป็นปกติ
5. ปฏิฆะ ความขัดใจ ความรู้สึกโกรธ
6. รูปราคะ ความติดใจในรูป หมายถึง ติดรูปฌาน โดยคิดว่ารูปฌานเป็นคุณธรรมพิเศษสูงสุดที่ทำให้พ้นจากวัฏฏะ
7. อรูปราคะ ความติดใจในสิ่งที่มิใช่รูป คือติดอรูปฌาน โดยคิดว่าอรูปฌาน เป็นคุณพิเศษที่จะทำให้พ้นจากวัฏฏะ
8. มานะ ความถือตัว มีอารมณ์ถือตัวถือตน ถือชั้นวรรณะเกินพอดี
9. อุทธัจจะ มีอารมณ์ฟุ้งซ่าน ความกระเพื่อมหรือความไม่สงบนิ่ง
10. อวิชชา ความไม่รู้อริยสัจจ์ 4 ตามความเป็นจริง

สังโยชน์ 5 ข้อแรก เรียกว่า สังโยชน์เบื้องต่ำ

สังโยชน์ 5 ข้อหลัง เรียกว่า สังโยชน์เบื้องสูง

(จากพระไตรปิฎกฉบับประชาชน หน้า 360 โดย สุชีพ ปุญญานุภาพ)

การประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อให้ได้บรรลุธรรม เป็นอริยบุคคลในระดับต่าง ๆ จนถึงขั้นสูงสุดคือ พระอรหันต์ ย่อมมีทางเป็นไปได้อย่างใดอย่างหนึ่ง มี 4 แนวทาง คือ

1. **เจริญวิปัสสนา** (ปัญญาอันเห็นแจ้ง) มีวิปัสสนาเป็นหัวหน้ามรรคเกิดขึ้น เมื่อเจริญมรรคก็ละสังโยชน์ (กิเลสที่ร้อยรัดหรือผูกมัด) ได้ กิเลสพวกอนุสัย (แฝงตัวหรือนอนอยู่ในสันดาน) ย่อมหมดไป

2. **เจริญสมถะ** (ความสงบใจ) มีสมถะเป็นหัวหน้า เจริญมรรคแล้วละสังโยชน์ได้ด้วยอำนาจของสมาธิ จนหมดกิเลส

3. **เจริญทั้งสมถะและวิปัสสนาคู่กัน** แล้วหมดกิเลส

4. **มีจิตแยกจากความฟุ้งซ่านในธรรม** (วิปัสสนูปกิเลส = เครื่องทำวิปัสสนาให้เศร้าหมอง เช่น สิ่งที่ทำให้หลงเข้าใจผิดมีแสงสว่างเป็นต้น) จิตสงบตั้งมั่นภายในมีอารมณ์เป็นหนึ่ง แล้วหมดกิเลส

(จากพระไตรปิฎกฉบับประชาชน หน้า 533, อ้างแล้ว)

พระอริยะที่เจริญสมถะจนได้ฌาน 4 และอรูปฌานถึงฌาน 4 เรียกว่า ฌาน 8 จัดเป็นโลกุตตรฌาน ได้โลกุตตรสมาบัติ พระอริยะที่ได้โลกุตตรฌานจะได้อภิญญา 6 ซึ่งประกอบด้วย

1. อิทธิฤทธิ์ แสดงฤทธิ์ต่าง ๆ ได้
2. ทิพยโสต มีหูเป็นทิพย์ สามารถฟังเสียงในที่ไกลหรือเสียงอมนุษย์ได้
3. จุตูปปาตญาณ มีตาทิพย์ รู้การตายและการเกิดของคนและสัตว์
4. เจโตปริยญาณ รู้ความรู้สึกในความในใจของคนและสัตว์
5. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกชาติต่าง ๆ ที่ล่วงมาแล้วได้
6. อาสวักขยญาณ ได้แก่การทำอาสวะให้หมดสิ้นไป

ถ้าเป็นบุคคลธรรมดาที่ยังไม่ได้สำเร็จมรรคผลอันใด ก็เป็นโลกียฌานหรือโลกียสมาบัติจะได้เพียงข้อ 5 ส่วนข้อ 6 เรียกว่า อาสวักขยญาณนั้น

จะต้องเป็นอริยบุคคลเท่านั้น (จากคู่มือปฏิบัติพระกรรมฐาน โดยพระ-มหาวีระ ถาวโร)

ดังนั้น พระอริยะที่ไม่ได้ฝึกด้านสมถะจนได้ฌานสมาบัติ ท่านจะไม่มีอิทธิปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ท่านเพียงแต่มีปัญญารู้แจ้งในสัจธรรม รู้สภาวะรู้เท่าทันความจริงของโลก ทำจิตใจให้เป็นอิสระอยู่เหนือทุกข์สุขของชาวโลก หมดสิ้นกิเลสต่าง ๆ แตกต่างกันไปตามระดับของอริยบุคคล ถ้าทำกิเลสให้หมดสิ้นไปโดยสิ้นเชิง เรียกว่า พระอรหันต์

ในขณะที่พระอริยะที่ได้เจริญด้านสมถะจนได้ฌานสมาบัติ ท่านก็สามารถมีฤทธิ์ในด้านต่าง ๆ ได้ เช่น หูทิพย์ ตาทิพย์ รู้วาระจิตของผู้อื่นได้ ก็ถือเป็นความรู้พิเศษคุณสมบัติพิเศษ หรือผลพลอยได้ที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการเผยแพร่พระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ แต่ก็จัดเป็นส่วนเสริมหรือสนับสนุนเท่านั้น มิใช่เป็นสาระสำคัญของพระพุทธศาสนา ซึ่งเรื่องฤทธิ์นี้พระธรรมปิฎก (ประยุทธ ปยุตฺโต) ได้เปรียบเทียบว่าเหมือนกับเทคโนโลยี ซึ่งเทคโนโลยีในสังคมยุคปัจจุบันมีประโยชน์มาก ถ้านำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อศาสนาและสร้างสรรค์ต่อสังคมโดยส่วนรวม

สำหรับปุถุชนธรรมดาที่สามารถฝึกสมถะจนได้ฌานได้ฤทธิ์ แล้วนำฤทธิ์นั้นไปใช้ในทางที่ผิด เช่น แสวงหาลาภสักการะเพื่อตนเอง หรือหลอกลวงประชาชน ก็จัดเป็นโลกียฌานที่เป็นอันตรายมาก ผู้ที่ได้ฤทธิ์แต่ยังไม่สามารถละสังโยชน์ซึ่งเป็นกิเลสที่เกาะแน่นอยู่ในจิตใจได้ก็ไม่จัดเป็นอริยบุคคล ซึ่งเรื่องฤทธิ์นี้บางคนก็ไปหลงติดอยู่เพราะเข้าใจว่าเป็นแก่นสารสำคัญของความเป็นอริยะ

พระพุทธเจ้าทรงตรัสชี้แจงว่า (จากพระไตรปิฎกฉบับประชาชน หน้า 311) ปาฏิหาริย์ทรงทำให้แจ้งด้วยความรู้ยิ่งด้วยพระองค์เองและประกาศแล้วมีอยู่ 3 อย่าง คือ

1. อิทธิปาฏิหาริย์ แสดงฤทธิ์ได้เป็นอัศจรรย์ เช่น หูทิพย์ ตาทิพย์ เหาะได้ การดลบันดาลต่าง ๆ เป็นต้น

2. อาเทสนาปาฏิหาริย์ ดักใจทายใจได้เป็นอัศจรรย์

3. อนุศาสนีปาฏิหาริย์ สั่งสอน (มีเหตุผลดี) เป็นอัศจรรย์

พระพุทธเจ้าทรงตรัสสรรเสริญอนุศาสนีปาฏิหาริย์ เพราะเป็นการแสดงปาฏิหาริย์เพื่อให้คนประพฤติปฏิบัติเพื่อหาทางดับทุกข์ให้ได้ สั่งสอนให้เกิดความรู้ เกิดปัญญา เพื่อหาทางดับกิเลสให้หมดสิ้นไป จัดเป็นปาฏิหาริย์ที่ทำให้พ้นทุกข์ได้จริง

แต่อย่างไรก็ดี สำหรับปาฏิหาริย์ใน 2 ข้อแรก คือ อิทธิปาฏิหาริย์และอาเทสนาปาฏิหาริย์ ก็นับว่ามีประโยชน์อยู่บ้างโดยเฉพาะในสมัยที่พระพุทธองค์ทรงประกาศเผยแผ่พระธรรมคำสอนยุคพุทธกาล เพราะคนสมัยนั้นจะสรรเสริญนับถือฤทธิ์กันมาก ศาสนาต่างลัทธิก็พยายามแสดงฤทธิ์เพื่อเผยแผ่ลัทธิของตน พระพุทธเจ้าจึงทรงแสดงฤทธิ์เพื่อกำราบ เมื่อใช้ฤทธิ์ปราบฤทธิ์ได้แล้วจึงทรงแสดงอนุศาสนีปาฏิหาริย์เพื่อสั่งสอนให้ธรรมะจนได้รู้แจ้งในอริยสัจจ์ 4 หาทางดับทุกข์ด้วยตนเองโดยการประพฤติปฏิบัติตามมรรคมีองค์ 8 (ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงแสดงให้เห็นว่าฤทธิ์ช่วยดับทุกข์ไม่ได้ แต่คำสั่งสอนของพระพุทธองค์สำคัญกว่า สามารถดับทุกข์ได้ถ้าปฏิบัติตามให้ถึงที่สุด)

วิธีพิสูจน์ว่าใครเป็นพระอริยะหรือไม่ คนธรรมดาซึ่งยังไม่ได้เป็นอริยบุคคลจะไม่สามารถรู้ได้อย่างถูกต้อง จะรู้ได้ก็เป็นเพียงการคาดคะเนหรือเดาเอาเท่านั้น ผู้ที่จะรู้ได้อย่างถูกต้องแน่นอนว่าใครเป็นอริยบุคคลผู้นั้นจะต้องเป็นอริยะในระดับเดียวกันหรือสูงกว่า เช่น ถ้าจะรู้ว่าท่านผู้ใดเป็นพระอรหันต์ ตนเองต้องเป็นพระอรหันต์ด้วย (จากธัมโมวาทเรื่องคุณธรรมของชาวพุทธในยุคข่าวสารข้อมูล โดย พระธรรมปิฎก)

ซึ่งหลักการที่กล่าวนี้สอดคล้องกับวิธีดูจิตของพระอริยะซึ่งได้กล่าวไว้ดังนี้ (จากหนังสือคู่มือปฏิบัติพระกรรมฐาน โดย พระมหาวีระ ถาวโร)

1. จิตของผู้ที่ได้เจริญวิปัสสนาญาณเล็กน้อย จะเห็นจิตเริ่มมีประกายออกเล็กน้อย

2. จิตของพระโสดาบัน กระแสจิตจะเกิดเป็นประกายคลุมจิตเข้ามาประมาณหนึ่งในสี่

3. จิตของพระสกิทาคามี กระแสจิตจะมีประกายออกประมาณครึ่งหนึ่ง

4. จิตของพระอนาคามี กระแสจิตจะเป็นประกายเกือบหมดดวง จะเหลือส่วนที่ไม่เป็นประกายเพียงเล็กน้อย

5. จิตของพระอรหันต์ กระแสจิตจะเป็นประกายหมดทั้งดวง คล้ายดาวประกายพฤกษ์ลอยอยู่ในอก

ดังนั้นผู้ที่จะเห็นกระแสจิตว่าอยู่ในระดับใด ผู้นั้นจะต้องบรรลุธรรมจนเห็นกระแสจิตของตนเองได้ และรู้กระแสจิตของผู้อื่นที่อยู่ในระดับเดียวกับตนหรือต่ำกว่า ถ้าเห็นกระแสจิตผ่องใสกว่าจนตนเองพยากรณ์ไม่ได้ก็ถือว่าท่านบรรลุธรรมสูงกว่า ซึ่งการบรรลุธรรมในระดับใดนั้นพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ท่านได้เคยกล่าวเตือนไว้ว่า ถ้าเรายังปฏิบัติธรรมยังไม่ได้บรรลุธรรมอะไรเลย ก็อย่าไปวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่นจะดีกว่า เพราะถ้าเราวิจารณ์ถูกต้องเราก็เสมอตัว แต่ถ้าวิจารณ์ผิดพลาดเป็นการกล่าวล่วงเกินท่าน ถ้าท่านผู้นั้นได้บรรลุธรรมในระดับพระอริยะแล้ว จะเกิดบาปกรรมเสียเปล่า ๆ และจะเป็นการปิดกั้นความก้าวหน้าในการปฏิบัติธรรม ควรจะเพ่งโทษมุ่งขัดเกลากิเลสภายในจิตใจของตนเองจะดีกว่า

พระอาจารย์ยันตระ อมโร ท่านได้แสดงธรรมเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยกล่าวว่า (จากธัมโมวาทเนื่องในวันอาสาฬหบูชา 2 สิงหาคม 2536 ณ ลานธรรม สำนักป่าสุญญตาราม กาญจนบุรี “ตามรอยพระอริยะ” หน้า 73-76)

“บุคคลที่ได้บรรลุธรรม ได้มรรคผลเบื้องสูง ดูว่าจะได้ผลจริงให้ดูปฏิปทาและชีวิตบั้นปลายของท่าน แต่เป็นเรื่องที่ไม่มีใครจะสามารถรู้ได้ รู้ได้เฉพาะตนเองเท่านั้น แต่ท่านบอกเป็นเรื่องยืนยันอีกข้อหนึ่งว่า เมื่อดับสิ้นแล้วถ้านำไปเผาอัฐิจะกลายเป็นพระธาตุ แสดงว่าผู้นั้นมีคุณธรรมเบื้องสูง ระดับของพระอรหันต์จะเป็นพระธาตุที่ประณีต ไม่เหมือนกับบุคคลธรรมดาทั่วไป แต่ก็ยังไม่แน่นอนนัก เรื่องนี้ยังเป็นที่ถกเถียงกันอยู่

แต่ที่แน่นอนคือ ใครทำเองก็รู้เอง บำเพ็ญเองก็รู้เอง ไม่ทำก็ไม่รู้ ในเรื่องกามนิตวาสิฏฐีตอนใต้ร่มกาสาวพัสตร์ มีอยู่ตอนหนึ่งกล่าวว่า มี

สมณะเดินมาเป็นหมู่ ๆ ถามว่าใครเป็นพระอริยะในหมู่นั้น คำตอบคือ ตอบว่าไม่สามารถรู้ได้เลย ตราบใดที่บุคคลนั้นยังเสพกามอยู่ ยังหมกมุ่นด้วยกามอยู่ เราจะคิดโดยเหตุผลหรือคาดคะเนตามเหตุผลต่าง ๆ ของคัมภีร์มาวัดก็ไม่ได้ทั้งสิ้น กล่าวชัดเลยว่าถ้าปุถุชนนั้นยังเสพกาม หมกมุ่นด้วยกามอยู่ก็ไม่สามารถรู้ได้ ต่อเมื่อเราถึงคุณธรรมในระดับนั้นแล้วนั่นแหละ จึงอาจจะหยั่งรู้ได้ เหมือนเราเรียน ป.4 จะไปรู้คณิตศาสตร์ของระดับมัธยมหรือระดับมหาวิทยาลัย ที่เราไม่เคยเรียนมาก่อนจะรู้ได้อย่างไร ต้องระดับพอ ๆ กันใช่มั้ย จึงจะหยั่งรู้ได้

เพียงแต่คาดคะเนหรือเดาเอาผิดทั้งนั้น แต่มีกล่าวไว้ในบทพระสังฆคุณว่า สุปฏิปันโน เป็นสงฆ์ผู้ประพฤติดี สงฆ์สาวกของพระพุทธองค์ปฏิบัติดี อุชุปฏิปันโน ปฏิบัติตรง ญายะปฏิปันโน ปฏิบัติเพื่อเป็นเครื่องออกจากทุกข์ สามีจิปฏิปันโน ปฏิบัติสมควร งดงาม สม่ำเสมอ เป็นผู้ปฏิบัติอันสมควรแล้ว เอสะ ภควโตสาวกสังโฆ นั่นแหละจึงเป็นสงฆ์สาวกของพระองค์ ยะทิทังจัตตาริ ปุริสะ ยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา เอสะ ภควโตสาวกสังโฆ แบ่งจำแนกเป็น 4 ประเภท ตั้งแต่โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี และพระอรหันต์ โดยมรรคและผลจำแนกเป็น 4 และ 8 โดยละเอียดตามลำดับไป นี่แหละเป็นสงฆ์สาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะรู้ได้เมื่อบุคคลนั้นบำเพ็ญธรรมเข้าถึงธรรมจึงจะรู้ได้ เพราะเป็นเรื่องของจิตใจที่รู้ได้ยากมาก บางคนข้างนอกนั่งดูสงบ แต่ภายในไม่แน่ว่าจะละกิเลสได้มากน้อยเพียงไร

แต่อย่างไรก็ตาม พอสังเกตได้บ้างจากภายนอก ถ้ามีศีลข้อวัตรปฏิบัติงาม มีจิตใจเยือกเย็น ก็กราบไหว้บูชาได้ มีศีลวัตรอันงามเท่านี้ก็ดีแล้ว กราบไหว้ได้ไม่ผิดแน่ ส่วนที่จะถึงมรรคผลสูงขนาดไหนเป็นเรื่องรู้ยาก เป็นเรื่องปัจจัตตัง เราวิจารณ์ในทางดีได้สำหรับท่านผู้ทรงคุณมีศีลงดงาม แต่ถ้าเราวิจารณ์พลาด ท่านสูงเราไปวิจารณ์ต่ำ อันนี้เสร็จเลยเราขาดทุน เช่น วิจารณ์ว่าเป็นพระปุถุชนนี่ องค์นี้ไม่ได้เรื่องเลย ถ้าท่านเป็นพระอรหันต์แล้วว่าไง ซวยไปตลอดชาติ อภัยนะ หากวิจารณ์ไปในเรื่องไม่ดีก็เกิดเป็นวิบากกรรม วิจารณ์พระอรหันต์ไปในทางไม่ดีก็เป็นกรรม

เป็นโทษกับตัวเราเอง

เรื่องนี้จึงเป็นเรื่องที่เราจะต้องระมัดระวังมาก เป็นสิ่งที่เรารู้ได้ยาก แต่ในที่สุดถ้าเราเห็นว่าใครมีศีล มีจริยาวัตรอันงดงาม เราก็กราบไหว้เคารพ โดยดูท่านที่มีศีลงดงาม มีความสงบ อันนี้ก็เป็นสิ่งที่ดี ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ เป็นเนื้อนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่าถ้าท่านเป็นผู้ทรงศีล เป็นผู้ทรงธรรมด้วย แต่อย่างไรก็ตามมรรคผลเป็นเรื่องส่วนตัวของท่านเอง เรารู้ไม่ได้ ต่อเมื่อเราปฏิบัติธรรมจนถึงแล้ว เราก็จะรู้เอง รู้ด้วยตนเอง อันนี้เป็นเรื่องที่ละเอียดมาก จิตนี้เป็นเรื่องสัมผัสได้ ลึกซึ้งได้ ต่อเมื่อระดับจิตนั้นอยู่ในระดับเดียวกัน เป็นเรื่องปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ เป็นเรื่องรู้ได้จำเพาะตน จำเพาะผู้รู้เท่านั้นเอง

ขอให้เราทั้งหลายตั้งใจปฏิบัติเถอะ อย่างน้อยเราก็มีความสงบเย็น ถ้าเราปฏิบัติแล้วโปร่งเบาสบายและเป็นคุณ เป็นประโยชน์ต่อชีวิตของเรา และยังเกี่ยวข้องกับใคร มีความสัมพันธ์กับใครด้วยความสงบร่มเย็น และก่อให้เกิดคุณประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น ก็แสดงว่าปฏิบัติถูกทาง ถ้าปฏิบัติแล้วมันรุ่มร้อน ไม่ปลอดโปร่ง แสดงว่าปฏิบัติผิดทาง ให้เราคอยสังเกตดู”

สำหรับปุถุชนอย่างเราโดยทั่วไปก็พอจะมีหลักในการพิจารณาด้วยปัญญาทางโลก คือดูว่าถ้าพระองค์ใดมีความประพฤติดีงาม ตั้งอยู่ในหลักพระธรรมวินัย ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า มีข้อวัตรปฏิปทางดงาม มุ่งตรงต่อการปฏิบัติเพื่อหาทางดับทุกข์ให้ออกจากวัฏฏสงสาร และอุทิศตนเพื่อรับใช้พระพุทธศาสนา เผยแผ่ธรรมะสู่มหาชนเพื่อให้คนทั้งหลายได้พ้นทุกข์ด้วย แม้เราจะไม่สามารถรู้ได้ว่าท่านบรรลุธรรมในระดับใด แต่เราก็ถือว่าท่านเป็นพระสุปฏิปันโน เป็นพระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ สมควรแก่การกราบไหว้บูชา และถือเป็นเนื้อนาบุญอันดีของโลก

แต่อย่างไรก็ตาม มีข้อควรพิจารณาเพื่อตรวจสอบว่าใครเป็นอริยบุคคลหรือไม่ จากข้อความในพระไตรปิฎก ดังนี้

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ! ปุถุชน (คนที่ยังหนาไปด้วยกิเลส) ผู้มิได้

สดับย่อมเสวยเวทนาที่เป็นสุขบ้าง เป็นทุกข์บ้าง ที่มิใช่ทุกข์ มิใช่สุขบ้าง อริยสาวกผู้ได้สดับ ก็เสวยเวทนาที่เป็นสุขบ้าง เป็นทุกข์บ้าง ที่มิใช่ทุกข์ มิใช่สุขบ้าง ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ! อะไรเป็นความผิดแผกแตกต่างกันในบุคคลเหล่านั้น อะไรเป็นเครื่องทำให้อริยสาวกผู้ได้สดับต่างจากปุถุชนผู้มิได้สดับ"

"ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ! ปุถุชนผู้มิได้สดับ เมื่อทุกขเวทนาถูกต้อง ย่อมเศร้าโศก ลำบากใจ คร่ำครวญ ย่อมตีอกพิไรรำพัน ย่อมมืดมน ย่อมเสวยเวทนา 2 ทาง คือ เวทนาทางกาย และเวทนาทางใจ"

"ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ! อริยสาวกผู้ได้สดับ เมื่อทุกขเวทนาถูกต้อง ย่อมไม่เศร้าโศก ไม่ลำบากใจ ไม่คร่ำครวญ ย่อมไม่ตีอกพิไรรำพัน ย่อมไม่มืดมน ย่อมเสวยเวทนาเพียงทางเดียว คือทางกาย ไม่เสวยเวทนาทางจิต"

สังยุตนิกาย สฬายตนวรรค 18/257

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาค ประทับ ณ เชตวนารามของอนาถปิณฑิกคฤหบดีใกล้กรุงสาวัตถี สมัยนั้นพระสารีบุตรนั่งคู้บัลลังก์ ตั้งกายตรง ดำรงสติเฉพาะหน้า ไม่ไกลจากพระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคได้ทอดพระเนตรเห็นพระสารีบุตรเช่นนั้น จึงทรงเปล่งอุทานนี้ในเวลานั้นว่า :-

"ภูเขาศิลา ไม่หวั่นไหว ตั้งอยู่ด้วยดี ฉันใด เพราะสิ้นความหลง ภิกษุย่อมไม่หวั่นไหว ดุจภูเขาฉะนั้น"

อุทาน 25/112

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ เวฬุวนารามอันเป็นที่ให้เหยื่อแก่กระแต ขณะนั้นท่านพระอุปเสนะวังคันตบุตร ผู้ไปสู่ที่ลับหลีกเร้นอยู่ ได้เกิดความคิดอย่างนี้ว่า "เป็นลาภของเรา เราได้ดีหนอ พระศาสดาของเราเป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้ชอบด้วยพระองค์เอง และเราก็ได้ออกจากเรือน บวชไม่มีเรือนในพระธรรมวินัยที่พระศาสดาตรัสไว้ดีแล้ว เพื่อนร่วมประพฤติพรหมจรรย์ของเราเล่า ก็มีศีลมีกัลยณธรรม และทำให้บริบูรณ์

ในศีลทั้งหลาย ตัวเราก็มีจิตตั้งมั่นดี มีอารมณ์เป็นหนึ่ง และเป็นอรหันต์ขีณาสพ ผู้มีฤทธิ์มาก มีอานุภาพมาก เราจะอยู่จะตายก็นับว่าเจริญ”

ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาคทรงทราบความคิดของท่านพระอุปเสนะวังคันตบุตรแล้ว จึงทรงเปล่งอุทานนี้ ในเวลานั้นว่า :-

“ผู้ใด จะเป็นอยู่ก็ไม่เดือดร้อน จะตายก็ไม่เศร้าโศก ผู้นั้นเป็นผู้เห็นบท (แห่งธรรม) ย่อมไม่เศร้าโศกในท่ามกลางแห่งความโศก ภิกษุผู้ถอนความทะยานอยากในความมี ความเป็น ความได้ มีจิตสงบ สิ้นการเวียนว่ายในชาติ (ความเกิด) ความเกิดอีกของเธอย่อมไม่มี”

อุทาน 25/142

สำหรับกรณีของพระอาจารย์ยันตระ อมโร ซึ่งกำลังเป็นข่าวอยู่ในขณะนี้ มีผู้คนจำนวนมากสงสัยว่าเป็นจริงตามข้อกล่าวหาหรือไม่ บางคนก็เชื่อข่าวหนังสือพิมพ์ และเชื่อตามข้อกล่าวหาของเหล่าสตรีกลุ่มผู้ร้องเรียน และยังมีผู้คนอีกจำนวนมากที่ยังเชื่อมั่นในคุณธรรมของท่าน เชื่อว่าท่านได้บรรลุธรรมในระดับใดระดับหนึ่งแล้ว จึงมิได้อยู่ในสถานภาพที่จะประพฤติปฏิบัติตามข้อกล่าวหาอย่างแน่นอน พระอาจารย์ยันตระ อมโร จะเป็นพระอริยะหรือไม่ เราเป็นปุถุชนธรรมดาไม่สามารถบอกได้ นอกจากการคาดคะเนเอาจากหลักการดังที่กล่าวแล้ว โดยพิจารณาจากข้อวัตรปฏิปทาของท่าน ซึ่งพุทธศาสนิกชนที่เคยไปทำบุญฟังเทศน์ฟังธรรมจากท่านจะทราบได้ว่า พระอาจารย์ยันตระ อมโร เป็นพระสงฆ์สาวกผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ดังมโนปณิธานที่ท่านได้กล่าวไว้ว่า

“ขอให้ข้าพเจ้าจงถึงธรรมอันบริสุทธิ์ โดยบริสุทธิ์บริบูรณ์สิ้นเชิงถึงซึ่งความดับสนิทแห่งทุกข์ ให้ได้เกื้อกูลคุณประโยชน์เท่าที่จะเป็นไปได้เมื่อตราบยังมีชีวิตอยู่จนสิ้นลมหายใจ ข้าพเจ้าจะบวชจนตาย ถึงแม้จะไม่ได้อะไรมากก็ขอให้ได้รับใช้พระพุทธองค์ พระธรรม พระสงฆ์ ไปโดยตลอด ถ้าข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ ยังไม่แจ้งลึกซึ้งในธรรมข้อใด และปฏิบัติธรรมข้อนั้นยังไม่ได้ ข้าพเจ้าจะไม่พูดไม่สอนธรรมนั้น ๆ เด็ดขาด”

ข้อวัตรปฏิบัติของพระอาจารย์ยันตระ อมโร เป็นอย่างไรนั้น พระสงฆ์ที่เคยศึกษาสนทนาธรรมะ ร่วมปฏิบัติธรรมกับท่านย่อมทราบดี และเหล่าพุทธศาสนิกชนที่เคยฟังธรรมะ และร่วมทำบุญกับท่านก็ทราบดีเช่นกัน ดังที่ ปฐมพงษ์ โพธิ์ประสิทธินันท์ แห่งหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ได้เขียนบทความไว้ในเรื่องพระยันตระผจญมาร ว่า

"....ถามว่าพระยันตระสำคัญอย่างไร คำตอบคำถามนี้ทุกคนรู้อยู่แก่ใจ ช่วงก่อนที่จะมีข่าวลือ พระยันตระเรียกศรัทธาคนให้ร่วมฟังเทศน์ได้จำนวนมาก การเทศน์ของพระยันตระมีแพร่ภาพทางโทรทัศน์ประจำ ผู้คนรู้จักพระยันตระในฐานะ พระที่สำรวมอินทรีย์ดีมากรูปหนึ่ง ศีล..นั้นรู้ได้ด้วยการแสดงออก ถ้าใกล้ชิดศาสนาจริง พูดก็เป็นศีล ทำก็มีท่วงทีสำรวม ถ้าศีลเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกิริยาวาจา คนก็เป็นพระได้ ใจพระยันตระนั้นออกห่างจากสังคมโลกมาสนใจประพฤติปฏิบัติธรรมมานาน กายสมาจารและวจีสมาจารของท่านจึงเพียบพร้อมด้วยศีล ท่าทีแสดงธรรมของท่านส่อให้เห็นเป็นอย่างดีว่า ศีลได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพฤติกรรมของท่านแล้ว มิใช่แกล้งบิดจีวรสำรวมเรียกศรัทธาใคร ทั้งมิใช่ดัดจริตแต่งคำพูดจูงใจโยมให้เข้าวัดเข้าวา ยามเทศน์ก็เทศน์จากประสบการณ์ มิถึงกับอ้างพระไตรปิฎกเป็นฉาก ๆ อย่างหลังนี้ ถ้านิมนต์ให้เทศน์ต้องแจ้งล่วงหน้าเป็นอาทิตย์ เผื่อเจ้ากูจะได้มีเวลา "งัด" ตำรามานั่งอ่าน มิฉะนั้นแล้ว "หมดภูมิ" เทศน์ไม่ได้ พระยันตระตัดสินใจปฏิบัติธรรมเองก่อนอุปสมบทเป็นพระ ก็ร่อนเร่ฝึกใจให้เป็นพระอยู่หลายปี พระยันตระมิใช่พระนักวิชาการ (Scholar) มีปริญญาท้ายชื่อเป็นพวงและเขียนตำราทางศาสนาได้เป็นเล่ม พระยันตระมิใช่โด่งดัง เพราะวาทะศิลป์ที่พอปากถึงไมค์แล้วมีคนฮาไปทั้งเมือง แต่เป็นพระที่เอาชนะใจคนสมัยนี้ได้ด้วยการสำรวมอินทรีย์ ผู้คนเลื่อมใสพระอาจารย์ยันตระ เพราะอากัปกิริยาสำรวมของท่าน ความสำรวมนี้ส่อให้เห็นว่าตัวท่านมีพลังจิตเข้มแข็งพอควบคุมการแสดงออกทางกายและวาจามิให้หยาบกระด้าง หรือกระโดกกระเดกอย่างที่พระหลายรูปเป็น เห็นท่านแล้วเป็นทัสสนานุตตริยะหรือเป็นมงคลแก่ตา คำพูดจา

ของท่านก็ไพเราะเป็นศีล เมื่อเทศนาสั่งสอนก็ไม่กล่าวร้ายใครเพื่อมุ่งร้ายใคร หรือเพื่อมุ่งยกตนให้วิเศษไปคนเดียว รวมความแล้วปฏิปทาของพระยันตระน่าเคารพกราบไหว้ เป็นที่เย็นตา เย็นใจแก่ผู้พบเห็น ความดีของพระยันตระสามารถเรียกคนมาห้อมล้อมได้เป็นจำนวนมาก พระยันตระโด่งดังถึงต่างประเทศ ชาวไทยในต่างประเทศผู้พบเห็นความสำรวม ก็เลื่อมใสปฏิปทา ทำให้เกียรติภูมิพระพุทธศาสนาแพร่หลายยิ่งขึ้น สถานที่ใดมีคนรู้จักพระอาจารย์ยันตระ ที่นั่นก็มีคนรู้จักศาสนาพุทธด้วย พระยันตระกลายเป็นทหารของกองทัพธรรมผู้หนึ่งที่ทำงานได้ผล.....”

มีหลายคนสงสัยว่าพระอาจารย์ยันตระ อมโร มีอิทธิปาฏิหาริย์ดังคำร่ำลือหรือไม่ ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้หลายคนได้เคยประสบกับตนเองแล้วเล่าสู่กันฟังจนกลายเป็นเรื่องสำคัญไปสำหรับบุคคลบางกลุ่ม แต่มีคณะศิษย์ผู้ศรัทธาในพระอาจารย์ยันตระได้กล่าวว่า ไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องเหล่านี้มากนัก เพราะถือว่าท่านมีคือบุญฤทธิ์ ท่านพูดให้ฟัง ทำให้ดูเป็นอยู่ให้เห็นการที่ท่านไม่ปฏิเสธเรื่องกระพี้ เช่น การอธิษฐานดอกบัว คิดว่าท่านไม่ได้เน้นตรงนั้น แต่เมื่อเขามาแรง ท่านไม่หักหาญ ท่านผ่อนปรน แล้วท่านก็หาวิธีให้เขาได้สัมผัสแก่นของธรรมะในที่สุด พระอาจารย์ยันตระได้เคยกล่าวถึงเรื่องนี้ว่า (จากหนังสือเกร็ดเพชร ปี 2536 หน้า 130-135)

“เรามาพบกัน เรามาแสวงหาอะไรกัน การติดตามครูบาอาจารย์ได้อะไรตรงไหน ถ้าได้ของข้างนอก ดอกบัว ผ้าขาว ก็ได้เหมือนกันคือเป็นกำลังใจ เมื่อเหตุปัจจัยพร้อมก็เป็นไปเอง แต่เรื่องจิตใจภายใน รู้จักทางดับทุกข์ไหม รู้กันบ้างแล้วหรือยัง....”

กิตติศัพท์ร่ำลือว่า ภิกษุรูปนี้ศักดิ์สิทธิ์นัก ฝูงชนทั้งหลายจึงกรูกันมารุมล้อมเพื่อเฝ้าดูอิทธิฤทธิ์ของท่าน พระอาจารย์ยันตระกล่าวว่า

“เขียนไปได้เลยว่าภาพแบบนั้น เป็นผลจากความผิดพลาดทางเทคนิคไม่ใช่ปาฏิหาริย์แต่ประการใด การนำเสนอแบบเรียบง่ายเป็นเรื่องที่ดีที่สุด....”

ท่านอธิบายเพิ่มเติมว่า “อิทธิฤทธิ์นั้นมีจริง ใครฝึกฝนก็ได้ แต่นั่นไม่ใช่ทางดับทุกข์ ถ้าอาตมาเหาะได้ โยมจะสิ้นทุกข์ไหม”

เล่าลือกันอีกประการหนึ่งว่า เมื่อเอาดอกบัวมาให้ท่านอธิษฐานแล้วนำไปต้มกินจะหายจากโรคภัย เกี่ยวกับเรื่องนี้ ท่านได้แสดงธรรมความตอนหนึ่งว่า

"มากี่ปีกี่ปีก็เอาแต่ดอกบัว หัดอดทนบ้าง เป็นนิดเป็นหน่อยอย่าโอดโอย ดอกบัวนั้นก็ดี เป็นยาอยู่แล้ว มีสรรพคุณทางยา แต่สิ่งลึกซึ้งที่ครูบาอาจารย์ท่านสอนท่านให้ ควรพิจารณารับไปปฏิบัติเพื่อประโยชน์สุขโดยแท้ คนเรามักมีแต่ความต้องการโน่นนี่ แต่ไม่ยอมลงทุน ธรรมะนั้นต้องปฏิบัติเอาเอง ทำให้กันไม่ได้ พุทธศาสนาไม่ใช่เรื่องของการวิงวอนอ้อนขอ"

จากตัวอย่างที่ยกมากล่าวแล้ว จะเห็นว่า พระอาจารย์ยันตระ อมโร มีข้อวัตรปฏิปทาเพื่อการหาทางดับทุกข์ตามแนวทางของพระพุทธองค์ที่ตรัสสั่งสอนไว้ และเมื่อท่านมั่นใจ มีความมั่นคงในธรรมะที่ท่านประพฤติปฏิบัติได้แล้ว ท่านจึงออกจาริกเผยแผ่ธรรมะของพระพุทธองค์ตามปณิธานที่ท่านได้ตั้งไว้ว่าจะอุทิศตนเพื่อพระรัตนตรัยตราบจนสิ้นลม เพื่อให้มหาชนได้พากันแสวงหาทางดับทุกข์ และมนุษยชาติจะได้อยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีสันติสุข

กรณีข้อกล่าวหาต่อพระอาจารย์ยันตระ อมโร สื่อมวลชนและบุคคลต่าง ๆ ได้ออกมาให้ร้ายกล่าวโจมตีท่านตลอดเวลาตั้งแต่กลางเดือนมกราคม 2537 เป็นต้นมา นับเป็นเวลานานหลายเดือน ซึ่งพวกเราก็รับทราบกันดีอยู่แล้ว จะเห็นว่า ถ้าท่านเป็นปุถุชนธรรมดาโดนเข้าทุกรูปแบบอย่างนี้ โลกธรรมเล่นงานอย่างนี้ รับรองว่าเสียผู้เสียคนไปแล้ว แต่สำหรับท่านยังปกติทุกอย่าง ท่านได้เทศน์ที่วัดราชาธิวาส มีใจความตอนหนึ่งว่า (จาก มาตุภูมิรายสัปดาห์ 4-10 ก.พ. 37 หน้า 12)

"สิ่งทั้งหมดที่เกิดขึ้นอาตมาไม่ได้เดือดร้อน เป็นปกติทุกอย่าง แต่นึกสงสารเป็นห่วงพุทธบริษัท ที่เสียขวัญศรัทธาที่ถูกรบกวนจากข่าวสารสื่อต่าง ๆ ต้องใช้ปัญญาพิจารณา เพราะข่าวที่เกิดขึ้นเผยแพร่ไปทั้งในประเทศและต่างประเทศ อาจเป็นอันตรายต่อชาวพุทธทั่วไป ขอให้ทุกคนใช้เมตตา

อย่าโกรธหรืออาฆาต แม้จะมีใครคิดไม่ดีหรือมุ่งทำร้ายก็ตาม อย่าใช้ความรุนแรง ควรใช้สันติวิธีเพื่อให้เกิดความสงบ แต่ก็ไม่ควรปล่อยปละละเลย ต้องปกป้องพุทธศาสนา ขอให้ทุกคนใช้ธรรมะเป็นเครื่องป้องกัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ดีทำให้ไม่ประมาท อาตมาไม่คิดว่าจะเกิดเรื่องถึงขนาดนี้ รู้สึกสลดใจที่ผู้ได้ชื่อว่า เป็นชาวพุทธแต่เมื่อขาดสติ มีโมหะก็ทำได้ด้วยความไม่รู้ ซึ่งเป็นภัยต่อประชาชนและต่อศาสนา อุปสรรคบ่มี บารมีบ่อเกิด"

ในวันที่ 22 ก.พ. 37 ก็เกิดเหตุการณ์สะเทือนใจต่อประชาชนเมื่อพระอาจารย์ยันตระ อมโร ถูกส่งตัวจากชัยนาทเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลศิริราช ด้วยสาเหตุของเส้นเลือดในสมองตีบตัน ร่างกายท่านมีอาการของอัมพฤกษ์ ซึ่งอาการเหล่านี้ไม่น่าที่จะเกิดขึ้นกับท่าน เพราะท่านมีโคเลสเตอรอลในเลือดต่ำเนื่องจากฉันมังสวิรัติ และท่านก็ไม่ได้มีอาการเครียด นายแพทย์ตรวจชีพจรและความดันของท่านก็เป็นปกติทุกอย่าง เชื้อไข้มาลาเรียก็ไม่มี ซึ่งต่อมาความจริงเปิดเผยว่าท่านถูกวางยาและพระสมเกียรติ อาภาโส ซึ่งติดตามท่านไปด้วย และได้ฉันน้ำปานะจากแหล่งเดียวกันก็มีอาการเช่นพระอาจารย์ด้วย ในระหว่างพักรักษาตัวอยู่ที่ศิริราช ประชาชนที่ยังเคารพศรัทธาท่านก็ได้ไปเยี่ยมเยียนจำนวนมาก แม้แพทย์จะห้ามเยี่ยม ก็ยังมีคนจำนวนมากไปรอถามข่าวคราวอาการของท่านอยู่ในบริเวณโรงพยาบาล และในช่วงบ่ายวันที่ 25 ก.พ. 37 ซึ่งเป็นวันมาฆบูชา ท่านก็ได้ขออนุญาตแพทย์ลงมาข้างล่างของโรงพยาบาลเพื่อออกมาให้ผู้คนที่ห่วงใยได้เยี่ยมเยียนท่าน ทั้ง ๆ ที่ท่านเองยังเดินได้ไม่ถนัด พูดจาลิ้นยังแข็งอยู่ แพทย์บอกว่ายังเป็นระยะที่อันตรายเสี่ยงต่อการเป็นอัมพาตอย่างถาวรถ้าขาดการพักผ่อนอย่างเพียงพอ ไม่ควรเคลื่อนไหวมากนัก พระอาจารย์ได้แสดงให้เห็นถึงสภาวะจิตของท่านแล้วว่า ทุกขเวทนาทางกายเกิดขึ้นได้ แต่ท่านไม่เสวยเวทนาทางจิต ท่านไม่เดือดร้อน ไม่เศร้าโศก แต่กลับยิ่งมีเมตตาต่อผู้อื่น ซึ่งแพทย์ พยาบาล ที่ถวายการรักษาต่างก็ซาบซึ้งถึงคุณธรรมของท่าน จึงยินยอมให้ออกมาที่ศาลาท่าน้ำของศิริราชทุกวัน

เพื่อให้ท่านได้มีโอกาสพบกับผู้คนที่ศรัทธามาเยี่ยมเยียน ตลอดจนคนป่วยในศิริราช และผู้มาเยี่ยมไข้ต่างก็ได้มีโอกาสกราบไหว้พระอาจารย์ยันตระโดยทั่วถึง

จากเหตุการณ์ที่ผ่านมาทั้งหมดในสภาพการณ์แตกต่างกัน ในทางโลกแล้วจัดว่าเป็นสถานการณ์ที่แย่มาก ปุถุชนธรรมดาคงยากที่จะอยู่ได้อย่างปกติสุข แต่พระอาจารย์ยันตระ อมโร ก็สามารถอยู่ได้อย่างปกติ อยู่เหนือโลกธรรมทั้งปวง ไม่หวั่นไหว ไม่ท้อแท้ ไม่เศร้าโศก มีแต่ดวงจิตที่สงบและตั้งมั่น มีจิตใจเบิกบาน เมตตากรุณาต่อประชาชนอย่างสม่ำเสมอเหมือนกับกาลก่อนที่ยังมิได้มีเรื่องกล่าวหาต่อท่าน และแม้ในเวลาต่อมาท่านจะได้ให้ดำเนินการฟ้องร้องต่อกลุ่มบุคคลที่ใส่ร้ายป้ายสีท่าน มิใช่ท่านจะขาดเมตตาหรือโกรธต่อบุคคลเหล่านั้นก็หาไม่ แต่ท่านจำเป็นต้องทำเพื่อปกป้องพระพุทธศาสนา เพราะผ่านมาเป็นเวลานานหลายเดือนแล้ว เขาก็ยังไม่ยุติเรื่องราว ซึ่งจะมีผลต่อพระพุทธศาสนาโดยส่วนรวม และต่อศรัทธาของมหาชนที่เรียกร้องให้ดำเนินการหยุดยั้งการกระทำของบุคคลผู้ไม่หวังดีต่อพระพุทธศาสนา เหล่าพุทธศาสนิกชนก็เห็นแล้วว่าเขาพยายามขยายขอบเขต ไม่ยอมรับคำตัดสินของคณะกรรมการชุดต่าง ๆ ที่ตั้งขึ้นมาอย่างถูกต้องเพื่อตรวจสอบและตัดสินแล้วว่า ไม่เป็นจริงตามข้อกล่าวหาที่สร้างเรื่องขึ้นมาเพื่อทำลายพระอาจารย์ยันตระ อมโร และผลสุดท้ายถ้าไม่หยุดยั้งเสีย ในเวลาต่อมาเราก็ไม่ทราบได้ว่าพระสงฆ์องค์ใดอีกที่จะเป็นเป้าหมายในการถูกทำลาย

มีหลายคนสงสัยว่า ถ้าพระอาจารย์ยันตระ อมโร เป็นพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ อยู่เหนือโลกธรรมทั้งปวง ไม่หวั่นไหว ไม่เศร้าโศก มีจิตตั้งมั่นต่อพระรัตนตรัย แล้วทำไมจึงมีกลุ่มบุคคลต่าง ๆ มากล่าวร้ายโจมตี มีขบวนการนารีจะพิฆาตท่าน อันนี้ก็เรื่องสลับซับซ้อนซึ่งอาจจะเป็นวิบากกรรมของท่านในอดีต เป็นเรื่องที่เราไม่สามารถหยั่งรู้ได้ เรื่องของกรรมในอดีตขนาดพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านยังต้องเสวยผลกรรมที่ได้กระทำไว้ ไม่สามารถหนีกฎแห่งกรรมได้ แล้วพระอาจารย์

ยันตระ อมโร ท่านก็เป็นเพียงพระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้า ท่านก็หนีไม่พ้นเรื่องกฎแห่งกรรมเช่นกัน

ขอให้เราพิจารณาเกี่ยวกับกรรมในอดีตชาติของพระพุทธองค์ดังที่กล่าวไว้ในพระไตรปิฎก ดังนี้ (จากพระไตรปิฎกฉบับประชาชน หน้า 629-630 โดย สุชีพ ปุญญานุภาพ)

พุทธาปทาน
(ประวัติของพระพุทธเจ้า)

เรื่องเล่าว่า พระผู้มีพระภาค อันพระภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่แวดล้อม ประทับเหนือพื้นศิลาอันน่ารื่นรมย์ใกล้สระอโนดาด ตรัสเล่าบุพพกรรม (กรรมในกาลก่อน) ของพระองค์ ดังนี้

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ท่านทั้งหลาย จงฟังกรรมที่เราได้กระทำแล้ว เราเห็นภิกษุผู้อยู่ป่ารูปหนึ่งได้ถวายผ้าท่อนเก่า ในกาลนั้นเราได้ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าเป็นครั้งแรก ผลแห่งกรรมอันเนื่องด้วยผ้าท่อนเก่านั้นได้สำเร็จแม้ในความเป็นพระพุทธเจ้า”

“เราเคยเป็นนายโคบาลในชาติก่อน ๆ ต้อนแม่โคไปสู่ที่หากิน เห็นแม่โคดื่มน้ำขุ่นจึงห้ามไว้ ด้วยผลแห่งกรรมนั้น ในภพสุดท้ายนี้ เรากระหายน้ำ จึงไม่ได้ดื่มน้ำตามต้องการ” (ใช้พระอานนท์ไปตักน้ำ พระอานนท์ไม่ตักกลับมากราบทูลว่าน้ำขุ่น ต้องตรัสย้ำให้ไปใหม่ พอพระอานนท์ไปตักครั้งที่ 2 น้ำกลับใส-มหาปรินิพพานสูตร)

“เราเคยเป็นนักเลงชื่อ ปุนาลิ ในชาติก่อน ๆ ได้กล่าวใส่ความพระปัจเจกพุทธเจ้า พระนามว่าสุรภิ ผู้มิได้ประทุษร้าย ด้วยผลแห่งกรรมนั้น เราจึงท่องเที่ยวไปในนรกสิ้นกาลนาน เสวยทุกขเวทนาสิ้นพันปีเป็นอันมาก ด้วยกรรมที่เหลือนั้นในภพสุดท้ายนี้ ก็ถูกใส่ความ เพราะเหตุแห่งนางสุนทริกา (คือนางสุนทริกาเป็นนักบวชหญิงถูกพวกเดียรถีย์

ใช้ให้ทำเป็นบอกใครต่อใครว่าจะไปค้างคืนกับพระสมณโคดม แล้วไปค้างเสียที่อื่น รุ่งเช้าก็ทำเป็นเดินทางมาจากเชตวนารามที่ประทับ พออีก 2-3 วัน พวกเดียรถีย์ก็จ้างนักเลงไปฆ่านางสุนทริกา เป็นเชิงให้เห็นว่านางถูกฆ่าเพื่อจะปิดปาก คนก็สงสัยว่าอาจจะจริง แต่พระราชาส่งราชบุรุษสืบดูตามร้านสุรา ก็จับพวกนักเลงได้ และลงโทษผู้จ้างด้วยในที่สุด)

"เพราะกล่าวใส่ความพระสาวกของพระสัพพาภิภูพุทธเจ้า มีนามว่านันทะ เราจึงท่องเที่ยวไปในนรกตลอดกาลนานหลายหมื่นปี เมื่อได้เกิดเป็นมนุษย์ก็ถูกใส่ความมาก ด้วยกรรมที่เหลือนั้น นางจิญจมาณวิกาจึงได้ใส่ความเราด้วยคำไม่จริงต่อหน้าหมู่ชน (นางจิญจมาณวิกาซึ่งเป็นนักบวชสตรี ถูกพวกเดียรถีย์ใช้ให้ทำอุบายเป็นว่ามีครรภ์กับพระพุทธเจ้า โดยเอาไม้ผูกไว้ที่ท้อง แกล้งด่าประจานพระผู้มีพระภาคในที่ประชุมชน แต่เผอิญไม้ที่ผูกไว้หลุดตกลงมา จึงถูกประชาทัณฑ์ และถึงแก่ความตายในที่สุด ซึ่งอรรถกถาธรรมบทใช้คำว่า ถูกธรณีสูบตาย ภายหลังที่ถูกประชาชนลงโทษแล้ว)

"เราได้เคยเป็นพราหมณ์ผู้มีความรู้ (ผู้ได้สดับ) มีผู้เคารพสักการะ สอนมนต์แก่มานพ 500 ได้ใส่ความภีมฤษีผู้มีอภิญญา 5 มีฤทธิ์มาก ผู้มาในที่นั้น โดยกล่าวกับศิษย์ทั้งหลายว่าฤษีนี้เป็นผู้บริโภคกาม มานพทั้งหลายก็พลอยชื่นชมไปกับเรา เมื่อไปภิกขาจารในสกุลก็เที่ยวกล่าวแก่มหาชนว่าฤษีนี้เป็นผู้บริโภคกาม ด้วยผลของกรรมนั้น ภิกษุ 500 เหล่านี้ทั้งหมด ก็พลอยถูกใส่ความไปด้วยเพราะเหตุแห่งนางสุนทริกา (เมื่อมีข่าวว่านางสุนทริกาถูกฆ่าตาย ชาวเมืองก็เข้าใจว่า พระภิกษุทั้งหลายมีส่วนในการฆ่าปิดปาก จึงพากันด่าว่า เมื่อแลเห็นภิกษุทั้งหลาย เมื่อพระราชาทรงสืบทราบและให้ลงโทษผู้ฆ่าแล้ว จึงได้สงบ)

"ในกาลก่อน เราได้เคยฆ่าน้องชายต่างมารดาเพราะเหตุแห่งทรัพย์ ผลักลงไปในซอกเขา เอาหินทุ่ม ด้วยผลแห่งกรรมนั้น เทวทัตจึงเอาหินทุ่มเรา สะเก็ดหินมาถูกหัวแม่เท้าเรา

"ในกาลก่อน เราเป็นเด็กเล่นอยู่ในทางใหญ่ เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้า

จึงเผาสิ่งต่าง ๆ ขวางทางไว้ ด้วยผลแห่งกรรมนั้น ในภพสุดท้ายนี้ เทวทัตจึงส่งคนเพื่อให้ฆ่าเรา

"ในกาลก่อนเราได้เป็นนายควาญช้าง ไสช้างให้ไล่กวดพระปัจเจกพุทธเจ้า ผู้เที่ยวไปเพื่อบิณฑบาต ด้วยผลแห่งกรรมนั้น ช้างนาฬาคิริ ดุร้ายเมามัน จึงวิ่งเข้ามาหาเรา (เพื่อทำร้าย) ในนครอันประเสริฐ ซึ่งมีภูเขาเป็นคอก (คือในกรุงราชคฤห์ ซึ่งมีภูเขา 5 ลูกแวดล้อม จึงมีนามว่านครที่มีภูเขาล้อมเป็นคอก)

"เราได้เคยเป็นพระราชา เป็นหัวหน้าทหารเดินเท้าได้ฆ่าบุรุษหลายคนด้วยหอก ด้วยผลแห่งกรรมนั้น เราได้หมกไหม้อย่างหนักในนรก ด้วยผลที่เหลือแห่งกรรมนั้นสะเก็ดแผลที่เท้าของเราก็กลับกำเริบ เพราะกรรมยังไม่หมด

"เราเคยเป็นเด็กชาวประมง ในหมู่บ้านชาวประมง เห็นชาวประมงฆ่าปลาก็มีความชื่นชม ด้วยผลแห่งกรรมนั้นเราจึงเกิดเจ็บที่ศีรษะ ในขณะที่วิฏฏุภะ (วิฑูฑภะ) ฆ่าพวกศากยะ (วิฑูฑภะ ฆ่าพวกศากยะเพราะโกรธว่าดูหมิ่นเอาน้ำนมสดล้างที่นั่ง เมื่อคราวตนไปเยี่ยมญาติ ณ กรุงกบิลพัสดุ์ วิฑูฑภะเป็นโอรสพระเจ้าปเสนทิโกศล และนางวาสภขัตติยาผู้เป็นบุตรีเกิดจากนางทาสีของมหานามศากยะ คณะกษัตริย์ศากยะเลือกส่งมาถวายพระเจ้าปเสนทิ เมื่อคราวทรงขออภิเษกกับนางกษัตริย์ศากยะ)

"เราได้เคยบริภาษ (ด่าโดยอ้อม) พระสาวกในพระธรรมวินัยของพระผุสสพุทธเจ้า ว่าท่านจงเคี้ยวจงกินข้าวเหนียวเถิด อย่ากินข้าวสาลีเลย ด้วยผลแห่งกรรมนั้น เราเลยต้องบริโภคข้าวเหนียวอยู่ 3 เดือน ในเมื่อพราหมณ์นิมนต์ไปอยู่เมืองเวรัญชา (พราหมณ์นิมนต์ไปจำพรรษาแล้วลืมถวายอาหาร ได้อาศัยพวกพ่อค้าม้าถวายข้าวแดง อาจเป็นข้าวเหนียวแดงสำหรับให้ม้ากิน)

"ในสมัยที่ไม่มีพระพุทธเจ้า เราได้เคยทำร้ายบุตรแห่งนักมวยปล้ำ ด้วยผลแห่งกรรมนั้น เราจึงเกิดเจ็บที่หลัง

"เราได้เคยเป็นหมอ (แกล้ง) ถ่ายยาบุตรแห่งเศรษฐี (คงเป็นการ

ถ่ายอย่างแรงถึงแก่ชีวิต) ด้วยผลแห่งกรรมนั้นเราจึงลงโลหิต (โรคปักขันทิกะ)

"เราเป็นผู้ชื่อว่าโชติปาละ ได้เคยกล่าวกับพระสุคตพระนามว่ากัสสปะ ว่าการตรัสรู้เป็นของได้โดยยาก ท่านจะได้จากควงไม้โพธิที่ไหนกัน ด้วยผลแห่งกรรมนั้น เราได้บำเพ็ญทุกกรกิริยาเป็นอันมาก สิ้นเวลา 6 ปี ต่อจากนั้นจึงได้บรรลุการตรัสรู้ เรามิได้บรรลุการตรัสรู้โดยทางนั้น ได้แสวงหาโดยทางที่ผิด เพราะถูกกรรมเก่าทวงเอา

"เราสิ้นบุญและบาปแล้ว เว้นแล้วจากความเดือดร้อนทั้งปวง ไม่มีความโศก ไม่มีความคับแค้น ปราศจากอาสวะจักปรินิพพาน"

สำหรับพวกเราผู้เป็นปุถุชนธรรมดา ก็ต้องระมัดระวังในการกระทำ พูด คิด อย่าไปล่วงเกินก่อทุกข์โทษเวรภัยกับผู้ใดเลย กรรมในอดีตไม่สามารถลบล้างได้ แต่เราสามารถทำปัจจุบันให้ดีที่สุด มุ่งประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อให้พ้นจากวัฏฏสงสารตามแนวทางของมรรคมีองค์ 8 เป็นหลักที่พระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงประกาศไว้เถิด เมื่อเรามีความเพียร มีศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัยอย่างมั่นคง ในอนาคตเราต้องพ้นทุกข์ได้อย่างแน่นอน

ในพรรษา บนเขาคิชฌกูฏ

๑๔ ตุลามหากุศล

ณ สำนักสงฆ์เกาะหมาก

ความคิดเห็นและประสบการณ์
จากศิษย์พระอาจารย์ยันตระ อมโร

อย่ากล่าวร้ายต่อผู้หมดกิเลส !

ข่าวคราวทางหน้าหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับเรื่องที่ สีกากลุ่มหนึ่งกล่าวหาพระอาจารย์ ยันตระ อมโร ภิกขุ นั้น ถ้าถามผมว่า เชื่อหรือไม่ ผมขอตอบว่าไม่เชื่อและเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้โดยสิ้นเชิง ผมเชื่อว่าผู้ที่มีสติปัญญาและได้เคยพบท่านได้เคยฟังธรรมจากท่านต้องมีความคิดเช่นเดียวกับผมอย่างแน่นอน บทความต่อไปนี้เขียนขึ้นจากการที่ได้ฟังธรรมจากท่านและได้เห็นวัตรปฏิบัติอันงดงามจากท่าน

ผมได้ยินชื่อ พระอาจารย์ ยันตระ อมโร ภิกขุ ครั้งแรกเมื่อประมาณ 4-5 ปีมาแล้ว จากเพื่อนของผมคนหนึ่งซึ่งเคยบวชอยู่ที่สำนักป่าสุญญตาราม เกริงกระเวีย เพื่อนผมคนนี้มีความศรัทธาต่อพระอาจารย์ยันตระเป็นอย่างมาก ในรถส่วนตัว ที่บ้านหรือแม้แต่ที่ทำงานของเขาจะมีรูปถ่ายของพระอาจารย์ยันตระติดไว้ทุกที่ ครั้งแรกที่ผมเห็นภาพท่านผมก็ไม่ได้มีความรู้สึกอะไรนอกจากเห็นว่าท่านเป็นพระที่รูปงาม เป็นที่สะดุดตาต่อผู้พบเห็น และผมก็ไม่ได้ถามไถ่อะไรมากเกี่ยวกับตัวท่านจากเพื่อนของผม จนกระทั่งเมื่อประมาณเดือนมิถุนายน 2534 ผมได้อ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ว่า พระอาจารย์ยันตระได้กลับสู่ประเทศไทยแล้ว หลังจากที่ท่านได้เดินทางไปเผยแผ่ธรรมะในหลายประเทศทั่วโลก ในข่าวยังบอกอีกว่า มีคนมากมายไปรอรับท่านที่สนามบินดอนเมือง และในวันรุ่งขึ้นมีประชาชนหลายหมื่นคนมาใส่บาตรท่านที่วัดราชาธิวาส ข่าวนี้เองเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ผมสนใจและอยากทราบว่า ทำไมจึงมีคนจำนวนมากศรัทธาและเลื่อมใสในพระอาจารย์ยันตระมากมายนัก และในช่วงนี้ได้มีหนังสือวารสารหลายฉบับนำประวัติของท่านมาลงตีพิมพ์ และวางขายตามแผงหนังสือต่าง ๆ มากมาย ยิ่งเมื่อได้อ่านประวัติของท่านทำให้ผมทึ่งในตัวท่านมากและอยากไปนมัสการท่านสักครั้ง

หลังจากนั้นไม่นานผมก็ได้มีโอกาสไปใส่บาตรและฟังธรรมจากท่านที่วัดพราหมณี จังหวัดนครนายก ผมได้เห็นผู้คนมากมายมาใส่บาตรท่าน ผมสังเกตกิริยาของท่านโดยตลอด ท่านเป็นพระที่สำรวมมาก แม้แต่เวลา

ฉันอาหาร ซึ่งก็ทราบกันดีอยู่แล้วว่าท่านฉันมังสวิรัตมื้อเดียว ฉันในบาตร และที่ผมเห็นก็คือท่านจะนำอาหารทั้งของคาว หวาน เทรวมกันลงในบาตร แล้วเทน้ำลงไปอีกทีหนึ่งเพื่อละลายรสชาติของอาหาร ผมยังได้ลองชิมข้าวก้นบาตรที่บรรดาญาติโยมตักมาแจกจ่ายให้ลองชิมกันปรากฏว่าจืดสนิทจริง ๆ ผมจึงเชื่อมั่นว่าท่านตัดกิเลสในเรื่องของรสได้จริง ๆ ในการฟังธรรมะครั้งแรกจากท่านผมก็ยังไม่รู้สึกอะไรเท่าใดนัก (อาจเป็นเพราะว่าเป็นครั้งแรกที่ผมเข้าวัดเพื่อฟังเทศน์) แต่เมื่อได้ฟังบ่อยเข้าจึงมีความรู้สึกว่า ท่านมีความมุ่งมั่นที่จะนำธรรมะซึ่งเป็นคำสอนของพระพุทธองค์ให้เข้าไปสู่จิตใจของพวกเราชาวโลกทุกคน ผมขอยืนยันว่าธรรมะที่ฟังจากท่านพระอาจารย์ยันตระ อมโร ภิกขุ นั้นเป็นธรรมะที่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง ซึ่งถ้าหากพวกเราทุกคนนำไปปฏิบัติได้แม้เพียงเศษเสี้ยวหนึ่ง โลกคงน่าอยู่ขึ้นเยอะ

การแสดงธรรมของพระอาจารย์ ยันตระ อมโร ภิกขุ นั้นเปรียบเสมือนการสอนทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ และถ้าสังเกตให้ดีทุกสิ่งที่ท่านสอนพวกเราท่านปฏิบัติได้แล้วทั้งสิ้น เหมือนกับที่ท่านเคยพูดว่า “การเผยแผ่ธรรมะนั้นจะต้องพูดให้ฟัง ทำให้ดู มีความเป็นอยู่ให้เห็น” ท่านสอนให้เราปล่อยวางท่านก็ปล่อยวางได้ ท่านมีความเป็นอยู่โดยที่ไม่มีอะไร ท่านมีเพียงของใช้ที่จำเป็นสำหรับสงฆ์เท่านั้น แต่ท่านก็มีความสุข จากการได้พบได้เห็นท่านผมเชื่อว่าท่านเป็นผู้ที่มีความสุขที่สุดในโลก เพราะท่านสามารถตัดกิเลสได้ทั้งหมด แม้กระทั่งกิเลสขั้นที่ละเอียดที่สุดคือการยึดถือตัวตนหรือที่เราเรียกกันว่า อีโก้ (EGO) นั้นท่านก็ตัดได้ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ซึ่งเกิดกับตัวท่านในขณะนี้ ท่านก็มิได้แสดงอาการวิตกกังวลหรือโกรธผู้หนึ่งผู้ใดแม้แต่น้อยนิด เมื่อท่านแสดงธรรมท่านก็เทศน์สอนเราเหมือนปกติ เมื่อมีผู้ถามท่านถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น ท่านก็กล่าวแต่เพียงว่า ท่านเป็นห่วงศาสนาของเราเท่านั้น ท่านยังสอนให้เราเห็นถึงโลกธรรม มีลาภ ยศ สรรเสริญก็เสื่อมได้ทั้งนั้น ให้เห็นทุกอย่างเป็นธรรมดาอย่าไปยึดมั่นถือมั่น ถ้าท่านผู้อ่านได้เห็นกับตา ได้ฟังกับหู แล้วใช้สติปัญญาพิจารณาไตร่ตรอง

โดยปราศจากซึ่งมิจฉาทิฏฐิแล้ว ผมมั่นใจว่าท่านจะต้องเชื่อเช่นเดียวกับผมว่า พระอาจารย์ยันตระ อมโร ภิกขุ หมดแล้วซึ่งกิเลสทั้งหลายทั้งปวง

มีคำกล่าวมาแต่สมัยพุทธกาลแล้วว่า ผู้ใดก็ตามที่ล่วงเกินพระสงฆ์ซึ่งหมดกิเลสแล้ว ไม่ว่าจะทางกายหรือทางวาจา หรือแม้แต่คิดจะได้รับบาปหนักกว่าการล่วงเกินคนธรรมดามากมายหลายเท่านัก สุดท้ายนี้จึงใคร่ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย ช่วยดลบันดาลให้กลุ่มบุคคลที่ได้ใส่ร้ายป้ายสีพระอาจารย์ยันตระ อมโร ภิกขุ ได้สำนึกผิดและบาปที่ได้กระทำโดยเข้าขอขมาต่อพระอาจารย์ฯ โดยเร็วที่สุด เพื่อที่ว่ากรรมที่จะตามสนองอาจจะเบาลงก็ได้

นายวัฒนชาติ แก้วนิคม วศ.บ.
ที่ทำงาน : บริษัทแอคูชเน็ท (ประเทศไทย) จำกัด
ตำแหน่ง : ผู้จัดการฝ่ายวิศวกรรม

ธรรมะวันมาฆะบูชา

ดิฉันเป็นคนจังหวัดอยุธยาโดยกำเนิด เคยได้ศึกษาธรรมโดยบวชเนกขัมมะที่วัดมเหยงค์ซึ่งเป็นสำนักปฏิบัติธรรมที่มีชื่อเสียงของจังหวัดอยุธยาประมาณ 4 ครั้ง และมีอยู่ครั้งหนึ่งที่ดิฉันจะไม่มีวันลืมเลยก็คือ ครั้งที่พระอาจารย์ ยันตระ อมโรภิกขุ ได้ไปรับบาตร แสดงธรรม และนำการเดินเวียนเทียน เนื่องในวันมาฆะบูชา เมื่อเดือน มีนาคม 2535

ในครั้งนั้น ดิฉันกับญาติ ๆ อีก 3 คน ได้ไปที่วัดมเหยงค์ เพื่อบวชเนกขัมมะเหมือนที่เคยปฏิบัติมา เมื่อมีช่วงวันหยุดติดต่อกันหลาย ๆ วัน และตรงกับวันสำคัญทางศาสนา ดิฉันต้องประหลาดใจมากเมื่อเห็นคนเป็นจำนวนมาก คาดว่าเป็นหมื่น ๆ คนมาบวชเนกขัมมะอยู่ก่อนแล้ว เมื่อสอบถามจึงได้ความว่า ที่มีผู้คนมากมายเช่นนี้ก็เพราะ ท่านพระอาจารย์ยันตระ อมโรภิกขุ จะมาพักที่วัดมเหยงค์ในวันมาฆะบูชา ในเวลาเช้าของวันมาฆะบูชาซึ่งเป็นวันที่ พระอาจารย์ รับบาตร ในตัวจังหวัดอยุธยามีผู้คนมากมายทั้งจากจังหวัดอยุธยาเองและ จากจังหวัดใกล้เคียง มารอตักบาตรเต็มท้องถนนไปหมด บางรายที่อยู่ไกล ๆ ถึงกับเหมารถบรรทุกมาเลยก็มี

หลังจากที่ท่านรับบาตรแล้ว ท่านได้แสดงธรรมที่พลับพลาตรีมุข ซึ่งเป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ของอยุธยา ธรรมะที่ท่านแสดงนั้นดิฉันรู้สึกว่าน่าฟังมาก และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างสบาย ท่านสอนให้ **"รักษาจิตให้ดี ทำหน้าที่ให้ถูกต้อง มีสติอย่าให้พร่อง ความเศร้าหมองจะหมดไป"** ทุกวันนี้ดิฉันยังจำโศลกธรรมข้อนี้ได้ดี และได้นำมาปฏิบัติอยู่ทุกวัน ทำให้ดิฉันสบายใจ ไม่กังวล ไม่วิตกกับการทำงาน และการดำเนินชีวิตเลย หลังจากที่ท่านแสดงธรรมที่พลับพลาตรีมุขเสร็จ ท่านก็มาที่วัดมเหยงค์อีกครั้ง

ในคืนนั้นซึ่งเป็นคืนวันมาฆะบูชา ท่านพระอาจารย์ได้พาญาติโยมเดินเวียนเทียนรอบวัด เป็นภาพที่น่าดูมาก ประชาชนนับหมื่นคนเดินตามรอยท่าน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงว่าประชาชนส่วนใหญ่หันมาเข้าวัดปฏิบัติธรรม

กันมาก เป็นสิ่งที่น่าภูมิใจที่ท่านรูปเดียว สามารถดึงดูดประชาชนให้หันมาเข้าวัดปฏิบัติธรรมกันเป็นจำนวนมาก หลังจากนั้นท่านได้เริ่มแสดงธรรม ดิฉันได้ยินท่านพูดว่า วันนี้เป็นวันดี สถานที่ก็ดี (เป็นวัดเก่าสมัยกรุงศรีอยุธยา) ท่านว่าท่านจะแสดงธรรม และสวดปาติโมกข์จนถึงเช้า พวกเราทุกคนดีใจมากที่จะได้ฟังธรรมกันจนเต็มอิ่ม คืนนั้นท่านแสดงธรรมจนถึงเช้าของวันใหม่ ท่านเมตตาพวกเรามาก ใบหน้าท่านยิ้มแย้มแจ่มใส ถึงแม้ว่าท่านจะไม่ได้นอนท่านก็ยังดูสดใส ดิฉันรู้สึกสงสารท่าน ท่านต้องตรากตรำเผยแผ่ธรรมะไปทุกที่ เพื่อให้ญาติโยมเป็นคนดี ท่านสละได้ทุกอย่างแม้แต่เวลาที่จะนอน

พอรุ่งเช้าท่านก็พาญาติโยมเดินจงกรมรอบวัดอีก แต่คราวนี้ท่านเดินไปด้วยปรารภธรรมไปด้วย พอยามสายท่านก็รับบาตรเหมือนเช่นเคย หลังจากที่ท่านฉันภัตตาหารเสร็จ ท่านก็แสดงธรรมต่อ ตอนนี้ดิฉันสังเกตดูน้ำเสียงของท่านฟังดูแหบแห้ง คงจะเป็นเพราะท่านใช้เสียงมาทั้งวันและคืน ดิฉันได้นั่งสมาธิเพื่อน้อม ขอคุณพระรัตนตรัยแผ่เมตตาให้แก่ท่าน ในใจก็นึกสงสารท่าน ท่านคงจะเพลีย และเหนื่อยมาก แต่ท่านก็ยังเมตตาพวกเรายังแสดงธรรมสั่งสอนพวกเราอีก ดิฉันนั่งสมาธิอยู่สักพักก็ได้ยินท่านพูดขึ้นมาว่า "อาตมาไม่เหนื่อยหรอก เป็นหน้าที่ที่ต้องทำ ขอให้ญาติโยมอย่าเป็นห่วงอาตมาเลย" ดิฉันรู้สึกแปลกใจมาก ทำไมท่านพูดตรงกับใจเรานึกได้ ดิฉันจึงเชื่อแล้วว่าท่านสามารถรู้วาระจิตคนได้

ดิฉันคิดว่าท่านเป็นพระปฏิบัติที่มุ่งมั่นจะเผยแผ่ธรรมะ เพื่อให้พุทธศาสนา และคำสอนของพระพุทธเจ้าอยู่คู่โลกตลอดไป

น.ส. วนิดา ภู่ระหงษ์ ค.บ.
พนักงานเวชนิทัศน์ ชั้น 3
กรมแพทย์ทหารอากาศ.

บารมีธรรม ท่านพระอาจารย์ยันตระ

พระผู้ให้ชีวิต (จิต, วิญญาณ) ใหม่แก่ข้าพเจ้า
ความรู้ทางโลก (ภายนอก) เรียนรู้ ไม่มีที่สิ้นสุด
แต่ความรู้แจ้งเห็นจริง (ภายใน) มีวันถึงที่สุด

ข้าพเจ้าเติบโตมาเหมือนปุถุชนคนธรรมดาทั่วไป ท่ามกลางสภาพแวดล้อมของโลก ที่คนทั่วไปเข้าใจว่า เป็นสภาพปกติ ธรรมชาติ ข้าพเจ้าก็พลอยมีความคิดคล้อยตามไปแบบสังคมชาวโลก ซึ่งให้ความหมายในคำว่า ชีวิต ตามความคิดเห็น (ทิฏฐิ) ของตนเอง บางสิ่งตนเอง (คนหมู่มากในสังคม) สมมุติขึ้นมาก็ให้ความเห็นว่า เป็นสิ่งที่ดี ที่ถูกต้อง เป็นธรรมชาติของคน ซึ่งสิ่งที่เกิดขึ้นมานั้นที่เราได้พบเห็น ได้ฟังเพียงหยาบ ๆ ผิวเผิน อาจจะไม่ใช่ความจริงแท้ก็ได้ แต่เป็นเพียงสภาวะที่เกิดขึ้นมาตามเหตุปัจจัยปรุงแต่ง (สังขาร) ลวงตาเราก็อยู่ได้ มันเป็นความจริงในสิ่งลวง เป็นสมมุติภาวะ (สภาพที่สมมุติขึ้นมาตามความคิดเห็นของสังคม) อาจจะไม่ใช่สัจจะภาวะ (สภาพความเป็นจริงที่แท้) ก็ได้ เราจะเห็นสัจจะภาวะได้ก็ด้วยการพิจารณาจาก สติ สัมปชัญญะที่เต็มร้อย ที่มีความบริสุทธิ์ สะอาด สว่างสงบ ความเป็นกลางและปัญญา สัมมาทิฏฐิ (ปัญญาความเห็นที่ถูกต้อง) ก็จะเกิดขึ้น

ข้อธรรมข้างต้น ถ้าเป็นสมัยก่อนตอนที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้พบและฟังธรรมจากพระอาจารย์ยันตระ ข้าพเจ้าอาจจะไม่เข้าใจแจ้งชัดนัก คนบางคนรวมทั้งข้าพเจ้าเมื่อก่อนนี้ยังไม่เข้าใจเลยว่า ชีวิตคืออะไร เราเกิดมาทำไม เพื่ออะไรกันแน่ จุดมุ่งหมายในชีวิตที่แท้จริง คืออะไรกันแน่

หลังจากข้าพเจ้าเดินตามโลกมาเป็นระยะเวลากว่า 20 ปี ถึงแม้จะเริ่มสนใจทางด้านนี้ ตั้งแต่อายุยังน้อย แต่เริ่มต้นจากเปลือกของมันเท่านั้น เหตุปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจให้ข้าพเจ้ามาสนใจทางด้านนี้อาจจะเป็นเพราะข้าพเจ้าเริ่มเห็นทุกข์ทั้ง ๆ ที่ทุกข์มันก็มีมาตั้งแต่คนเราทุกคนเกิดมาแล้ว พอมาได้สัมผัสกับเรื่องทางด้านนี้ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ดี ที่ประเสริฐ

ถูกต้องข้าพเจ้าจึงสนใจเรื่อยมา แต่ก็เป็นเพียงการสัมผัสกับเปลือก อย่างมากก็แค่กะพี้เท่านั้น รู้สึกว่าเรายังไม่เคยแม้กระทั่งจะรู้จักกับแก่นแท้ของมันเลย ข้าพเจ้าหลงทางอยู่นานพอสมควร (ไม่ใช่ทางสายกลาง)

จนกระทั่งข้าพเจ้าได้รู้จักกับพี่นาถ โดยการแนะนำจากเด็กรุ่นน้องในที่ทำงานพี่นาถถือเป็นกัลยาณมิตร, ญาติธรรม และผู้มีพระคุณต่อชีวิตข้าพเจ้าอย่างมาก พี่นาถเป็นคนธัมมะธัมโม เราได้คุยกันเรื่องธรรมะอยู่ระยะหนึ่ง วันหนึ่งพี่นาถก็ยื่นหนังสือมาให้ยืมอ่าน 1 เล่ม ชื่อเรื่อง ใบไม้กำมือเดียว พิมพ์จากการบรรยายธรรมโดยพระอาจารย์ ยันตระ อมโรภิกขุ ข้าพเจ้าดูทั้งหน้าและชื่อก็ไม่รู้จักทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าศึกษาทางด้านนี้มาบ้างแล้ว (ด้วยตัวเอง) แต่มีความรู้สึกว่าคุ้น ๆ เหมือนกับว่าเคยพบที่ไหนมาก่อน อาจจะเป็นเพราะว่าข้าพเจ้าไม่ใช่เซียนพระหรือนักเลงเล่นพระ ข้าพเจ้าจะไปทางด้านศึกษาหนังสือและเทปธรรมะมากกว่า และพระอาจารย์ ยันตระตอนนั้น (ประมาณปี 2533) ก็ยังไม่มีชื่อเสียงในสังคมโลกภายนอกส่วนใหญ่มากนัก พี่นาถบอกว่าเป็นพระหนุ่มสายวิปัสสนากรรมฐาน เป็นพระป่าปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบเมื่อข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือเล่มนั้นจบรู้สึกว่า เป็นธรรมะชั้นสูง แต่ทำไมอ่านเข้าใจง่าย ต่อมาพี่นาถก็ให้ยืมทั้งหนังสือและเทปของท่านพระอาจารย์มาให้ข้าพเจ้าได้อ่านและฟังอยู่อย่างสม่ำเสมอ ข้าพเจ้าก็เพียงแต่รับรู้ว่า ท่านเป็นพระนักปฏิบัติองค์หนึ่ง ธรรมะฟังง่าย เข้าใจดีแต่ลึกซึ้ง เป็นธรรมะชั้นสูง แต่สามารถใช้ถ้อยคำที่คนทุกระดับฟังแล้วเข้าใจได้ พี่นาถบอกว่าตอนนี้ท่านอยู่ต่างประเทศ

ต่อมาท่านได้เดินทางกลับมาประเทศไทย เมื่อวันเสาร์ที่ 15 มิ.ย. 34 (หลังจากไปจาริกแสดงธรรมยังต่างประเทศเป็นเวลา 5 ปี 1 เดือนครึ่ง) หลายวันต่อมาพี่นาถบอกว่าท่านกลับมาจากต่างประเทศวันศุกร์นี้ (21 มิ.ย. 34) ท่านจะออกบิณฑบาตตอนเช้าที่วัดราชาธิวาส สามเสน ถ้าว่างก็น่าจะไปตักบาตรท่าน ข้าพเจ้าจึงลาหยุดงานครึ่งเช้าเพื่อไปตักบาตรท่าน เช้าวันนั้นข้าพเจ้าตื่นขึ้นมาด้วยความสดชื่นเบิกบานเตรียมข้าวและอาหารมังสวิรัต ที่แม่ของข้าพเจ้าอุตส่าห์ทำเอาไว้ให้ ครั้งแรกที่พบท่านข้าพเจ้ารู้สึกว่าท่านเป็น

พระปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบแน่นอน จากธรรมลีลาที่ท่านแสดงออกมาแทบจะทุกอย่าง ดูท่านมีบารมีสูง พี่นาถแกก็ดีเหลือเกิน คอยติดตามโปรแกรมมาบอกข้าพเจ้าตลอด ข้าพเจ้าก็เอาเวลาที่ว่างจากงานประจำและหยุดพักร้อนคอยติดตามท่าน เพื่อไปพิสูจน์ให้แน่ใจว่า ท่านเป็นของแท้อย่างที่เขาพูดกันหรือของเทียมกันแน่ เมื่อได้ฟังธรรมจากองค์จริงของท่าน ธรรมะที่ท่านแสดง ท่านเน้นทางสายตรงของพระพุทธองค์โดยแท้ คือ ทาน ศีล สมาธิ ปัญญา ไม่ได้อ้อมค้อมหรือไปในทางมิจจาทิฏฐิ ให้หลงงมงายออกนอกทางพระพุทธศาสนาเลย ท่านมีลีลาในการแสดงธรรมที่งดงาม เพียบพร้อมไปหมดทั้งกิริยา การเดิน การพูด และน้ำเสียงแสดงออกถึงการที่ได้อบรมปฏิบัติขัดเกลามาอย่างดี ข้าพเจ้าก็พูดกับตัวเองว่า ข้าพเจ้าพบแล้ว พระสุปฏิปันโนพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบตามรอยพระศาสดาที่แท้จริง ซึ่งหาได้ยากมากในโลกปัจจุบัน ซึ่งข้าพเจ้าแสวงหาผู้นำทางมาเป็นเวลาหลายปีก็ยังไม่พบเพชรแท้ (ช้างเผือก) ที่จะมีกำลังบารมีช่วยพยุงพระพุทธศาสนาให้ดำรงอยู่ต่อไป บารมีธรรมของท่านสามารถทำให้ข้าพเจ้าตาสว่างขึ้นมากหลังจากที่ยังมีผงธุลีติดอยู่ในดวงตามาเป็นเวลานานพอสมควร ข้าพเจ้าเริ่มหันมาปฏิบัติธรรมถึงจะไม่มาก แต่ก็ยังดีกว่าแต่ก่อนที่รู้จักแต่ทฤษฎีถ้าไม่ปฏิบัติ ผลจะไม่มีวันเกิดแน่นอนถ้าเราไม่สร้างสั่งสมเหตุไว้ก่อนอย่าหวังเลยว่าจะมีผล ข้าพเจ้าขอให้ท่านพระอาจารย์ช่วยเป็นผู้นำทาง โดยที่ข้าพเจ้าจะไม่ยึดติดผู้นำทาง ตามที่ท่านพระอาจารย์เคยอบรมสั่งสอนอยู่เสมอว่า การปฏิบัติที่ดีและให้ผลจริง ๆ ต้องไม่ยึดติดในอาจารย์แต่ในระยะแรกต้องมีอาจารย์ และอาจารย์ที่ดีจริง ๆ ก็ต้อง สอนศิษย์ไม่ให้ยึดติดในอาจารย์ รวมทั้งทุกสิ่งทุกอย่างด้วย ถ้ายึดเมื่อไร ทุกข์เมื่อนั้นข้าพเจ้าตั้งปณิธานในปีนั้น (2534) เลยว่า "ชีวิตนี้ขอถวายแด่ธรรมะ ขอประพฤติพรหมจรรย์จนกว่าชีวิตจะหาไม่ หากเหตุปัจจัยยังไม่พร้อมที่จะให้ข้าพเจ้าได้บวชกาย (ยังมีภาระทางโลกอยู่) ก็ขอบวชใจก่อนตลอดชีวิต จะสร้างสั่งสมเหตุปัจจัยไปก่อนถึงแม้ชาตินี้อาจจะไม่ได้บวชกาย (มีอันเป็นไป) แต่จิตวิญญาณก็ได้บวชไปแล้ว

ตั้งแต่ปีนั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าตัดสิ่งยั่วเย้า ยั่วยวน เหยื่ออารมณ์

ของโลกอบายมุขทุกชนิดที่หยาบ ๆ ซึ่งเคยข้องแวะมาบ้างกับผู้คนรอบข้างได้อย่างไม่น่าเชื่อ ข้าพเจ้าจึงมั่นใจในทางสายนี้มากยิ่งขึ้นเป็นลำดับเพราะได้ผู้นำทางที่ประเสริฐสุด "ท่านพระอาจารย์ยันตระ"

ตลอดระยะเวลาร่วม 4 ปีที่รู้จักท่านและกว่า 3 ปีที่พบองค์จริงของท่านในระยะแรกข้าพเจ้าคอยสังเกตท่านแทบจะทุกอิริยาบถ ทั้งที่อื่นที่ท่านไปแสดงธรรมและเมื่อข้าพเจ้าไปปฏิบัติธรรมที่สำนักป่าสุญญตารามเป็นเวลาหลายวัน บางทีข้าพเจ้าติดตามท่านทั้งวันทั้งคืน ทั้งยังได้เคยพูดคุยสนทนาธรรมกับท่านหลายครั้งข้าพเจ้ายังไม่เคยพบสิ่งที่ไม่ดีไม่งาม ดังที่บุคคลกลุ่มหนึ่งได้กล่าวหาท่านอยู่ในเวลานี้เลย ข้าพเจ้าได้พบและได้ฟังจากศิษย์ผู้ติดตามใกล้ชิดท่านมากมายหลายคน บางคนติดตามตั้งแต่สมัยที่ท่านยังเป็นพราหมณ์อยู่ ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าท่านคือ "พระผู้บริสุทธิ์โดยแท้จริง" รวมทั้งข้าพเจ้าด้วย ซึ่งไม่ใช่พูดด้วยความหลง (โมหะ) ความไม่รู้ (อวิชชา) ไม่ใช่พูดเพราะ "เขาว่า" แต่ข้าพเจ้าได้พิสูจน์มาแล้วด้วยตนเองก่อนที่จะเชื่อตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ว่าด้วยเรื่องของหลัก "กาลามสูตร"

"ว่าวยิ่งสูงขึ้น ยิ่งเจอลมแรง" "เรือยิ่งออกจากฝั่งไปไกลกลางมหาสมุทรยิ่งเจอคลื่นแรง" เป็นธรรมดาของโลก

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอกราบระลึกถึง ผู้มีพระคุณทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นผู้ให้กำเนิด ผู้เลี้ยงดู ผู้อบรมสั่งสอนในทางที่ถูกที่ควร ฯลฯ รวมทั้งธรรมชาติทั้งหลาย (แผ่นดิน, แม่น้ำ, สายลม, แสงแดด, ต้นไม้, ภูเขา ฯ) ข้าพเจ้าตั้งใจประพฤติพรหมจรรย์ ปฏิบัติธรรมให้ถึงที่สุด บุญกุศลบารมีใดที่เกิดมีขึ้น ข้าพเจ้าขอถวายแด่ท่านทั้งหลายที่กล่าวมานี้ รวมทั้งสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ด้วยเทอญ

ขอกราบคารวะพระอาจารย์ ยันตระ ผู้พลิกจิตวิญญาณให้ข้าพเจ้า

สุรพงษ์ วิริยะวาณิชยกุล บธ.บ.
จนท. การตลาดฝ่ายหลักทรัพย์
บงล. ตะวันออกไฟแนนซ์ จำกัด

ครั้งหนึ่งจากความทรงจำ

เมื่อประมาณเดือนตุลาคมปี 2536 ผมมีโอกาสได้ไปสำนักป่าสุญญตารามที่จังหวัดกาญจนบุรีในการไปครั้งนั้นมีจุดประสงค์เพื่อทำโรงทานเนื่องในงานคล้ายวันเกิดของพระอาจารย์ยันตระ อมโร ภิกขุ ในส่วนตัวของผมนั้นผมเพียงรู้จักว่าท่านเป็นพระชื่อดังองค์หนึ่งและมีปฏิปทางามด้วยจริยวัตร เมื่อได้มาพบได้สัมผัสอะไรหลาย ๆ สิ่งหลาย ๆ อย่างที่เกี่ยวกับตัวของท่านยิ่งทำให้ผมมีความเลื่อมใสในปฏิปทาของท่านมากยิ่งขึ้น ท่านพระอาจารย์เพียบพร้อมไปด้วยศีลาจริยาวัตร ปราศจากความบกพร่อง สมกับเป็นเนื้อนาบุญของโลกอย่างแท้จริง ท่านยังเป็นพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบองค์หนึ่งที่ประชาชนนับหมื่นนับแสนจะปฏิเสธมิได้ เพราะปรารถนาที่จะมาทำบุญกับท่าน ปรารถนาที่จะเป็นส่วนหนึ่งและกำลังอันสำคัญในการทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาร่วมกับท่านพระอาจารย์ด้วย

ผมอยากจะเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับตัวของผมเองที่ได้พบและสัมผัสมา ผมเคยได้ตั้งจิตอธิษฐานขณะที่ไปอยู่สำนักป่าสุญญตารามเกริงกระเวียว่าขอบุญกุศลที่ผมได้ทำมาแล้วจงช่วยบันดาลให้จิตของผมส่งถึงกระแสจิตของพระอาจารย์ และขอให้พระอาจารย์เมตตาผมสักครั้ง ผมอยากจะกราบพระอาจารย์โดยมือของผมสัมผัสกับเท้าของท่าน ขอให้บุญกุศลที่กระทำมานี้และสิ่งที่ผมอธิษฐานไว้นั้นจงสัมฤทธิ์ผลด้วยเถิดขณะที่ผมกำลังอธิษฐานอยู่นั้นใจก็คิดว่าผมคงไม่มีโอกาสได้กราบกับเท้าของท่าน เนื่องจากวันนั้น ที่สำนักป่าสุญญตารามเกริงกระเวียมีญาติธรรมมากมายมหาศาล ผมคงไม่มีโอกาสแน่ แต่แล้วคำอธิษฐานของผมก็สัมฤทธิ์ผลขึ้นมา ในคืนนั้นขณะที่พระอาจารย์กำลังชมการแสดงของชาวกระเหรี่ยงที่จัดมาถวายเพื่อเป็นอาจาริยบูชา พอการแสดงใกล้จบลงท่านพระอาจารย์ก็ลงมาจากธรรมาสน์ และโอกาสของผมก็มาถึง ผมก็มีโอกาสได้กราบพระอาจารย์บนเท้าของท่าน ดังที่ผมตั้งจิตอธิษฐานไว้ แสดงว่าท่านพระอาจารย์เป็นผู้ที่มีความเมตตามาก ประสบการณ์ครั้งนั้นทำให้ผมจดจำและไม่มีวันลืมเลือนเลย

และเมื่อวันที่สรงน้ำพระอาจารย์นั้น ผมก็ได้มีโอกาสไปสรงน้ำพระอาจารย์ ในใจขณะสรงน้ำท่าน ผมก็ตั้งจิตอธิษฐานหลายอย่าง ตามประสาคนยังไม่หมดกิเลส การสรงน้ำพระอาจารย์นั้น ทุกคนจะไม่ได้สรงน้ำกับมือของท่านพระอาจารย์ แต่จะมีรางไม้ไผ่ที่รอรับน้ำที่เราเทลงไป และมีการแจกของที่ระลึก ซึ่งผมได้ยาหม่องที่มีผู้มีจิตศรัทธานำมาถวายให้ท่าน ผมตั้งจิตอธิษฐานว่า ขอให้ผมได้สรงน้ำกับมือของท่านพระอาจารย์เอง ใจของผมตอนนั้นอธิษฐานทีเล่นทีจริง เพราะทุก ๆ คนก็ตามสรงน้ำพระอาจารย์ที่รางไม้ไผ่เท่านั้น พอผมขึ้นไปจะสรงน้ำพระอาจารย์ ผมก็มองชะเง้อพระอาจารย์อยู่และตั้งจิตอธิษฐานที่จะสรงน้ำกับมือพระอาจารย์เองทันใดนั้นท่านพระอาจารย์ก็ยื่นมือของท่านมาทางผม ผมจึงได้โอกาสสรงน้ำที่มือของท่านเลย ผมรู้สึกปลาบปลื้มเป็นที่สุดที่พระอาจารย์เมตตาผมเป็นครั้งที่สอง

ประสบการณ์ที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นสิ่งที่ผมปลาบปลื้มใจมากที่สุดที่ท่านพระอาจารย์เมตตาผมอีกครั้งหนึ่ง คือผมมีโอกาสได้ถวายน้ำปานะกับพระอาจารย์ ครั้งนั้นผมถวายน้ำตะไคร้ที่ทางโรงทานที่ผมไปช่วยทำจัดไว้ ผมรีบตรงไปหาพระอาจารย์เพื่อถวายน้ำปานะ โดยบุกฝ่าฝูงชนขึ้นไปถวายน้ำปานะแด่ท่าน ท่านพระอาจารย์ถามว่ามาจากไหน ใครให้เอามา ผมก็ตอบไป พอดีน้ำปานะที่นำมาถวายนั้นเย็นมากแล้ว ท่านก็ฉันไปครึ่งแก้วที่เหลือนั้นท่านก็ให้ผมดื่มต่อ พอดึกลง เกือบเที่ยงคืน ผมก็ได้นำน้ำปานะไปถวายท่านอีก คราวนี้เป็นน้ำขิงกำลังร้อน ๆ อยู่ทีเดียว ท่านเมตตาผมมากท่านฉันจนหมด ทำให้ผมรู้สึกปลาบปลื้มใจอีกครั้ง พอรุ่งเช้าขณะที่พระอาจารย์กำลังบิณฑบาตอยู่นั้น ผมรอใส่บาตร พอท่านเดินมาถึงผม ท่านทักผมขึ้นว่า "ขอให้เรียนหนังสือเก่ง ๆ นะ" ท่านคงจำผมได้ว่าคืนก่อนผมนำน้ำปานะไปถวายท่าน ผมปลื้มใจที่สุดที่ได้พรอันประเสริฐจากพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ประสบการณ์นี้จะทำให้ผมจำติดนานไปจนวันตายเลยทีเดียวครับ

เด็กชายศิขริน ชื่นสมบุญ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร.ร. เศรษฐบุตรบำเพ็ญ

สุญญตาราม: อุทยานแห่งธรรม

เพราะอุทยานธรรมแห่งนี้
พฤกษ์ไพรแมกไม้เขียวขจี
สายธารใสไหลเย็นฉ่ำ
แลเห็นฝูงปลาแหวกว่าย
ผู้คนล้วนหนักแน่นในธรรม
ทั้งหมู่พระเณร ญาติโยม
รวมกลุ่มกันมากกว่าที่อื่น
แม้ท่านเคยจำพรรษาที่นี่มาแล้ว
ท่านก็รับนิมนต์หวนกลับมา
อีกครั้งหนึ่ง เพื่อวางรากฐาน
การปฏิบัติให้ยิ่งขึ้น

พระอาจารย์ยันตระ
พระผู้ชี้ทางธรรม

ดิฉันเป็นคนหนึ่งในจำนวนหลายร้อย หลายพันคน หรืออาจจะเป็นล้านคนก็ได้ ที่หันมาสนใจการปฏิบัติธรรมเพราะได้เห็นปฏิปทา และจริยาวัตรอันงดงามของท่านพระอาจารย์ยันตระ จากรูปลักษณ์ที่งดงามของท่านปรากฏออกมาทางกายเหมือนจะเป็นข้อพิสูจน์อย่างหนึ่งว่า เป็นผลของการปฏิบัติธรรม ที่ทำให้มีรูปลักษณ์ที่งดงาม โดยปราศจากการปรุงแต่งแบบทางโลก ดังเช่น ภาพลักษณ์ที่งดงามของพระอาจารย์ยันตระซึ่งเป็นที่ประทับใจ และตื้นตันใจ แก่ผู้พบเห็นเป็นอันมาก

ก่อนที่ดิฉันจะได้พบท่าน ไม่เคยรู้เรื่องการปฏิบัติธรรมเลย การทำสมาธิภาวนาทำเพื่ออะไร ทำแล้วจะได้ผลอย่างไรก็ไม่รู้ รู้แค่เพียงว่าไปทำบุญที่วัด รับศีลรับพรจากพระ แล้วก็กลับบ้าน สบายใจที่ได้ทำบุญ แต่ไม่เคยได้ข้อธรรมะมาปฏิบัติเลย จนกระทั่งได้มาพบพระอาจารย์ยันตระ จึงได้เข้าใจถึงการปฏิบัติธรรม และนำข้อธรรมะที่ท่านได้เมตตาเทศน์สั่งสอนโดยใช้คำพูดที่เข้าใจง่าย และเป็นธรรมะที่นำมาใช้เพื่อการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีเมตตาต่อกันและกัน บางครั้งมีปัญหาที่ค้างอยู่ในใจ แต่พอได้ไปฟังท่านเทศน์ ในขณะที่ฟังก็ต้องทำจิตใจให้สงบด้วย เหมือนกับท่านตอบปัญหาที่เราค้างอยู่ในใจเรียบร้อย กลับมาเหมือนกับได้พลังที่จะต่อสู้กับปัญหาทางโลกต่อไปอย่างมีความสงบสุข พระอาจารย์ยันตระท่านจะสอนให้ เรามีชีวิตความเป็นอยู่ในสังคมแบบมีธรรมะ และให้มีเมตตาต่อทุกคนทุกชีวิต และท่านยังสอนให้มองสูงไปกว่านั้นอีกว่า “ถ้าเรายังมองคนชั่วว่าชั่วอยู่ แสดงว่าเราก็ยังชั่วอยู่” ข้อธรรมะข้อนี้ ปฏิบัติได้ยากมากทีเดียว จำได้ว่าสมัยเป็นเด็กเรียนวิชาศีลธรรม ก็รู้เพียงว่า หัวใจของพระพุทธศาสนาคือ

1. ทำความดี
2. ละเว้นความชั่ว
3. ทำจิตใจให้ผ่องแผ้ว

ฟังดูแล้วทำง่าย แต่พอปฏิบัติจริง ๆ ยากมาก โดยเฉพาะ ข้อ 3 การทำจิตใจให้ผ่องแผ้ว ทำอย่างไรให้ผ่องแผ้ว ดิฉันเข้าใจว่า คือการทำจิตให้บริสุทธิ์ปราศจากกิเลส คือ ความโลภ ความโกรธ และความหลง และดิฉันก็ได้รู้วิธีรู้อุบาย ทำจิตให้บริสุทธิ์จากพระอาจารย์ยันตระ และเพียรพยายามทำอยู่ทุกวัน ที่ต้องใช้คำว่า เพียรพยายาม เพราะว่าการทำจิตให้บริสุทธิ์ตลอดเวลา เป็นสิ่งที่ยากที่สุดในชีวิตของการเกิดเป็นมนุษย์ ยิ่งโลกให้ความสำคัญกับวัตถุมากกว่าจิตใจเท่าไร การทำจิตให้บริสุทธิ์จะยากขึ้นเท่านั้น ตามคำสอนของพระอาจารย์ว่า "การทำความดีต้องทวนกระแสโลก" มนุษย์สามารถเรียนรู้วิทยาการต่าง ๆ ทางโลกได้มากมาย จนได้รับการยกย่องทางโลกว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิทยาการแขนงต่าง ๆ หรือเรียกว่า "นักวิชาการ" แต่จะมีประโยชน์อะไร ถ้านักวิชาการใช้ภาพพจน์ของการเป็นนักวิชาการ+กิเลสตัวใดตัวหนึ่งในการวิเคราะห์ปัญหาใดปัญหาหนึ่ง เช่น

นักวิชาการ + ความโลภ = อะไรจะเกิดขึ้น

นักวิชาการ + ความโกรธ = อะไรจะเกิดขึ้น

นักวิชาการ + ความหลง = อะไรจะเกิดขึ้น

แต่ในทางกลับกัน ถ้าเราได้ นักวิชาการ + ความบริสุทธิ์ใจ ในการแก้ไขปัญหา โลกก็จะร่มเย็น ตามที่ท่านพระอาจารย์ยันตระท่านเทศน์อยู่เสมอว่า "ความรู้ต้องคู่กับความดี โลกนี้จะร่มเย็น แต่ถ้าความรู้คู่กับความเห็นแก่ตัว โลกนี้จะหมองมัว"

ตัวดิฉันเอง ไม่ได้เป็นนักวิชาการมาจากไหนหรอก จบการศึกษาแค่ปริญญาตรีศิลปศาสตร์บัณฑิตเท่านั้น แต่ที่ดิฉันอาจหาญกล่าวจาบจ้วงถึงนักวิชาการ ที่มีกิเลสตัวใดตัวหนึ่งประกอบ ก็เพราะว่าดิฉันมีความกตัญญูรู้คุณในครูบาอาจารย์ ซึ่งเป็นเจตนาที่บริสุทธิ์ ที่จะปกป้องชื่อเสียงของท่าน เพราะในขณะนี้พระอาจารย์ยันตระ ซึ่งเป็นอาจารย์ของดิฉันและของคนอีกจำนวนนับไม่ถ้วน ได้ถูกกล่าวร้ายจากกลุ่มบุคคลที่อ้างตัวเป็นนักวิชาการและสื่อมวลชนบางฉบับ รวมทั้งกลุ่มสีกาที่อ้างตัวเป็นนักปฏิบัติธรรมและที่โหดร้ายมาก คือดึงพระภิกษุในพุทธศาสนามาหักล้างทำลายพระด้วยกัน

ให้ภาพพจน์ของศาสนามัวหมอง ฉะนั้นพฤติกรรมของบุคคลกลุ่มนี้ นอกจากจะทำลายชื่อเสียงของพระอาจารย์ยันตระแล้ว ยังถือว่าทำลายภาพพจน์ของศาสนาพุทธด้วย บุคคลกลุ่มนี้ต้องการทำลายชื่อเสียงของพระอาจารย์ยันตระเพื่ออะไร พวกเขาคงรู้อยู่แก่ใจของตัวเองดี แต่ดิฉันสงสัยว่าพวกเขายังมีความสุขกันดีอยู่หรือ ที่ทำให้ดวงจิตหลายร้อยหลายพันดวง หรืออาจจะเป็นล้านดวง ต้องหวั่นไหวและเศร้าหมองไปกับข่าวที่พวกเขาสร้างขึ้น หรือบางคนอาจจะเลิกปฏิบัติธรรม เลิกนับถือพระ เลิกเข้าวัดทำบุญไปเลย เพราะเป็นธรรมดาที่จิตปุถุชนย่อมหวั่นไหว และพ่ายแพ้ต่อโลกธรรมเสมอ คำสอนของพระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า "การให้ธรรมะ ชนะการให้ทั้งปวง" ถ้าหากว่ากลุ่มบุคคลดังกล่าว เชื่อฟังคำสอนของพระพุทธองค์ เขาคงจะทราบว่า พวกเขากำลังทำลายธรรมะในหัวใจของคน ซึ่งไม่สามารถประมาณได้ว่าเป็นจำนวนมากมายเพียงไร เพราะว่าพระอาจารย์ยันตระ ท่านได้เผยแพร่ธรรมะไปทั่วโลก ด้วยบุญบารมีของท่าน ทำให้ชาวโลกเกิดความศรัทธาหันมานับถือศาสนาพุทธ และพากันปฏิบัติธรรมเป็นจำนวนมาก ตามที่สื่อมวลชนเคยเผยแพร่ข่าวนี้ให้ชาวโลกได้ทราบกัน และถึงขนาดว่า ชาวต่างประเทศบางคนมีศรัทธาถวายที่ดิน เพื่อให้เป็นศูนย์กลางการปฏิบัติธรรมในต่างประเทศ และยังมีอีกหลายสิบประเทศที่นิมนต์พระอาจารย์ไปแสดงธรรม แสดงให้เห็นว่าธรรมะของพระพุทธองค์ได้เผยแพร่ไปทั่วโลก โดยมีพระอาจารย์ยันตระเป็นพุทธบุตร ผู้นำพาคุณธรรมความดี ความบริสุทธิ์ที่พระองค์ได้ตรัสรู้ไว้ว่า เมื่อสองพันห้าร้อยกว่าปีมาแล้ว ให้เผยแพร่กระจายไปทั่วโลก การให้ธรรมะแก่ชาวโลกก็เหมือนกับการสร้างสันติภาพให้เกิดขึ้นในโลก ชะลอการเกิดสงครามโลกช้าลงไป ยิ่งถ้าคนทั้งโลกมีธรรมะในหัวใจกันหมด โลกนี้ก็จะเป็นโลกของผู้มีศีลมีธรรม โลกก็ร่มเย็น สงครามโลกก็จะไม่มีวันเกิดขึ้นเลย แต่ถ้าชาวโลกไม่มีศีลธรรม สงครามโลกก็เกิดแน่ตามคำพูดของหลวงพ่อพุทธทาสที่ท่านได้กล่าวไว้ว่า "ศีลธรรมไม่กลับมาโลกาจะวินาศ"

ธรรมะที่ท่านพระอาจารย์ยันตระนำไปเผยแพร่ในต่างประเทศ ท่าน

จะใช้คำสอนที่เป็นกลางมาก คือ คำว่า "ความรัก และความเมตตา" เป็นภาษาอังกฤษว่า "LOVING & KINDNESS" ซึ่งฟังดูแล้วเป็นคำสอนที่เป็นความรู้สึกที่มนุษย์ทุกชาติ ทุกภาษา พึงมีต่อกัน เมื่อทุกคนเข้าถึงความรักความเมตตาที่แท้จริงแล้วมนุษย์จะอยู่กันด้วยความสงบ เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน การหักล้างทำลายกันที่ไหนจะตามมา โลกนี้ก็จะเป็นโลกแห่งศีลแห่งธรรม

ในขณะนี้พระอาจารย์ยันตระกำลังถูกกล่าวร้ายเป็นที่เสียหายต่อชื่อเสียงท่านมากและถ้าหากว่าท่านจะผิดจริงตามคำกล่าวร้ายของบุคคลดังกล่าว ก็ถือได้ว่าท่านเป็นนักมายากลระดับโลก ที่สามารถหลอกลวงคนได้ทั้งโลก โดยเฉพาะคนที่ถูกหลอกล้วนเป็นคนในประเทศที่เจริญแล้วทั้งนั้น แต่นักมายากลท่านนี้แปลก หลอกให้คนทำแต่ความดีและหันมาปฏิบัติธรรมของพระพุทธองค์ ถ้าพระอาจารย์เป็นนักมายากลจริง พระพุทธองค์คงจะชื่นชมที่ช่วยนำธรรมะของพระองค์ไปเผยแพร่ในต่างประเทศ และดิฉันเองก็เป็นคนหนึ่งที่ถูกหลอกเหมือนกับชาวโลกทั่วไป ดิฉันเชื่อมั่นในข้อธรรมของท่านมาก ท่านหลอกให้ดิฉันทำความดีมาตลอด และให้เชื่อมั่นในผลของการทำความดี ให้มีเมตตาต่อทุกคนทุกชีวิต ให้เราให้อภัยแม้แต่กับคนที่คิดร้ายกับเรา แต่ท่านไม่เคยหลอกให้ยึดมั่นในองค์ท่านเลยแม้แต่ครั้งเดียว ตามไปฟังเทศน์กี่ครั้ง ๆ ท่านก็เทศน์สั่งสอนให้พากันทำบุญทำกุศล พากันทำความดี และสูงสุดของการทำความดี คือความเสียสละ และสอนให้พวกเรามีจุดยืนของชีวิต คือ ละชั่ว ทำความดี และทำจิตใจให้ผ่องใส ไม่ว่าเราจะทำอะไร ให้ยึดมั่นในจุดยืนนี้ตลอด จะทำให้ชีวิตเราสุขสงบเย็นสมกับคำสอนของพระพุทธองค์โดยแท้

ธรรมะที่ท่านเทศน์ ท่านจะกล่าวอ้างคำสอนของพระพุทธองค์เสมอ เพียงแต่ท่านนำคำสอนของพระพุทธองค์มาถ่ายทอดให้เรา ได้นำมาปฏิบัติต่อไป แต่การถ่ายทอดข้อธรรมะของท่าน ถ่ายทอดโดยกายธรรม คือ "พูดให้ฟัง ทำให้ดู และมีชีวิตเป็นอยู่ให้เห็น" จากการแสดงกายธรรมของท่าน เราก็เห็นแล้วว่า ท่านปฏิบัติได้ถึงข้อธรรมะของพระพุทธองค์หมดแล้ว

ดิฉันจึงเชื่อมั่นในองค์คุณของท่านพระอาจารย์ยันตระมาก และยิ่งเกิดเหตุการณ์ทำลายล้างชื่อเสียงของท่านด้วยแล้ว ยิ่งเชื่อมั่นในองค์ท่านมากยิ่งขึ้น เพราะเหตุการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าท่านอยู่เหนือโลกธรรมจริง ๆ คือท่านจะพูดเสมอเลยว่า "ขอให้โยมอย่าได้หวั่นไหว ให้ยึดเอาคุณพระและธรรมเป็นที่ตั้งอย่าได้หวั่นไหว ท่านเป็นอยู่อย่างไร ก็เป็นอยู่อย่างนั้น" จากคำพูดดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าท่านไม่ได้ห่วงองค์ท่านเลย ห่วงแต่สถาบันศาสนามากกว่า ท่านจึงให้เรายึดมั่นในคุณของพระพุทธเจ้า และธรรมะของพระองค์เป็นที่ตั้ง และอีกประการหนึ่งจะเห็นได้ว่าพระอาจารย์ยันตระท่านให้ธรรมะแก่ญาติโยมได้ทุกสถานการณ์จริง ๆ ดิฉันจึงได้ยอมรับท่านเป็นอาจารย์ทางธรรม และท่านเป็นพระที่น่าเคารพกราบไหว้สมกับเป็นครูบาอาจารย์อย่างสมบูรณ์แบบที่สุด แต่ถ้าจะเลิกนับถือท่านเป็นอาจารย์ก็ต้องคิดด้วยตัวเองว่าควรจะนับถือท่านหรือไม่ เพราะธรรมชาติของมนุษย์ต้องมีปัญญาไว้คิดพิจารณาไตร่ตรอง ไม่ใช่มีปัญญาไว้ให้เขาจูงไปเชื่อถือกลุ่มคนที่เป็นใครมาจากไหนมากมายหลายกลุ่ม (บางคนดิฉันยังไม่รู้จักเลย รู้แต่ว่ามีกิเลสเหมือนตัวเรา) มาร่วมกันสร้างข่าว เพื่อทำลายชื่อเสียงของครูบาอาจารย์ที่เราเคารพนับถือ

ถ้าหากว่าดิฉันไปหลงเชื่อถือข้อมูลของกลุ่มบุคคลดังกล่าว แสดงว่านอกจากจะไม่เคารพครูบาอาจารย์แล้ว ยังไม่เคารพความคิดของตัวเองอีกด้วย เพราะก่อนที่จะนับถือท่านได้พิสูจน์เห็นด้วยตัวเองแล้วว่า ท่านเป็นพระที่หันหลังให้กับความสุขทางโลกมาตั้งแต่สมัยบำเพ็ญเป็นผ้าขาว ถือศีล 8 ค้นหาหนทางบริสุทธิ์ให้แก่ชีวิต ท่านได้บวชใจก่อนบวชกาย โดยการละความโลภในทรัพย์สินเงินทอง มีชีวิตความเป็นอยู่อย่างเรียบง่ายและสันโดษ สำรวมกาย วาจาใจ มุ่งแสวงหาความสันติสุขในชีวิต คนภายนอกดูถูกเหยียดหยามว่า เป็นคนเร่ร่อนพเนจร แต่ภายในจิตใจของท่านคือความปรารถนาอันประเสริฐสูงส่ง คือความสันติสุข และไม่เบียดเบียนต่อทุกคนทุกชีวิต การแสวงหาสัจจธรรมของท่านต่อเนื่องกัน ตั้งแต่เป็นผ้าขาว โดยการบวชใจ จนท่านได้บวชกาย เป็นพระภิกษุอย่างสมบูรณ์ ท่านแสวงหา

สัจจธรรมมาตลอด ในขณะที่ท่านจาริกธุดงค์ ท่านจะพักอาศัยอยู่ในป่าเขาที่สงบวิเวก เพื่อบำเพ็ญ ศีล ภาวนา หาหลักธรรมที่เป็นแก่นแท้ ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ท่านจะพบข้อธรรมะจากธรรมชาติเสมอ หลวงพ่อพุทธทาสได้เคยกล่าวไว้ว่า "พระพุทธเจ้าประสูติบนดิน ตรัสรู้บนดิน และปรินิพพานบนพื้นดิน ผู้ปรารถนาจะได้พบพระพุทธเจ้า จงใกล้ชิดธรรมชาติ ธรรมะคือธรรมชาติ" พระอาจารย์ท่านชอบอยู่กับธรรมชาติ ท่านจะสอนให้ญาติโยมรักธรรมชาติเสมอ และนำธรรมชาติมาสอนธรรมะเช่น "ให้เราต้อนรับสุขทุกข์ของชีวิตให้เหมือนกับต้นไม้ ที่ต้อนรับทุกฤดูกาล ไม่ว่าจะเป็นฤดูร้อน ฤดูฝน หรือฤดูหนาว ด้วยความยินดีไม่เคยบ่นเลย"

หรือจากหัวข้อ ต้นไผ่สอนธรรมที่ท่านได้ให้ไว้ที่สำนักถ้ำวัว สุญญตา จ.แม่ฮ่องสอน "ต้นไผ่เป็นเพื่อนธรรมที่แสดงความบริสุทธิ์ใจแบบเป็นกันเอง ด้วยการน้อมคารวะต่อทุกสิ่งที่มันผ่านไป ไม่ว่าจะเป็นบุคคลใด สูงต่ำดำขาว ผู้ใหญ่ เด็กเล็กแค่ไหน ทั้งที่รู้จัก และไม่รู้จัก มาเก่าหรือมาใหม่ มันน้อมคารวะอย่างเสมอหน้า ไม่ลำเอียง ทั้งต่อหน้าและลับหลัง แม้จะมีใครเห็นหรือไม่เห็น ท่านกล่าวว่า ต้นไผ่มีใจสูงส่ง"

หรือข้อธรรมที่ว่า "ผักหญ้าก็มีกิน
แผ่นดินก็มีเดิน
ตะวันก็มีส่อง
แล้วเราจะไปเดือดร้อนอะไร"

จากตัวอย่างข้างต้นโศลกธรรมที่เกี่ยวกับธรรมชาติ ที่พระอาจารย์ยันตระท่านนำมาบอกกล่าวในลักษณะของธรรมชาติสอนธรรม แต่ยังมีโศลกธรรมอีกมากมาย ที่เป็นโศลกธรรมสั้น ๆ แต่เข้าใจง่าย ซึ่งท่านได้นำมาเป็นอุบายในการสอนธรรมะแก่ญาติโยม เพื่อให้เจริญคุณธรรมความดี และมีเมตตาต่อทุกคนทุกชีวิต เช่น

"ใจดี ดีกว่า ดีใจ"

"คิดดีทุกครั้งเป็นกุศลทุกครั้ง"

"ความดีอยู่ที่เราทำ ไม่ได้อยู่ที่เขาว่า ถ้าเราทำดีแล้วไม่ต้องให้ใครมา

ยืนยันหรอก ตัวเรานั่นแหละยืนยันตัวเองได้”

“ทุกชีวิตปรารถนาความสันติสุข”

“เราทำสิ่งที่ดีแล้วมีคนอิจฉา ก็ทนเอาซิ แสดงว่าเรามีดีแล้ว เขาจึงอิจฉาเรา”

ฯลฯ

ยังมีโศลกธรรมอีกมากมายที่พระอาจารย์ยันตระท่านได้เขียนไว้ในหนังสือธรรมะหลายเล่ม และเทปธรรมะของท่านที่ท่านได้ไปเทศน์ตามสถานที่ต่าง ๆ ดิฉันเองได้จดโศลกธรรมของพระอาจารย์ข้อความที่ชอบไว้ในสมุดบันทึกส่วนตัว โดยไม่ได้ระบุใต้โศลกธรรมนั้นเลยว่าเป็นโศลกธรรมของใคร รู้แต่ว่าเป็นข้อความที่น่าประทับใจ และนำมาอ่านเวลาเจอปัญหา และอุปสรรคต่าง ๆ ซึ่งอ่านแล้วทำให้เกิดข้อคิด และแก้ปัญหาได้โดยไม่ต้องทุกข์ร้อนมาก และบางครั้งยังนำโศลกธรรมดังกล่าวไปพูดให้กำลังใจคนที่เขากำลังมีปัญหา หรือมีความทุกข์ได้ด้วย ซึ่งก็ช่วยให้เขาคลายทุกข์ คลายปัญหาลงได้บ้าง ตามแต่สติปัญญาของแต่ละคนจะปล่อยวางได้แค่ไหน

ซึ่งถ้าพระอาจารย์ท่านทราบว่า ดิฉันได้นำโศลกธรรมของพระอาจารย์มาใช้เป็นประโยชน์ต่อตัวเองและผู้อื่นดังกล่าว ท่านคงอนุโมทนาที่ดิฉันมีจิตที่เป็นกุศล ตามที่ท่านได้พร่ำสอนอยู่บ่อย ๆ ว่า

“คิดดีทุกครั้งเป็นกุศลทุกครั้ง” ท่านคงไม่มานั่งคิดคำถามทางโลก ๆ หรอกว่า “เวลาโยมนำโศลกธรรมของอาตมาไปจดในสมุดบันทึกส่วนตัว โยมระบุใต้โศลกธรรมนั้นหรือเปล่าว่าเป็นของอาตมา”

หรือต่อว่าด้วยคำถามว่า “ทุกครั้งที่โยมนำโศลกธรรมของอาตมาไปเผยแพร่ต่อคนอื่น โยมได้บอกเขาหรือเปล่าว่าเป็นโศลกธรรมของอาตมา”

หรือทวงถามด้วยคำถามว่า “โยมนำโศลกธรรมของอาตมาไปใช้บ่อย ๆ จะทำบุญกับอาตมาเท่าไหร่” ถ้าพระอาจารย์ยันตระท่านคิดทวงถามเงินค่าโศลกธรรมของท่านซึ่งได้เผยแพร่ไปทั่วโลก ท่านคงจะร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐีไปแล้ว แต่ในทางตรงกันข้าม พระอาจารย์ยันตระท่านมีแต่ให้ และสิ่งที่ท่านอยากให้กับมหาชนให้มากที่สุดคือ ธรรมะของพระพุทธองค์ และท่าน

จะพูดเสมอว่า "ธรรมะเป็นของกลาง" และธรรมโมวาทที่ท่านได้ให้กับญาติโยมอยู่ประจำคือ "ธรรมใดก็ไร้ค่าถ้าไม่ทำ ธรรมใดก็มีค่าถ้าหมั่นทำ"

จากธรรมโมวาทของพระอาจารย์ข้างต้นมีคุณค่าสำหรับดิฉันมากจริง ๆ โดยการพิสูจน์จากการที่ตัวเอง บางครั้งเกิดความท้อแท้ ท้อถอย ในการทำธุรกิจส่วนตัว ซึ่งต้องเจอปัญหาและอุปสรรคมาก บางโอกาสปัญหาหนัก ๆ เกิดขึ้นพร้อมกัน จิตสับสนไปหมด คิดไม่ออกว่าจะแก้ปัญหาไหนก่อน กลายเป็นความทุกข์ใจและกาย แก้ปัญหาไม่ได้เลย แต่โชคดีที่ดิฉันได้อุบายจากข้อธรรมะของพระอาจารย์ที่ท่านสอนว่า ให้เราสูดลมหายใจช้า ๆ ยาว ๆ ลึก ๆ เพื่อหาที่เกาะที่พัก และผ่อนคลายในตัว กำหนดอาณาปาณสติ หรือหาอุบายอื่น หาที่พักของจิต เฝ้าดูด้วยความสุขุม พยายามประคองใจเห็นทุกอย่างเป็นเรื่องธรรมดา ว่าทุกอย่างเป็นอย่างนั้นเอง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป อย่ายึดมั่นถือมั่นเลย ความสุขก็ไม่เที่ยง ฉะนั้นความทุกข์ก็ไม่เที่ยงเลย ทุกข์เกิดขึ้นได้ก็ดับไปได้ตามกฎอันเฉียบขาดของธรรมชาติ คือ "เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป" จากอุบายธรรมของท่านพระอาจารย์ที่ดิฉันนำมาใช้ ทำให้ดิฉันสามารถแก้ปัญหาที่ยุ่งยากได้ทุกครั้ง จนสามารถประคองธุรกิจให้ผ่านอุปสรรคมาได้จนทุกวันนี้ และมีกำลังใจที่จะทำงานให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป

ดิฉันรู้สึกซาบซึ้งในองค์คุณของพระอาจารย์ยันตระมาก ถึงได้ตัดสินใจเขียนบทความนี้ขึ้นมา ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็ไม่ใช่นักวิชาการ ไม่ใช่บุคคลที่มีชื่อเสียงในสังคม และที่สำคัญคือไม่ใช่นักเขียน และไม่ชอบการเขียนเลย แต่ด้วยความศรัทธาบริสุทธิ์ในองค์คุณของพระอาจารย์ยันตระ (ไม่ใช่ศรัทธาแฝงด้วยราคะแบบกลุ่มสีกาที่กล่าวร้ายพระอาจารย์ตามที่เป็นข่าว)
แรงศรัทธาอันบริสุทธิ์ของดิฉัน ทำให้มีพลังที่สามารถเขียนบทความนี้ออกมาได้ เพื่อให้มหาชนได้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับองค์พระอาจารย์ยันตระว่าท่านเป็นพระผู้บริสุทธิ์ และปฏิปทาอันงดงามของท่าน ที่ดิฉันได้สัมผัสนั้นเป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่นมาก จนดิฉันคิดว่าถึงเวลาแล้วที่ควรนำมาช่วยกันเผยแพร่คุณธรรมความดี ของพระอาจารย์ยันตระ และช่วยกันสร้างภาพพจน์ที่ดีแก่พระพุทธศาสนา และสาธารณชนทั่วไป อันเป็นกิจทั้งหลาย

ที่ชาวพุทธพึงกระทำ เพื่อล้างสิ่งสกปรกที่กลุ่มบุคคลที่กล่าวร้ายพระอาจารย์ได้สาดเข้าไปในตามหาชน

มันทนา แช่มภักดี ศศ.บ. (บริหารรัฐกิจ)
ผู้จัดการบริษัทอินเตอร์แพลนท์ซัพพลายส์ จำกัด

สัมภาษณ์นักธุรกิจ

บทความนี้เป็นการสัมภาษณ์นักธุรกิจ คือ **คุณสุรชัย และคุณเล็ก พิกุลขจร** (คุณสุรชัย อายุ 46 ปี) เจ้าของโรงงานไทยสินสแตนเลส ซึ่งเป็นโรงงานทำถังสแตนเลส และอุปกรณ์สแตนเลสต่าง ๆ สำหรับโรงงานอาหารและนม อยู่แถว ๆ ซอยอยู่ดี บางโคล่ ยานนาวา กทม. ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์ทัศนะที่มีต่อพระอาจารย์ยันตระ อมโร

ถาม : ก่อนพบพระอาจารย์ เคยเข้าวัดบ้างไหม

คุณสุรชัย : เคยเข้าวัดแค่ปีละครั้ง ช่วงน้องชายเลี้ยงพระวันเกิด

ถาม : เมื่อพบพระอาจารย์แล้วเข้าวัดมากขึ้นไหม

คุณสุรชัย : เฉพาะช่วงเข้าพรรษาที่พระอาจารย์อยู่ปี 34 เข้าปีละ 4-5 ครั้ง, ปี 35 8-10 ครั้ง นอกจากนั้นถ้ามีโอกาสก็จะตามไปฟังเทศน์

ถาม : รู้สึกอย่างไรเมื่อได้มาพบและฟังธรรมจากพระอาจารย์ยันตระ

คุณสุรชัย : ใจเย็นลง มีเหตุผลมากขึ้น ปล่อยวางได้มากขึ้น

ถาม : เมื่อพบท่านแล้ว คิดจะเข้าวัดอื่นบ้างไหม

คุณสุรชัย : พระที่ผ่านมาเคยเจอไม่ค่อยน่าศรัทธา เช่นตอนไปทอดกฐิน, ผ้าป่า ปีละครั้ง มีความรู้สึกว่าพระยังมีความโลภ บอกบุญไม่หยุด ทำให้ญาติโยมเบื่อ ความจริงแล้วถ้าเราพร้อม เราก็อยากทำบุญ แต่บางครั้งเราไม่สะดวกพอที่จะทำบุญ พระก็บอกบุญอยู่เรื่อย ในชีวิตที่ผ่านมาจนปูนนี้ (อายุ 46) เจอแต่พระธรรมดาไม่แตกต่างไปจากปุถุชน เหมือนเอาผ้าเหลืองไปห่มเท่านั้น

ถาม : ทำไมจึงศรัทธาในพระอาจารย์ยันตระ

คุณสุรชัย : ท่านสามารถเทศน์ให้คนฟังเข้าใจง่าย การปฏิบัติของท่านแสดงถึงความไม่มีกิเลส มาพบท่านครั้งแรกที่สำนักป่าสุญญตาราม บ้านเกริงกระเรีย ไม่เห็นมีมหรสพ, การเรี่ยไร เหมือนวัดอื่น ๆ

ถาม : ชอบใจธรรมะข้อใดที่เรามาใช้ในชีวิตประจำวัน

คุณสุรชัย : ชอบที่ท่านสอนให้ปล่อยวาง ทำให้เราเข้าใจชีวิตมากขึ้น ที่นำไปใช้ได้มากในชีวิตประจำวันก็คือ ทำให้มองปัญหาได้ลึกซึ้งกว่า เข้าใจชีวิตมากขึ้น ใจเย็นขึ้น ก่อนหน้านี้เวลารับงานมาทำ พอทำไม่ได้ หรือผิดนัดก็จะกังวลมาก แต่เดี๋ยวนี้เราก็วางใจว่าได้ทำดีที่สุดแล้ว แต่ก็มีอุปสรรค หรืออุบัติเหตุบางอย่างทำให้ไม่ได้ดังใจ จึงทำให้ปล่อยวางได้ ไม่กังวล

ถาม : ปกติถ้าไม่ไปฟังเทศน์พระอาจารย์ จะไปที่ไหน

คุณสุรชัย : อยู่บ้านดูโทรทัศน์ ให้ผ่านไปวัน ๆ พักผ่อนอยู่กับครอบครัว แต่ก็พักผ่อนไม่ได้เต็มที่เพราะได้พักแต่ร่างกาย ใจยังกังวลเรื่องงาน

ถาม : เมื่อได้มาฟังธรรมะจากพระอาจารย์แล้วรู้สึกอย่างไร

คุณสุรชัย : สบายใจขึ้น ได้แยกเวลางานออก ทำให้ตัดเรื่องงานออกไปได้ จึงได้พักทั้งกายและใจ

ถาม : ธรรมะข้ออื่น ๆ จากพระอาจารย์ยันตระที่นำมาใช้ในชีวิตประจำวันมีอีกไหม ที่คิดว่ามีประโยชน์

คุณสุรชัย : ยังนึกไม่ออก (ตอนสัมภาษณ์มีเวลาน้อยมาก)

ถาม : ที่มีการโจมตีท่านในเรื่องเสียหาย

คุณสุรชัย : ไม่เชื่อ เพราะว่ามีความเชื่อมั่นในท่าน

ถาม : ทำไมจึงเชื่อมั่น

คุณสุรชัย : เห็นปฏิปทาว่าถ้าท่านเป็นอย่างที่กล่าวหาจริงตามข่าวลือ ท่านจะมาปฏิบัติเป็นพระป่าอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ทำไม

ถาม : แต่ข่าวจากหนังสือพิมพ์บางฉบับ (ฉบับเล็ก ๆ ไม่ใช่ยักษ์ใหญ่) ลงทุกวัน ทำให้หวั่นไหวหรือไม่

คุณสุรชัย : หนังสือพิมพ์อาจจะวิเคราะห์ผิด มองในแง่อื่น เพราะว่ามองได้หลายแง่ เลยมองเป็นว่ามีเจตนาไม่ดี เช่นบางคนทำดี คนอาจมองว่าหาผลประโยชน์ หาเสียง แต่ถ้ามองอีกแง่หนึ่งคือฐานะเขาดีอยู่แล้ว เขาต้องการช่วยผู้อื่น เช่นพระอาจารย์ยันตระท่านรู้ธรรมะแล้วสามารถสั่งสอนให้ผู้อื่นรู้ตามพ้นทุกข์ได้ สบายใจได้

ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่สามารถซื้อได้ด้วยเงิน คือมีฐานะดีอยู่แล้วไม่เดือดร้อนเรื่องเงิน แต่ธรรมะท่านทำให้สุขมากกว่าเพราะว่าเห็นตัวอย่างจากเพื่อนคนหนึ่งที่มีเงินนับร้อยล้านก็ยังไม่มีความสุข จึงทำให้มาแสวงหาความสุขในทางธรรม บางครั้งเจอบางคนบอกว่า ถ้ามีเงินเป็นล้าน มีบ้านเขาคิดว่าเขาสบายแล้ว แต่ความเป็นจริงพอมีอย่างนั้นจริง มีเพียง 20% เท่านั้นที่บอกว่าสบายแล้ว อีก 80% ที่เหลือกลับบอกว่ามีปัญหามากกว่าเก่า เพราะต้องมีความรับผิดชอบมากขึ้น

ถาม : อยากพาลูก ๆ มาฟังเทศน์พระอาจารย์ให้มากขึ้นไหม?

คุณสุรชัย : พยายามจะพามาเพื่อให้ลูก ๆ ได้เอาธรรมะท่านไปแก้ไขเมื่อมีปัญหาในภายหน้า

ถาม : อยากให้แสดงข้อคิดเห็น หรืออุดมคติส่วนตัว

คุณสุรชัย : ทำอะไรให้ตั้งใจทำ อย่าท้อแท้ ความสำเร็จจะมีได้ถ้าไม่ท้อใจเสียก่อน คนเราไม่สามารถที่จะทำอะไรสำเร็จได้ภายในวันเดียว ถ้ามีความพยายามไม่ท้อแท้แล้วก็จะมีโอกาสสำเร็จ ซึ่งก็จะตรงกับคำสอนของพระอาจารย์ที่สอนให้มีความเพียร ตัวอย่างเช่น ถ้าคนเริ่มตั้งตัวทำธุรกิจครั้งแรกไม่สำเร็จ ครั้งสองไม่สำเร็จ ครั้งสามอาจจะสำเร็จ ขอเพียงแต่ให้มีความเพียรพยายามตั้งใจทำเท่านั้นเอง “คือถ้าเราตั้งใจทำแล้ว ถึงจะไม่สำเร็จก็ยังภูมิใจที่ได้ลงมือกระทำ ดีกว่าไม่ได้กระทำเสียเลย” อาจคิดเสียว่าความสามารถเราอาจไม่ถึง หรือจังหวะไม่อำนวยให้เรา ถ้ามีโอกาสก็ควรจะลองใหม่เพื่อจะได้พบกับความสำเร็จในวันข้างหน้า

ความคิดของเราบางครั้งอาจจะไปตรงกับความจริงของคนบางคน เช่นพระอาจารย์ยันตระแสดงธรรมอาจจะไปตรงกับที่คนอื่นคิดไว้แล้ว แต่ความจริงก็คือความจริงเป็นสากลสัจจะจะกล่าวหาว่าท่านลอกเลียนแบบผู้อื่นไม่ได้ เป็นการโจมตีท่านผิด ๆ

ถาม : อยากให้เล่าประวัติส่วนตัวคร่าว ๆ

คุณสุรชัย : ตอนเด็ก ๆ ตั้งใจเรียนหนังสือแต่ไม่มีโอกาสจึงไปเอาดีทางการทำงาน โดยเริ่มทำงานตั้งแต่อายุ 13 ปี เข้ากรุงเทพฯ ตั้งแต่ปี 2502 เป็นลูกจ้างร้านทำภาชนะสแตนเลส ต่อมาเริ่มหุ้นกับเพื่อนทำเองตั้งแต่อายุไม่ถึง 20 โดยเริ่มทำถังสแตนเลส พออายุ 26 ปี ก็แยกออกมาทำธุรกิจส่วนตัวตามลำพัง โดยทำถังสแตนเลสต่อมาจนถึงปัจจุบัน เคยล้มเหลวไม่ประสบความสำเร็จถึงสามครั้งสามครา แต่ก็ไม่ย่อท้อกลับมีความมานะพยายามทำให้ได้ธรรมะโดยไม่รู้ตัว ปัจจุบันก็หันไปลงทุนธุรกิจด้านอื่นด้วยคือโครงการหมู่บ้านจัดสรรโดยร่วมกับหุ้นส่วน จึงมีความภูมิใจอย่างมากที่ว่าแม้ไม่มีโอกาสได้เรียนสูง ๆ แต่ก็สามารถประสบความสำเร็จในด้านธุรกิจและหน้าที่การงานได้ เพราะมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงและมีความเพียรพยายาม

ถาม : ในตอนที่ประสบความล้มเหลวในการทำธุรกิจถึงสามครั้ง มีแรงดลใจอะไรที่ทำให้สู้จนสามารถประสบความสำเร็จได้

คุณสุรชัย : ก็คิดว่าเราอาจเตรียมการไม่ดี ไม่พร้อมหรือจังหวะไม่ดี เพราะว่าการทำธุรกิจบางครั้งต้องเก่งและเฮง ถ้ายังทำไม่สำเร็จก็ไม่ท้อใจคิดเสียว่าโชคไม่เข้าข้างเรา

ตอนเริ่มทำงานตั้งแต่อายุ 13 ปีนั้น ทำงาน 6 ปีไม่มีวันหยุดเลยเพราะต้องการเรียนรู้วิชา

หลักการทำธุรกิจ คือไม่เอาเปรียบลูกค้า แต่ขณะเดียวกันเราเองก็พออยู่ได้ คือไม่เอากำไรมากเกินควร ไม่ฉกฉวยโอกาสทางด้านธุรกิจ งานที่เราทำอยู่ เรามีความชำนาญด้านนี้โดยตรงค่าใช้จ่ายต้นทุนจึงต่ำกว่า เพราะว่าไม่ต้องจ่ายค่าลิขสิทธิ์ให้ใครบางครั้งสามารถขึ้นราคาให้ใกล้เคียงกับคู่แข่งได้แต่ก็ไม่ทำ จุดนี้ทำให้ลูกค้าเกิดความประทับใจป้อนงานให้ตลอดโดยไม่ต้องมีการโฆษณา หรือลงสมุดหน้าเหลือง เคยลงแต่ยกเลิกมาสองปีแล้วเพราะงานล้นมือ และทำให้ต้องตอบคำถามลูกค้ามากขึ้น เพราะ

เขาเปิดสมุดหน้าเหลืองโดยไม่รู้จักเราจึงไม่เชื่อใจเรา แต่พอเลิกลงโฆษณาก็ยังมีงานมากอยู่เพราะลูกค้าที่โทรมาส่วนใหญ่รู้จักและเชื่อมั่นอยู่แล้ว หรือบางคนก็ทราบจากปากต่อปาก อีกประการหนึ่งค่าโฆษณาก็ขึ้นทุกปี จึงเลิกลง

บันทึกจากความทรงจำ

บวช 7 วัน พบพระอาจารย์

เมื่อต้นปี 2529 ผมได้มีโอกาสบวชที่วัดตึกคชหิรัญ อ.ผักไห่ จ.อยุธยา ตรงกับวันที่ 2 กุมภาพันธ์ หลังจากนั้น 7 วัน ผมจึงได้รับอนุญาตจากเจ้าอาวาสให้เดินทางไปอยู่กับท่านพระอาจารย์ยันตระ ก่อนหน้านี้ผมมิได้พบเห็นท่านมาก่อนเลย เพียงแต่ได้อ่านพบในหนังสือโลกทิพย์ เมื่อทราบปฏิปทาของท่านแล้วทำให้ผมรู้สึกสนใจ ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ผมไม่นับถือพระภิกษุรูปใดเลย นอกจากหลวงพ่อพุทธทาส ผมเริ่มศึกษาธรรมะของนิกายเซ็น และต่อมาก็หลวงพ่อพุทธทาส ความจริงตั้งใจจะไปบวชอยู่กับท่านพุทธทาส แต่มีญาติผู้หนึ่งบอกว่า ให้ไปบวชที่วัดชลประทานฯกับท่านปัญญานันทะภิกขุ ก็สามารถจะไปอยู่กับท่านพุทธทาสได้ ผมจึงไปวัดชลประทานฯ แต่ท่านไม่อยู่ ไปต่างประเทศ ผมเกิดความว้าวุ่น ไม่ทราบจะทำอย่างไร เพราะกำหนดวันบวช และวันลาจากที่ทำงานไว้แล้ว ตอนนั้นผมเป็นวิศวกรของบริษัท เนสเล่ (ประเทศไทย) จำกัด ลางานได้เพียง 1 เดือนเท่านั้น วันหนึ่งที่ร้านหนังสือบริเวณท่าพระจันทร์ใกล้มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผมรู้สึกสะดุดตารูปท่านพระอาจารย์ยันตระที่หน้าปกของหนังสือโลกทิพย์ รูปท่านงามซึ้ง ผมจึงซื้อมา เมื่อได้อ่านประวัติของท่านก็เกิดความเลื่อมใส ผมสะดุดใจตรงที่ว่า ท่านฉันมังสวิรัติมื้อเดียว คลุกในบาตร ผมรู้สึกประทับใจมาก หรืออาจจะเป็นเพราะผมชอบทานมังสวิรัติมาตั้งแต่เด็ก ๆ ก็ได้ จนเรียนระดับมหาวิทยาลัย เวลาอยู่หอพัก ผมหุงข้าวกินเอง ผมไม่ทำเนื้อสัตว์เลย แม้กระทั่งทำงานแล้วก็จะไม่ทำอาหารเนื้อสัตว์เลย เพราะรู้สึกว่ามีกลิ่นคาวและเหม็น แต่ก็ไม่ถึงกับกินมังสวิรัติตลอด คือจะกินเมื่อมีโอกาสได้ทำอาหารเองเท่านั้น หลังจากนั้นผมก็ได้ติดต่อผ่านทางคุณชลอ และ คุณสมชาย ซึ่งอยู่ชมรมพุทธศาสตร์เอสโซ่ ให้ช่วยกราบเรียนถามท่านอาจารย์ยันตระว่า หากผมต้องการมาศึกษาธรรมะกับท่าน ผมจะต้องบวชกับท่านไหม หรือบวชจากที่อื่นแล้วมาอยู่กับท่านได้ ท่านฝากบอกว่าที่ไหนก็ได้ แล้วค่อยมาอยู่กับท่าน ผมดีใจมาก จึงกำหนดวันบวชวันที่ 2

กุมภาพันธ์ โดยมีหลวงพ่อเจริญ (อายุประมาณ 80 ปี) เจ้าอาวาสวัดตาลานใต้ อ.ผักไห่ จ.อยุธยา เป็นพระอุปัชฌาย์ (หลวงพ่อเจริญนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นพระที่ชาวอำเภอผักไห่นับถือมากที่สุดรูปหนึ่ง) ผมก็เอารูปท่านพระอาจารย์ยันตระให้ท่านดูว่า ผมจะไปบวชอยู่กับท่าน หลวงพ่อเจริญบอกว่า "เออ ดี องค์นี้ฉันชอบ" ตอนบวชท่านจึงให้ฉายาผมว่า "กุศลจิตฺโต"

หลังจากอ่านหนังสือโลกทิพย์จบ ผมสรุปว่าท่านต้องเป็นพระอริยะเจ้าแน่นอน แต่คงแค่ขั้นโสดาบันเท่านั้น เพราะดูท่านอายุยังหนุ่มมาก แค่ 35 ปีเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ยิ่งทำให้ผมอยากไปอยู่กับท่านมาก เพื่อจะพิสูจน์ว่าท่านมีคุณธรรมระดับใดกันแน่ และจะได้ศึกษาธรรมะจากท่านอีกด้วย ในวันบวชนั้นแปลกมาก ตอนเวียนเทียนรอบโบสถ์ 3 รอบ ผมท่องพุทโธตลอด จนกระทั่งบวชเสร็จ เห็นนิมิตลาง ๆ เป็นพระพุทธรูปตลอดเวลาหลังจากบวชแล้ว เจ้าอาวาสก็ให้ผมหัดฉันเพลมื้อเดียวและท่องนวโกวาทพอครบ 7 วันผมก็ได้รับอนุญาตให้เดินทางไปอยู่กับท่านพระอาจารย์ยันตระ ณ สำนักป่าสุญญตาราม บ้านเกริงกระเวีย อ.สังขละบุรี จ.กาญจนบุรี โดยที่ผมไม่เคยเดินทางเลย หลังจากลงรถที่เมืองกาญจน์แล้ว ผมนั่งอธิษฐานจิตตลอดเวลา ขอบารมีท่านให้ดลบันดาลให้ผมได้พบท่านในวันนั้นด้วย มิฉะนั้นไม่รู้ว่าจะไปจำวัดที่ไหน เพราะไม่รู้จักใครเลย พอขึ้นรถ กาญจนบุรี-สังขละบุรี ผมนั่งแถวหลังสุดซึ่งมีพระนั่งอยู่หลายรูป ผมก็ถามท่านว่า "มีใครรู้จักวัดพระอาจารย์ยันตระไหมครับ" ส่วนใหญ่ไม่รู้จัก มีอยู่รูปหนึ่งกล่าวว่า "ท่านจะไปหาพระอาจารย์ยันตระหรือ ผมรู้จัก แต่วันนี้รถไปแค่ทองผาภูมิ ไปจำวัดกับผมก่อนที่วัดทองผาภูมิแล้วพรุ่งนี้ค่อยไปหาท่านยันตระ" ผมรู้สึกดีใจมากที่ได้ทั้งที่จำวัดและได้รู้ทางไปพบท่านอีกด้วย พระรูปนั้นก็คือท่านแมน คุณวโรนั่นเอง ตกลงคืนนั้นผมก็จำวัดกับท่านแมนอยู่ที่วัดทองผาภูมิ พอรุ่งเช้าผมก็เดินทางกับท่านแมนไปพบท่านอาจารย์ยันตระที่เกริงกระเวีย พอไปถึงท่านสุวิทย์ก็ให้ลงทะเบียนแล้วจองกุฏิเลย ผมจองบนเขา แล้วผมก็ขึ้นไปหาท่านอาจารย์บนยอดเขา ท่านกำลังสนทนาธรรมกับญาติโยม ผมก็กราบท่าน ท่านก็บอกว่า "ตามสบายนะ" แรกที่ผมเห็นท่าน ผมมีความ

รู้สึกว่าท่านไม่ใช่พระธรรมดาแน่ รูปร่างและบุคลิกท่านงาม ทั้งน้ำเสียงก็ยังไพเราะด้วย พอท่านเสร็จธุระท่านก็เดินลงจากเขา ผมเดินตามลงมาพร้อมท่าน ท่านถามว่า "บวชมากี่พรรษาแล้ว" ผมตอบว่า "เพิ่งบวชได้ 7 วันเองครับ" ท่านก็ถามว่า "อ้าว แล้วอุปัชฌาย์ปล่อยให้มาได้อย่างไร?" ผมก็ตอบท่านว่า "พอดีผมทำงานอยู่ แล้วลาบวชได้เดือนเดียว ก็เลยอยากมาศึกษาธรรมะกับท่านอาจารย์ครับ" ท่านก็ยิ้ม ๆ ไม่ว่าอะไร คืนนั้นเป็นวันพระปาติโมกข์ด้วย หลังจากทำปาติโมกข์เสร็จ ราว ๆ เกือบเที่ยงคืนก็กลับไปที่กุฏิยอดเขา แต่ผมไม่กล้าขึ้นเขาองค์เดียว มีความรู้สึกกลัวผีและสิงสาราสัตว์ในป่า พยายามมองหาพระรูปอื่นเดินเป็นเพื่อนขึ้นก็หาไม่ได้ แปลกมากทั้ง ๆ ที่พระที่จำวัดบนเขามีหลายองค์ผมไม่ทราบจะทำอย่างไร เดินวนไปวนมาบนลานธรรมไม่กล้าขึ้นเขา เป็นอยู่อย่างนี้ 2-3 คืน

ดอกบัวแก้โรค

พอเช้าวันที่ 3 ที่ไปอยู่กับท่าน ก็มีรถบัสมารับท่านและพระเณร ที่ติดตามประมาณ 30 องค์ ไปอำเภอเลาขวัญ จ.กาญจนบุรี เพื่อไปทำพิธีเปิดสำนักสุญญตาราม เลาขวัญ ของท่านอาจารย์สุภาพ เราออกเดินทางกัน 6 โมงเช้า ผมนั่งใกล้ป้าเจ้าของรถ ซึ่งเป็นเจ้าของรถทัวร์สายหนึ่ง ป้าบอกว่าเมื่อก่อนป้าก็ไม่รู้จักและนับถือท่านอาจารย์หรอก แต่เคยเป็นโรคเลือดออกตามไรฟัน รักษาหมอหลวง หมอไทย หมอจีน ตั้งหลายหมอแล้วก็ไม่หายมาหายเพราะได้ดอกบัว 3 ดอก ของท่านอาจารย์ยันตระต้มกิน จึงได้นับถือท่านมากและปวารณาตัวตลอดว่า ถ้าพระอาจารย์เดือดร้อนอะไร ยินดีช่วย

ตักบาตรมืดฟ้ามัวดิน

หลังจากรถถึงเมืองกาญจน์ ประมาณ 8.30 น. ท่านอาจารย์ฯก็บอกกับพวกเราว่า "เดี๋ยวเราลงบิณฑบาตกันแป๊บนึง" เชื่อไหมครับว่าตั้งแต่ผมเกิดมาจนอายุ 28 ปี ผมยังไม่เคยเห็นคนใส่บาตรพระมากมายขนาดนี้เลย คนเมืองกาญจน์แทบจะปิดเมืองไม่ทำมาหากินกันเลย มาใส่บาตรท่านกันมืดฟ้ามัวดิน บิณฑบาตเสร็จเอาตอน 11 โมงกว่า ข้าวปลาอาหารมากมาย ท่านพระอาจารย์ท่านบอกว่าให้นำไปเลี้ยงนักโทษ

เทศน์โปรดเรื่องกลัวผี

วันนั้นพอฉันเสร็จ ท่านก็เทศน์ไปเรื่อย ๆ ผมมาสะดุ้งตรงที่ว่า "เมื่อก่อนมีเณรองค์หนึ่ง ขึ้นเขากลางคืนองค์เดียวกลัวผี อาตมาเลยให้คาถาไปว่า คนดีผีกลัว คนชั่วผีกิน" ในขณะที่พูดนั้นท่านก็ชำเลืองมาทางผม ผมยังนึกแปลกใจเลยว่า ท่านทราบได้อย่างไรว่าเรากลัวผี ไม่กล้าขึ้นเขาองค์เดียว ดีนะที่ท่านไม่บอกว่าพระ แต่ด้วยคำสอนของท่านอันนี้ ทำให้ผมได้คิดว่า ถ้าเราเป็นพระ อยู่ในศีลในธรรม ปฏิบัติธรรมวินัย มิให้ผิดศีล 227 ข้อ ให้บริสุทธิ์ตลอด ผีสางหรือสิงสาราสัตว์ก็คงทำอันตรายเราไม่ได้ นี่เองที่พระปฏิบัติท่านจึงชอบธุดงค์อยู่ในป่า เพราะป่าจะทำให้การควบคุมความประพฤติและปฏิบัติทางจิตได้ดีกว่า เพราะถ้าประพฤติปฏิบัตินอกลู่นอกทาง อาจจะได้รับอันตรายจากสิงสาราสัตว์ หรือภูตผีปีศาจ เจ้าป่าเจ้าเขาได้

เณรลองวิชา

ในขณะที่ท่านพระอาจารย์ฯกำลังเทศน์อยู่นั้น ก็มีสามเณรองค์หนึ่งมากราบและขอตามท่านมาอยู่ด้วย หลังจากนั้นหมู่คณะพระเณรได้เดินทางขึ้นรถบัสต่อไปยังเลาขวัญ จ.กาญจนบุรี ขณะที่รถกำลังเดินทางอยู่นั้น เณรองค์นั้นก็มาสนทนากับผมว่า "หลวงพี่รู้จักท่านเจ้าคุณ...............ไหม ? ท่านเป็นเจ้าคณะจังหวัดทางภาคใต้ (ขอโทษที่จำชื่อไม่ได้) เณรเป็นลูกศิษย์ท่าน" ผมตอบว่า "ผมไม่รู้จักหรอก" หลังจากนั้นผมก็ไม่ได้สนใจอะไรอีก สักพักหนึ่งเณรก็เข้ามาถามผมว่า "หลวงพี่มีปากกาให้ผมยืมไหม ? ผมก็ตอบว่า "ไม่มี" ผมก็เห็นเณรไปยืมปากกาใครมาไม่ทราบ เขียนข้อความใส่ลงกระดาษ แล้วขยำ ๆ ใส่มือ แล้วไปยืนตรงกระจกรถหันหน้าไปทางดวงอาทิตย์ แล้วเอามือที่ขยำกระดาษที่เขียนข้อความนั้นส่องไปทางดวงอาทิตย์ ผมคิดเอาว่าเณรกำลังจะส่งข้อความอะไรสักอย่างหนึ่งให้พระอาจารย์ยันตระทราบ ผมก็เลยมองไปทางหน้ารถที่พระอาจารย์ท่านนั่งอยู่ เห็นท่านกำลังอ่านหนังสืออยู่ ทันใดนั้นท่านก็ยกหนังสือขึ้นส่องแดด ซึ่งเป็นขณะเดียวกับที่เณรยกมือส่องแดด เมื่อเณรเห็นดังนั้นก็อมยิ้ม ผมนึกในใจว่า ไอ้เณรองค์นี้เก่งนะ สามารถส่งข้อความผ่านไปทางดวงอาทิตย์ให้ท่านอาจารย์

ทราบได้

ศิษย์บอกความลับพระอาจารย์

เมื่อรถบัสเดินทางถึง อ.เลาขวัญ จ.กาญจนบุรี พระเณรส่วนใหญ่ก็ไปปักกลดกัน บ้างก็เตรียมจัดที่จัดทางหาที่จำวัด ส่วนผมก็นั่งพักอยู่ เณรองค์นั้นก็เข้ามาคุยกับผมอีกว่า เพ่งกสิณได้ และถือบารมี 10 ทัศ ของพระพุทธเจ้าเป็นข้อปฏิบัติเพื่อปวารณาพุทธภูมิผมก็นั่งฟังเฉย ๆ ไม่ค่อยสนใจอะไร สักพักก็มีพระรูปหนึ่งมาสนทนาด้วย ท่านบอกว่า "รู้ไหมพระอาจารย์ยันตระท่านบรรลุธรรมแล้ว" ผมถามว่า "หลวงพี่รู้ได้อย่างไร" ท่านตอบว่า ให้ผมพยายามใกล้ชิดท่านพระอาจารย์สิ จะได้กลิ่นกายท่านหอมมากผมก็คิดว่าเราเป็นพระบวชใหม่ บุญน้อย บารมีก็ไม่มี คงไม่มีบุญได้ใกล้ชิดท่านหรอก ผมฟังแล้วก็ยิ่งน่าสนใจ แต่ไม่ได้คิดอะไรเพราะคิดว่าเราคงไม่มีโอกาสได้รับรู้หรือพิสูจน์อะไร

รู้วาระจิต

ในเย็นวันนั้นผมก็มีโอกาสได้สนทนาธรรมกับท่านพระอาจารย์ตามลำพัง ผมเห็นเด็กผู้ชายโกนหัวคนหนึ่ง ซึ่งตั้งแต่วันแรกที่มาพบท่านก็เดินลงเขาพร้อมกับท่าน ก็มีเด็กคนนี้ตามมาด้วย วันนี้ก็เห็นตามท่านมาอีก ผมจึงถามท่านว่า "ท่านอาจารย์ครับ เด็กคนนั้นเป็นอะไรกับท่านครับ" ท่านก็ตอบผมแบบหยอกล้อว่า "ลูก" ผมก็นึกในใจว่า พระโกหกไม่ได้นะครับท่านอาจารย์ เชื่อไหมครับว่า ผมคิดแค่นั้นท่านมองหน้าผมยิ้ม ๆ แล้วตอบทำนองขำ ๆ ว่า "ลูกขวิด" ผมก็นึกว่าวันนี้เราเจอสองครั้งแล้วนะที่ท่านรู้ใจ

เณรลองกสิณ

ในค่ำวันนั้น ท่านพระอาจารย์ก็ได้แสดงธรรม ณ สุญญตารามเลาขวัญ มีญาติโยมฟังธรรมนับพันคน แต่พระเณรเหลือแค่ 6-7 องค์เท่านั้น นอกนั้นท่านก็จำวัดกันหมด เพราะคงเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง ซึ่งผมก็ได้นั่งฟังอยู่ด้วย หลังจากนั้นอาจารย์สุภาพ ก็ได้กราบอาราธนา นิมนต์ให้ท่าน

พระอาจารย์ยันตระ นำเวียนเทียนรอบโบสถ์เนื่องในวันก่อนถึงมาฆะบูชา เนื่องจากวันมาฆะบูชา พระอาจารย์ฯท่านอยู่ที่สุญญตารามเกริงกระเวีย ท่านพระอาจารย์ท่านก็เมตตานำเวียนเทียนรอบโบสถ์ ซึ่งเป็นโบสถ์เก่ามีแต่เสมา เพราะเป็นวัดร้างมานาน ญาติโยมก็เตรียมดอกไม้ธูปเทียนที่ใช้ในการเวียนเทียนมาให้ท่านพระอาจารย์ยันตระ และพระเณรที่ติดตาม ในขณะที่ท่านอาจารย์กำลังจุดเทียนอยู่นั้น เณรรูปนั้น (ก็รูปที่เพิ่งมาน่ะแหละ) ก็เพ่งจนเทียนพระอาจารย์ดับ ท่านก็จุดใหม่ เณรก็เพ่งอีก เทียนก็ดับอีก ท่านก็จุดใหม่ เป็นอยู่อย่างนี้สักพัก พอเทียนท่านติด ท่านก็ออกนำเวียนเทียนรอบโบสถ์ เณรก็เพ่งอีก เทียนก็ดับอีก ท่านก็จุดใหม่ สักพักเทียนของท่านพระอาจารย์ก็ติดสว่างโชติช่วง แต่เทียนของเณรดับไปเลย

พิสูจน์พระอาจารย์

ท่านพระอาจารย์พาเวียนเทียนรอบโบสถ์และเดินจงกรมด้วยประมาณ 5-6 รอบ ก็มาหยุดยืนหน้าเสมา ซึ่งพระจะยืนเป็นแถวหน้ากระดานสองแถว บังเอิญมากที่ผมยืนแถวหลังตรงกับท่านพระอาจารย์พอดี ในขณะที่ยืนไหว้เสมาอยู่นั้น ผมซึ่งยืนติดหลังท่านพระอาจารย์ยันตระ ได้กลิ่นอะไรไม่ทราบหอมมาก หอมเย็น ๆ ผมมีความรู้สึกว่า เหมือนกลิ่นหอมของดอกไม้บนสวรรค์ ซึ่งคนโบราณเคยเล่าไว้ เพราะไม่เหมือนกับกลิ่นอะไรที่เคยพบมาก่อนเลย ผมนึกไปถึงคำพูดหลวงพี่องค์นั้นทันที ผมจึงตั้งจิตอธิษฐานว่า ถ้าพระอาจารย์ยันตระเป็นพระอรหันต์จริง ขอให้กลิ่นหอมนี้หอมแรงยิ่งขึ้น พอผมอธิษฐานจบเท่านั้นกลิ่นหอมนี้มาแรงมากกว่าเดิมไม่รู้กี่สิบเท่า ทำให้ผมสูดลมหายใจเอากลิ่นหอมนี้เข้าปอดไปเต็มแรง ขณะนั้นผมเกิดปีติขนลุกซู่ไปทั่วร่าง ร่างกายมีความรู้สึกอิ่ม สงบ เย็น เป็นหนึ่งอยู่ภายในอย่างบอกไม่ถูก และไม่เคยเป็นมาก่อนเลยในชีวิตผม พอสูดเข้าไปจนเต็มปอดหมดลม ผมหายใจออกและสูดอีกครั้งเต็มปอด แต่ปรากฏว่ากลิ่นนั้นหายไปแล้ว ซึ่งขณะนั้นท่านพระอาจารย์ยันตระ ท่านก็ยืนสงบนิ่งไหว้เสมาอยู่อย่างปกติ ผมเชื่อมั่นอย่างเต็มที่โดยทันทีในขณะนั้นว่า ท่านพระอาจารย์ยันตระจะต้องสำเร็จธรรมขั้นสูงอย่างแน่นอน ทำไมผมจึงสรุปอย่างนั้น เพราะผมคิดว่า

ท่านต้องเป็นพระอริยเจ้าผู้ทรงอภิญญาผู้ได้ เจโตปริยญาณ คือรู้วาระจิตว่าใครคิดอะไร จึงได้ทราบว่าผมอธิษฐานอะไร

ผู้อ่านบางท่านอาจจะแย้งว่าเป็นกลิ่นน้ำหอมหรือเปล่า ผมขอยืนยันว่าไม่ใช่ เพราะปกติผมเป็นคนเกลียดน้ำหอม และไม่เคยใช้น้ำหอม แม่เคยเล่าให้ฟังว่าตอนท้องผมได้กลิ่นน้ำหอมไม่ได้เลย อาเจียนทันที ผมเองพอได้กลิ่นน้ำหอมจะรู้สึกฉุนและหายใจไม่ออก อีกประการหนึ่งกลิ่นกายของท่านพระอาจารย์ยันตระนี้ตรงข้าม คือเมื่อสูดเข้าไปจะรู้สึกหอมเย็น ทำให้จิตสงบ เกิดปีติอิ่มเย็นไปทั่วสรรพางค์ร่างกาย ขนลุกซู่ไปตลอดทั้งร่าง ผมเคยมาได้กลิ่นที่ใกล้เคียงทีหลัง เมื่อไปเที่ยววัดพระนอนจักรสีห์ จ.สิงห์บุรี คือกลิ่นของดอกสาละ ซึ่งเป็นต้นไม้ที่พระพุทธเจ้าประสูติ และนำมาปลูกจากอินเดีย แต่กลิ่นกายของพระอาจารย์ยันตระหอมกว่ามาก นี่เองที่เขาเรียกว่ากลิ่นศีล กลิ่นธรรมของผู้ทรงศีลอันบริสุทธิ์นั้น หอมยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด และหอมทวนลมไปทั่วสารทิศและจักรวาล

พระอาจารย์แผ่พลังช่วย

หลังจากนั้น ท่านก็พาพระเณร ญาติโยมเข้าไปนั่งสมาธิในโบสถ์ ท่านอาจารย์นั่งหลังสุด พระเณรนั่งหน้าท่าน แต่หันหลังให้ท่าน วันนั้นเป็นวันแรกที่จิตผมมีความรู้สึกว่ามีสมาธิมาก และมีความรู้สึกว่ามีพลังมาจากด้านหลังที่ท่านพระอาจารย์ยันตระนั่งอยู่ เหมือนกับว่าท่านพระอาจารย์ท่านส่งพลังมาให้ และรู้สึกว่าเห็นแสงระยิบระยับอยู่ตลอดเวลา จากนั้นไม่นานท่านก็กลับกุฏิ ผมและเณรองค์นั้นก็เดินตามไปส่งเมื่อผ่านต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ท่านก็ชี้ให้ดูว่า "ดูซิ ต้นไม้ต้นนั้นกำลังจะตาย" เณรก็ถามว่า "เหมือนผมไหมครับท่าน?" ท่านก็ตอบว่า "ผมไม่ทราบ" เมื่อเราส่งพระอาจารย์เข้าพักผ่อนในกุฏิแล้ว ผมและเณรองค์นั้นก็เดินกลับทางเก่าเพื่อไปพักในกุฏิที่จัดไว้ให้ แต่ปรากฏว่าเราสององค์ เหยียบหนามโคกกระสุนกันคนละ 20-30 เม็ดต่อข้าง ต้องหยุดแกะกันตั้งนานแล้วยังพูดกันว่า "เอ๊ะขามาเราก็เดินมาส่งพระอาจารย์แต่เราเดินตามท่านจึงไม่เหยียบหนามโคกกระสุน แต่พอขากลับเราเดินกันมาเองกลับเหยียบหนามโคกกระสุน" ซึ่ง

เป็นเรื่องที่มหัศจรรย์มาก

รับพลังจากดวงอาทิตย์

จากนั้นพระอาจารย์ยันตระ ก็นำพระเณรบิณฑบาตในตลาดอำเภอเลาขวัญ จ.กาญจนบุรี ปรากฏว่าญาติโยมใส่บาตรท่านกันไม่แพ้วันก่อนที่ อ.เมือง จ.กาญจนบุรี เลย บิณฑบาตจนเกือบเพล กว่าจะฉันก็เกือบเที่ยง หลังจากนั้นท่านพระอาจารย์ยันตระก็แสดงธรรมโปรดญาติโยม มีอยู่ตอนหนึ่งท่านสอนว่า "เราไม่ควรทำตัวเป็นทองห่อผ้าขี้ริ้ว แต่ควรทำตัวเป็นผ้าขี้ริ้วห่อทอง ปฏิบัติได้นิด ๆ หน่อย ๆ แล้วเที่ยวอวด" แล้วท่านก็ชำเลืองมาทางผมแล้วปลายหางตาไปทางเณร เหมือนกับจะสอนผมว่าอย่าได้เที่ยวพูดอวดตัวเหมือนเณร ผมก็แปลกใจว่าท่านทราบได้อย่างไรว่า เณรองค์นี้ไปเที่ยวพูดอวดว่าได้กสิณ และปรารถนาพุทธภูมิ ทั้ง ๆ ที่พระอาจารย์ฯท่านก็ไม่ได้เข้ามาสนทนาพูดคุยด้วยเลย และเหมือนกับท่านทราบอีกว่ามีผมองค์เดียวเท่านั้นที่ได้ทราบพฤติกรรมของเณรองค์นี้ตลอด ตั้งแต่บนรถบัสแล้ว

หลังจากที่พระอาจารย์เทศน์จบก็เป็นเวลาบ่ายกว่า ๆ แดดแรงมาก พระเณรนั่งใต้ต้นไม้หลายองค์ก็ขยับเข้าร่มไม้กันหมด ปรากฏว่าเหลือผมองค์เดียว ไม่สามารถจะขยับหลบแดดได้ จึงนึกขึ้นว่าไม่เป็นไรเราเคยนั่งสมาธิแล้วแผ่เมตตาก็เกิดปีติเย็นได้ จึงขยับแข้งขาให้เข้าที่เข้าทางแล้วหลับตา มหัศจรรย์มากทั้งที่ในชีวิตผมไม่เคยทำได้มาก่อนเลย พอผมหลับตาปุ๊บ ก็เห็นแสงอาทิตย์พุ่งลงจากดวงอาทิตย์ลงผ่านศีรษะมาเข้าอกและศูนย์กลางกาย จิตผมสงบ เป็นสมาธิ เกิดปีติอิ่มสงบเย็นไปทั่วร่าง ขนลุกซู่ตลอดในช่วงเวลาเพียงไม่ถึงอึดใจเลย ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้กว่าผมจะนั่งจนจิตรวมตัวสงบได้ปีติ ต้องใช้เวลานานเป็นชั่วโมง และก็ไม่เคยสงบได้นานขนาดนี้ จนไม่รู้สึกร้อนจากแสงอาทิตย์เลย สามารถนั่งกลางแดดได้อย่างสงบและเย็นไปทั่วทั้งร่าง ทั้งยังมีลมพัดมาจากด้านหลังที่พระอาจารย์นั่งอยู่ เป็นเวลานานตั้งแต่หลวงพ่อทองสุขเริ่มเทศน์ จนเทศน์จบ ผมมีความรู้สึกว่าวันนี้ผมนั่งได้สงบและนิ่งมาก จนกระทั่งได้ยินเสียงญาติโยมที่นั่งตรงข้ามพูดกันว่า "สงสัยเข้าฌานมั้ง" ผมจึงลืมตาขึ้นดูปรากฏว่าญาติโยมหลายคนต่างมองมาที่

ผมเป็นจุดเดียวกัน แม้แต่ท่านเม่งฮู ที่นั่งติดกันก็หันมามอง ผมจึงเลิกนั่ง เพราะไม่อยากภาวนาอวด และนึกในใจว่าไม่ได้เข้าฌาน เพราะผมได้แต่สมาธิเบื้องต้นเท่านั้น ผมมีความเชื่อมั่นในองค์พระอาจารย์ยันตระมากขึ้น เพราะเคยได้ยินว่าถ้าใครมาปฏิบัติธรรมกับท่านจะเจริญก้าวหน้าเร็วมาก เพราะท่านแผ่พลังและแผ่เมตตาให้ตลอด ลำพังตัวผมเองไม่สามารถนั่งได้ขนาดนี้ แสดงให้เห็นถึงบารมีอันยิ่งใหญ่ของพระอาจารย์ยันตระมาก

จับผิดพระอาจารย์

หลังจากนั้นผมก็พยายามเฝ้าสังเกตท่านพระอาจารย์ยันตระมาตลอด เพราะผมไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ เนื่องจากตอนเรียนมัธยมปลายก็เรียนสายวิทยา-ศาสตร์แผนใหม่ สอนให้เชื่อโดยการพิสูจน์ด้วยตนเอง ผมจำคำสอนของหลวงพ่อฤษีลิงดำที่ว่า "ถ้าอยากรู้ว่าใครเป็นพระอริยะเจ้าขั้นใด ปุถุชนอย่างเราได้แต่เพียงสังเกตจากธรรมะที่ท่านเทศน์ออกมาเท่านั้น ถ้าพระองค์ใดเทศน์เรื่องนิพพานอย่างเดียว แสดงว่าท่านบรรลุธรรมถึงขั้นอรหันต์ แล้วแน่นอน" ผมก็ใช้วิธีนี้รวมกับวิธีทางวิทยาศาสตร์เฝ้าสังเกตคำสอนอากัปกิริยาตลอดเหมือนคอยจับผิดท่าน ซึ่งความจริงก็คือเพื่อจะได้เพิ่มความมั่นใจว่าท่าน คือพระอรหันต์อย่างแน่นอน ในการแสดงธรรมของท่านบางตอนที่เลาขวัญท่านกล่าวว่า "อีกสิบปี ญาติโยมก็ปฏิบัติธรรมกันได้สูงกว่านี้ แต่อาตมาก็แค่นี้แหละ" ไปตีความเอาเองแล้วกันครับ

พุธโธไล่ความกลัว

หลังจากกลับมาสุญญตาราม บ้านเกริงกระเวียอีกครั้ง คราวนี้ผมขึ้นเขาองค์เดียวกลางคืนไม่กลัวผีอีกแล้ว เพราะได้กุศโลบายจากท่านคือ หลังจากทำวัตร สวดมนต์เย็น นั่งภาวนาแล้ว กลับกุฏิ พอถึงลานธรรมก่อนขึ้นเขาผมก็มีความกลัวผีขึ้นมาอีก ไม่กล้าขึ้นเขา จึงเดินจงกรมไปมาบนลานธรรมสักพักใหญ่โดยกำหนดลมหายใจ เข้า-ออก ภาวนาว่า พุท-โธ ตลอดจนจับพุทโธที่ปลายจมูกได้ จึงเดินขึ้นเขากลับกุฏิได้โดยไม่กลัวผี และสิงสาราสัตว์ใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะเมื่อจิตจับอยู่กับลมที่ปลายจมูก โดยมีพุทโธเป็นเครื่องน้อมแล้ว จิตจะไม่ไปคิดกังวลเรื่องอื่นเลย คงอยู่แต่กับพุทโธเท่านั้น

ซึ่งอานิสงส์อันนี้นอกจากทำให้จิตใจไม่หวั่นไหว ปราศจากความหวาดกลัวแล้ว ยังทำให้การเดินขึ้นเขาไม่เหนื่อยด้วย เพราะเป็นการเดินกำหนดลมปราณขึ้นเขา การหายใจเข้าออก ช้า ๆ ยาว ๆ ลึก ๆ อยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิดมีพลังขึ้นมาอย่างน่าอัศจรรย์

พระอาจารย์วาจาสิทธิ์

ที่สำนักป่าสุญญตารามบ้านเกริงกระเวีย มีอยู่ครั้งหนึ่งที่พระอาจารย์ท่านเมตตาลงฉันพร้อมกันด้วย หลังจากฉันเสร็จท่านก็แสดงธรรม แล้วนำนั่งสมาธิแผ่เมตตา ท่านพูดว่า "ให้เราน้อมให้อิ่มเย็นอยู่ในความสงบ จนเกิดความรู้สึกอิ่มเย็น แล้วแผ่เมตตาให้กับตัวเอง แผ่ให้อิ่มเย็นไปทั่วสรรพางค์ร่างกายแล้วแผ่ออกไปทั่วทุกทิศทุกทาง โดยไม่มีประมาณ ไปทั่วจักรวาล เพื่อไปสู่ยังสรรพสัตว์และทุกชีวิตทั้งมวลที่เป็นเพื่อนร่วมทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น" ในขณะที่ท่านพูดนั้น น้ำเสียงท่านนุ่ม ไพเราะและมีพลังอย่างน่าประหลาด ผมหลับตาภาวนาอยู่ก็น้อมจับเสียงท่านเป็นอารมณ์สมาธิ กำหนดตามตั้งแต่ท่านเริ่มพูด ปรากฏว่าเกิดปีติอิ่มสงบ เย็นขนลุกซู่ตลอดเวลา และแผ่เมตตาออกตามที่ท่านสั่ง แสดงให้เห็นถึงว่านอกจากพระอาจารย์ยันตระจะมีเมตตาแล้ว ยังมีวาจาสิทธิ์อีก คือสามารถสั่งให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกตามที่ท่านพูดได้

พลังเมตตาของพระอาจารย์

หลังจากนั้น ท่านอาจารย์เฉลียวก็นิมนต์พระอาจารย์ยันตระไปเปิดสำนักปฏิบัติธรรมของท่านที่นครไชยศรี ผมก็เลยเข้าไปกราบเรียนพระอาจารย์ยันตระว่า เป็นโอกาสดีที่ผมจะติดรถไปด้วย เพราะใกล้วันมาฆะบูชา จะได้ไปบอกโยมพ่อโยมแม่ให้มากราบท่านอาจารย์ในวันมาฆะบูชา เพื่อเป็นบุญกุศลแก่โยมพ่อโยมแม่ ท่านพระอาจารย์ยันตระก็อนุญาต ผมจึงกราบเรียน ขอเบิกเงินเพื่อเดินทางจากสำนักสุญญตารามบ้านเกริงกระเวีย ไปหาโยมพ่อที่ อ.ผักไห่ จ.อยุธยา ซึ่งเงินนี้มีอยู่ไม่กี่ร้อยบาท ผมฝากไว้กับโยมผู้หนึ่งเพราะกฎของสำนักป่าสุญญตารามห้ามพระจับเงินหรือใช้เงินโดยเด็ดขาด ท่านพระอาจารย์ฯกลับกล่าวกับผมด้วยน้ำเสียงที่เมตตาว่า "เราบวชน้อย

อย่าไปใช้เงินเลย จะได้บริสุทธิ์ตลอด" ผมก็คิดในใจว่า ถ้าไม่มีปัจจัยไปแล้วจะเดินทางไปถึง อ.ผักไห่ จ.อยุธยาได้อย่างไร แต่ด้วยความเชื่อมั่นในองค์คุณของท่าน ผมจึงเชื่อท่าน และได้ตามท่านไปนครชัยศรี ซึ่งที่นี่เองทำให้ผมได้สังเกตเห็นว่าท่านพระอาจารย์ยันตระท่านแผ่เมตตาให้กับญาติโยมทุกคนที่มาใส่บาตร ผมก็เลยทดลองทำดูในขณะที่บิณฑบาตที่นครชัยศรี ได้ลองแผ่เมตตาให้กับทุกคนที่ใส่บาตรผม แต่คนหลายพันคน ในขณะที่แผ่นั้นผมรู้สึกเหนื่อยและหมดพลัง พอถึงโยมคนหนึ่งแทนที่จะรับบาตร ผมกลับเบือนหน้าหนี พอดีเปิดฝาบาตร แสงจากดวงอาทิตย์กระทบฝาบาตรเข้าตา ทำให้มีพลัง คือเกิดจิตรวมเกิดปีติขนลุกซู่ สามารถแผ่เมตตาต่อไปได้อีกจนจบการบิณฑบาต หลังจากฉันภัตตาหารเรียบร้อยแล้ว พระอาจารย์ยันตระก็แสดงธรรม แปลกมากที่ผมสามารถจับเสียงท่านเข้าสมาธิได้เร็ว คือน้อมฟังธรรมจากท่านแล้วพิจารณาตามนั้นจนจิตสงบ รวมตัวเกิดปีติ อิ่มสงบเย็นไปทั่วสรรพางค์กายตลอดเวลาในขณะที่ฟังธรรม มีบางครั้งที่สมาธิเคลื่อนก็ลืมตามองหน้าท่านปรากฏว่าจิตเกิดรวมตัวเกิดสมาธิ มีปีติอิ่มสงบเย็นไปทั่วสรรพางค์ร่างกายตลอดเวลา ผมจะสลับกันอยู่อย่างนี้ตลอดคือจับเสียงท่านเป็นอารมณ์สมาธิ หรือไม่ก็มองหน้าท่านเพื่อให้เกิดอารมณ์สมาธิ จนมีความรู้สึกเหมือนกับว่ามีเราอยู่กับท่านสององค์เท่านั้น และแม้แต่คิดอะไรท่านก็สามารถจะทราบและตอบคำถามได้หมดทุกครั้ง โดยที่ยังมิได้เอ่ยปากถามเลย ผมก็นั่งฟังสมาธิฟังธรรมอยู่ จนพอลืมตามองหน้าท่าน เห็นญาติโยมกลุ่มที่นั่งอยู่ตรงกันข้ามมองผมเป็นตาเดียวกัน ผมก็แปลกใจคิดว่า เอ๊ะ เราทำอะไรผิดหรือเปล่า จึงพยายามมองดูรอบ ๆ ข้างปรากฏว่าพระที่นั่งข้างผมอยู่ ทิ้งแถวขยับหลบแดดขึ้นไปทั้งแถว ในขณะที่ผมนั่งอยู่ท้ายแถวองค์เดียวมิได้ขยับขึ้นตาม ยังคงนั่งอยู่ท่ามกลางเปลวแดดในตอนบ่ายโดยมิได้รับรู้ถึงความร้อนเลย เพราะภายในได้เกิดธรรมปีติที่เกิดจากการฟังธรรมของท่านพระอาจารย์ยันตระ จนจิตอิ่มสงบเย็น แม้แต่ร่างกายก็มีแต่ความเย็นไปทั่วร่างจนเกิดอาการขนลุกตลอด นี่กระมังที่เขาเรียกว่า "เทศนาปาฏิหารย์" ที่ท่านพระอาจารย์ยันตระได้แสดงโปรดญาติโยม จนทำให้

ผู้คนพากันกระหายอยากจะฟังธรรมจากท่านอยู่ตลอดเวลา

ผมจึงขยับหลบแดดทั้ง ๆ ที่มิได้รู้สึกร้อน แต่ไม่อยากให้ญาติโยมคิดว่าภาวนาอวด

พรเมตตา

ในตอนเย็นพระอาจารย์ก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯตามคำนิมนต์ของโยมผู้หนึ่ง เพื่อไปกราบท่านเจ้าประคุณสมเด็จองค์หนึ่ง ซึ่งผมก็ได้ขอติดรถท่านไปเพื่อไปหาโยมแม่ที่หนองแขม ปรากฏว่ารถท่านเต็มแต่ท่านก็บอกด้วยน้ำเสียงที่เมตตาว่า ท่านอธิษฐานให้ผมได้มีรถเดินทางเข้า กทม.อยู่ตลอด หลังจากนั้นสักพักก็มีโยมคนหนึ่งมาถามว่า ท่านจะเข้ากรุงเทพฯใช่ไหมไปกับโยมก็ได้ ผมจึงได้อาศัยรถโยมเข้ากรุงเทพฯไปบอกข่าวโยมแม่ และญาติพี่น้องไปฟังเทศน์ที่ท่านจะแสดงอีกครั้งในตอนกลางคืน คืนนั้นกว่าท่านจะได้แสดงธรรมก็ประมาณ 5 ทุ่ม ไปเสร็จเอาประมาณตี 2 ท่านก็สวดมนต์ให้พร ในขณะที่ท่านสวดกำลังจะจบถึงตอน “อายุ วรรโณ สุขัง พลัง” ผมกำลังก้มน้อมรับจากท่าน ปรากฏว่าพอท่านพูดว่าพลัง ก็มีพลังเข้ามาทางศีรษะ ทำให้ผมเกิดจิตรวมตัวเกิดปีติร่มเย็นขึ้นมาทันทีและพอท่านเริ่มแผ่เมตตาก็มีกลิ่นหอมเหมือนกับที่ผมได้กลิ่นจากท่านครั้งก่อน หอมตลอดจนแผ่เมตตาเสร็จ ผมได้ถามญาติของผมว่า มีใครได้กลิ่นหอมบ้างไหม ปรากฏว่าที่ไปด้วยคืนนั้นเกือบ 10 คน ได้กลิ่นหอมกันทุกคน

แรงอธิษฐาน

หลังจากนั้นผมก็ได้ติดรถของญาติกลับเข้า กทม. เพื่อเดินทางไปบอกข่าวโยมพ่อที่ อ.ผักไห่ จ.อยุธยา ตอนที่ขึ้นรถเมล์ในกรุงเทพฯ เขาก็ไม่เก็บเงินพระ แต่พอผมขึ้นรถ บขส.สาย กรุงเทพฯ-อยุธยา-ป่าโมกข์ ผมนั่งอยู่แถวหลังสุด เห็นกระเป๋าเดินมาเก็บเงิน ปกติรถ บขส.จะลดราคาให้พระครึ่งหนึ่ง แต่ในเมื่อผมไม่มีสตางค์เลย ผมไม่รู้จะทำอย่างไร จึงหลับตาเข้าสมาธิอธิษฐานจิตถึงพระอาจารย์ยันตระตลอดเวลา ปรากฏว่ากระเป๋ารถไม่เก็บสตางค์ผม ซึ่งก็ทำให้ผมอัศจรรย์ใจมาก ยิ่งเพิ่มความเชื่อมั่นในคุณของท่านอาจารย์ยันตระขึ้นไปอีก เมื่อข้ามเรือและขึ้นรถสายผักไห่-ป่าโมกข์ ผมก็ใช้

วิธีเดิมก็ไม่ต้องเสียสตางค์อีก พอถึงผักไห่ผมก็ค้างที่วัดคชหิรัญ (วัดที่ผมบวช) 1 คืน ปรากฏว่าพอเปิดกุฏิเข้าไป มีผึ้งหลวงรังใหญ่อยู่รังหนึ่งเกาะอยู่บนเสา ท่านเจ้าอาวาสบอกว่า ผมเป็นคนพามา ผมก็เกิดความกลัวว่าผึ้งจะต่อย จึงยืนหลับตาเข้าสมาธิอธิษฐานจิตแผ่เมตตาไปว่า "เกิดชาติหน้าหนใดขอให้เจ้าทั้งหลายได้เกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนาด้วยเถิด ถ้าทันให้ได้พบพระผู้ทรงคุณอย่างพระอาจารย์ยันตระ หรือไม่ทันก็ได้พบพระลูกศิษย์ท่านก็ยังดี และอย่าได้มาทำอันตรายอะไรผมเลย ผมเพียงแค่อาศัยจำวัด 1 คืนเท่านั้นเองไม่ทำอันตรายอะไรหรอก" อธิษฐานเสร็จผมก็ไปสรงน้ำพอกลับมาเกิดเหตุเป็นที่น่าอัศจรรย์มากคือ ผึ้งที่บินอยู่ได้ร่วงลงมาตายหลายสิบหลายร้อยตัว ผมตกใจมากรีบไปกราบเรียนเจ้าอาวาสว่า "เป็นเพราะผมเปิดไฟนีออนหรือเปล่าผึ้งเลยตาย" ท่านบอกว่า "ไม่เกี่ยวกัน" คืนนั้นผมจำวัดโดยกางมุ้งนั่งสมาธิและแผ่เมตตาให้ผึ้งนั้นอีก ปรากฏว่าผมหลับสบาย ไม่มีผึ้งมารบกวนหรือเกาะที่มุ้งแต่อย่างใด ปรากฏว่ารุ่งเช้าก็มีผึ้งตายเพิ่มขึ้นอีก จากนั้นก็ได้พาโยมพ่อเดินทางไปสุญญตารามเกริงกระเวีย เพื่อกราบนมัสการท่านยันตระโยมพ่อได้ใส่บาตรท่านแล้วเดินตามดูท่านตลอดจนบิณฑบาตเสร็จ พ่อบอกว่าในชีวิตพ่อแม้แต่ผู้หญิงยังไม่เคยเดินตามดูขนาดนี้เลย และโยมพ่อก็ได้กลิ่นหอมถึงสองครั้งเหมือนกับที่ผมได้กลิ่น ครั้งแรกได้เมื่อไปยืนดูเครื่องอัฐบริขารของท่าน ที่ตั้งโชว์ไว้ที่ศาลาฟังธรรม ตอนแรกพ่อคิดว่าหอมดอกไม้ แต่พอดูใกล้ ๆ กลายเป็นดอกไม้พลาสติก ครั้งที่สองขณะที่พระอาจารย์ยันตระกำลังแสดงธรรมบนลานธรรม พ่ออ้อมไปนั่งข้างหลังท่านก็ได้กลิ่นหอมอีก ก่อนมาพ่อเป็นเชื้อราที่นิ้วมือทั้งสองข้างทุกนิ้ว แต่พอได้อาบน้ำตกเกริงกระเวียในลำธารใต้น้ำที่พระอาจารย์ท่านสรงน้ำอยู่ข้างบนเท่านั้นพ่อก็หายจากโรคที่เป็นอยู่ทันที

แสดงธรรมขั้นหลุดพ้น

วันมาฆะบูชาผ่านพ้นไป พ่อก็เดินทางกลับอยุธยา ส่วนผมก็ยังอยู่ปฏิบัติธรรมกับท่านมีอีกหลายครั้งที่ได้ฟังการแสดงธรรมของท่าน ซึ่งผมก็ได้นั่งสมาธิฟังธรรมตลอด ทุกครั้งที่นั่งฟังธรรมจากท่านก็จะเกิดสมาธิอิ่ม

สงบเย็นมีธรรมปีติตลอดเวลา และเมื่อได้ฟังธรรมจากท่านก็ยิ่งเชื่อมั่นในองค์คุณว่าท่านบรรลุธรรมขั้นสูงสุดเพราะยิ่งเมื่อพิจารณาคำสอนของท่านจะเห็นได้ว่า ท่านสอนให้พวกเราปฏิบัติตรงไปสู่นิพพานเลย คำสอนของท่านแนวเดียวกับหลวงพ่อพุทธทาส แต่ว่าท่านมาแจกแจงแสดงธรรมให้ละเอียด และง่ายขึ้นสำหรับผู้ใหม่ ผมสังเกตว่าเวลาท่านสอนเรื่องจิตของพระอริยะเจ้า จิตของพระอรหันต์หรือจิตของพระพุทธเจ้านั้น ท่านจะหลับตาเทศน์ออกมาจากจิตล้วน ๆ ไม่มีติดขัด ไม่เหมือนกับผู้ที่อ่านหรือจดจำเอามาเทศน์ สะกดผู้ฟังให้อยู่ในสมาธิ เกิดธรรมปีติจนมีความรู้สึกว่าท่านได้ผ่านเหตุการณ์ตอนนี้มาด้วยตนเอง คือบรรลุธรรมขั้นสูงสุด เป็นพระอรหันต์แล้วอย่างแน่นอน แม้แต่ผู้ฟังเองก็มีความรู้สึกว่าอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วยจริง ๆ (คือเป็นผู้ดู)ที่แสดงให้เห็นถึงความบริสุทธิ์แห่งจิตของท่านพระอาจารย์ยันตระ ทั้งพระปัญญาอันยิ่งใหญ่ของท่าน ได้แผ่ออกมาอย่างมากมายมหาศาลไม่มีประมาณ ถ้าใครตั้งใจฟังจะเห็นว่า น้ำเสียงท่านไพเราะนุ่มนวล คงที่ตลอด เหมือนนั่งฟังในน้ำตก มีสมาธิ เกิดธรรมปีติชุ่มเย็นอยู่ตลอดเวลา สมกับคำกล่าวที่ว่า “มีพระอริยะเจ้าอยู่ที่ใด ย่อมยังมีความสงบร่มเย็นมาสู่ ณ ที่นั้น”

กรรมสนองทันตาเห็น

มีอยู่หลายครั้งที่บางขณะจิต สติเผลอเมื่อนั่งฟังธรรมมองหน้าท่านหรือใกล้ชิดท่านมาก ๆ บางครั้งคิดไม่ดีกับท่าน จะรู้สึกปวดหัวใจขึ้นมาทันที ต้องรีบอธิษฐานจิตขอขมาเดี๋ยวนั้นจึงจะหาย พอสักพักก็เป็นอีกจนพระอาจารย์ยันตระหันมามองหน้า (ในขณะที่ท่านกำลังแสดงธรรม) แล้วเตือนผมว่า “บางคนขอขมาแล้วขอขมาอีก ไม่รู้จักระวังจิตตัวเอง” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่ว่าจะคิดอะไร ท่านรู้วาระจิตหมดทุกครั้ง แต่ท่านจะเทศน์โปรดหรือไม่ก็แล้วแต่ดุลยพินิจของท่าน

เจโตปริยญาณ

ขณะที่ผมอยู่ปฏิบัติธรรมอยู่สำนักป่าสุญญตาราม บ้านเกริงกระเวียกับท่าน มีวันหนึ่ง เณรถามว่า “หลวงพี่ไปลอกตามาหรือครับ” ผมถาม

ว่า "ทำไมหรือเณร" เณรตอบว่า "หลวงพี่ตาใส" ผมไม่ตอบ ได้แต่อมยิ้มแล้วนึกในใจว่าจะไม่ใสได้อย่างไร ได้มาพบพระสุปฏิปันโนอย่างท่านพระอาจารย์ยันตระอย่างนี้ ย่อมเป็นบุญอย่างแน่นอน มีบางครั้งในขณะที่ท่านพระอาจารย์ยันตระเทศน์ว่า "การแผ่เมตตาให้ผู้อื่นนั้น เราก็ย่อมเป็นที่รักของผู้อื่นด้วยเช่นกัน" และท่านก็สอนเรื่องอานิสงส์ของการแผ่เมตตาว่า ทำให้ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ และหลับก็เป็นสุข ตื่นก็เป็นสุข และย่อมเป็นที่รักของเทวดาและอมนุษย์ทั้งหลาย" ผมนั่งฟังด้วยธรรมปีติแต่ก็อดคิดตามประสาผู้มีกิเลสไม่ได้ว่า "ดีสิ แผ่เมตตา ตาจะได้ใส เวลามองผู้หญิง ผู้หญิงจะได้หลงรักเรา" พอคิดจบแค่นั้น ผมต้องสะดุ้งสุดตัว เมื่อพระอาจารย์ยันตระหันมามองแล้วเทศน์โปรดว่า "แต่ไม่ใช่ให้ไปมองผู้หญิงนะ" นี่แหละทำให้ผมมีความเชื่อมั่นในเจโตปริยญาณคือการรู้วาระจิตของผู้อื่น ที่ท่านพระอาจารย์มีอยู่ยิ่งขึ้นไปอีก

ตรงกับคำทำนายล่วงหน้า

เมื่อวันใกล้สึกผมได้อธิษฐานจิตว่า "ขอให้ผมมีโอกาสอยู่กับท่านพระอาจารย์ตามลำพังสักวันหนึ่งเถิดเพื่อจะได้สนทนาธรรมและกราบเรียนข้อธรรมะจนถึงการปฏิบัติสมาธิภาวนาที่ยังสงสัยอยู่" ในตอนหลังเที่ยงวันนั้นหลังจากที่ท่านพระอาจารย์ยันตระฉันเสร็จ ผมก็เข้าไปที่กุฏิท่าน ท่านก็ให้ผมช่วยพับสังฆาฏิให้ ปรากฏว่าผมพับไม่ค่อยเป็น จึงมีพระอีกสองรูปมาช่วยพับ พระอาจารย์จึงชวนผมเดินขึ้นกุฏิบนยอดเขากันสองรูปกับท่านเท่านั้น ผมได้มีโอกาสอยู่กับท่านตั้งแต่บ่ายโมงจนถึงค่ำ ก็ได้กราบเรียนสนทนาธรรมกับท่านหลายตอน ตอนหนึ่งผมได้หยิบล็อกเกตที่หนีบกระเป๋าเสื้อที่ทำเป็นรูปท่าน ซึ่งพระรูปหนึ่งให้ผมมา แล้วถามท่านว่า "พระอาจารย์ครับ ไม่ทราบว่าพระอาจารย์แผ่เมตตาหรือยังครับ?" (ความจริงอยากจะถามว่าท่านปลุกเสกหรือยังแต่ไม่กล้า) ท่านตอบว่า "ไม่เป็นไร สังฆานุสสติ" ผมตะลึงกับคำตอบและไม่กล้าถามเรื่องนี้ต่ออีกเลย ผมอยากได้รูปท่านเพื่อนำไปไว้หัวนอนเวลานั่งสมาธิ กล้องก็ไม่มีไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร พระอาจารย์ยันตระท่านคงทราบความคิดผม ท่านจึงพาไปดูอัลบั้มรูปท่านที่ญาติโยมถ่าย

มาแล้วถวายท่านไว้ ท่านก็ช่วยเปิด ๆ ดูพอเจอรูปหนึ่งเป็นรูปท่านยกมือให้พร ที่มือขาวมากเหมือนมีแสงออกมาจากมือ ท่านจึงบอกให้หยิบเอาเอง ผมก็กราบท่านด้วยความปีติ (รูปนี้แหละที่ผมนำมาบูชาที่บ้านแล้วได้พบกับความมหัศจรรย์) มีอยู่ตอนหนึ่งผมได้เล่าให้ท่านฟังว่า "พระอาจารย์ครับ ไม่ทราบว่าเป็นอุปทานหรือเปล่า ผมเคยฝันว่ามีพระแก่ ๆ รูปหนึ่งมาชี้หน้าผมแล้วดุว่า "ห้ามมึงมีเมียก่อนบวช ไม่งั้นตาย" ผมเลยไม่กล้ายุ่งกับผู้หญิงจนรักษาพรหมจรรย์มาจนบวช (ผมบวชอายุ 27 ปี) พระอาจารย์ยันตระตอบว่า "ถึงเป็นอุปทาน ก็เป็นอุปทานที่ดี ทำให้เรารักษาพรหมจรรย์ไว้ได้จนถึงบัดนี้" ผมก็ถามด้วยความสงสัยอีกว่า "อ้าว บวชแล้วสึกไปมีเมียไม่ยิ่งเลวหรือครับท่าน" ท่านก็ตอบด้วยความเมตตาต่อผู้มีกิเลสหนาอย่างผมว่า "เราก็อย่าไปหลงมันสิ" ผมก็ถามท่านต่อว่า "ศีล 5 นี่มีเมียสองคนได้ไหมครับท่าน" (ตอนก่อนบวชชอบผู้หญิงอยู่สองคน) ท่านก็ตอบว่า "ไม่ได้หรอก ศีล 5 ต้องผัวเดียว-เมียเดียว" (ความจริงข้อนี้ผมไม่น่าถามเลย เหมือนกับมีอะไรดลใจให้ผมถาม เพราะมันทำให้มีเหตุการณ์อะไรต่าง ๆ ตามมาหลังสึกอีก)

รู้เหตุการณ์ล่วงหน้า

ผมอยู่กับท่านจนใกล้วันลาสิกขาสิ้นเดือน พอดีมีผู้นิมนต์ท่านไปแสดงธรรมที่วัดนางโนธรรมิการาม อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี เนื่องในงานศพของท่านเจ้าอาวาสแบน เจ้าอาวาสที่เพิ่งเสียชีวิตลง ผมก็เลยได้โอกาสขอตามไปด้วย เพื่อลงรถที่กาญจนบุรี แล้วต่อรถเข้ากรุงเทพฯกลับอยุธยาเพื่อลาสิกขาบท เพราะลางานมาบวชได้เพียงเดือนเดียว แต่พอถึงกาญจนบุรีก็ไม่อยากลงรถ มีความรู้สึกว่าอยากกราบเท้าท่านอาจารย์ก่อน จึงตามเข้าไปถึงวัดนางโน ก็ลงไปกราบเท้าท่านกลับบอกว่า "อย่าเพิ่งกลับสิเดี๋ยวอยู่ดูอะไรก่อน" เมื่อเห็นท่านเมตตาดังนั้น ผมซึ่งไม่ค่อยอยากกลับอยู่แล้วจึงตัดสินใจอยู่ต่อ พระอาจารย์ได้นำหมู่พระเณรเดินไปนั่งพักริมน้ำเหนือเขื่อนวชิราลงกรณ์ มีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งติดกับแม่ชีอายุมากผู้หนึ่งชี้ให้แม่ชีรูปนั้นว่านี่ไงพระอาจารย์ยันตระ สักพักหนึ่งในขณะที่พระอาจารย์และเหล่าพระเณรกำลัง

นั่งพักผ่อนอยู่นั้น แม่ชีก็มีอาการฮึดเหมือนกับขึนอะไรสักอย่างหนึ่ง ถึงกับมีพระองค์หนึ่งพูดว่า "แม่ชีเกิดปีติ" ผมเถียงในใจว่า ไม่ใช่อาการของปีติ แล้วแม่ชีก็ยกมือไหว้พระอาจารย์พร้อมกับกล่าวว่า "ขอบารมีพระอาจารย์คุ้มครองวัดนี้ด้วย" พระอาจารย์ยันตระตอบว่า "อาตมาเป็นพระหนุ่ม ไม่มีบารมีพอที่จะคุ้มครองวัดนี้หรอก" แม่ชีกล่าวต่อว่า "ไม่จริงหรอก ฉันเห็นนะว่าท่านมาสว่างไปหมดเลย" พระอาจารย์ถามว่า "โยมเห็นได้อย่างไร" แม่ชีก็เล่าให้ฟังว่าตนเองปฏิบัติธรรมได้กสิณ แต่ยังติดอยู่ข้ามจุดหนึ่งไปไม่ได้ ขอท่านพระอาจารย์เทศน์โปรดด้วย พระอาจารย์ท่านก็เมตตาเทศน์โปรดแม่ชี พวกเราก็ได้นั่งฟังธรรมไปด้วย สักพักหนึ่งหลังจากเทศน์จบ แม่ชีก็เล่าประวัติวัดนางโนให้ฟังว่า วัดนี้สร้างโดยนางโน แล้วนางก็ได้ไปนิมนต์ท่านอาจารย์แบนมาเป็นเจ้าอาวาสวัดเป็นองค์แรก แม่ชีเล่าโดยละเอียด แต่ต้องขอโทษด้วยที่ผมจำไม่ได้ หลังจากที่ท่านพระอาจารย์และพระเณรนั่งพักสักครู่ พระอาจารย์ก็ลุกขึ้นเพื่อกลับที่พัก พอท่านเดินผ่านแม่ชี ท่านก็กล่าวกับแม่ชีว่า "โยมนี่รู้เยอะนะ ยังกับเป็นนางโนมาก่อนแน่ะ" พอกล่าวจบ แม่ชีที่นั่งพนมมือไหว้ท่านอยู่เกิดตัวสั่นตกใจ กุญแจที่อยู่ในมือร่วงสู่พื้น พร้อมกับกล่าวด้วยเสียงสั่น ๆ ว่า "เมื่อกี้ฉันไม่ได้พูดเขาอาศัยร่างฉันพูด" ผมก็เดาได้ทันทีว่า วิญญาณของนางโนซึ่งตายไปแล้วได้มาเข้าร่างแม่ชี ในตอนที่แม่ชีมีอาการฮึดหายใจฟืดฟัด เพื่อมาขอบารมีพระอาจารย์ให้คุ้มครองวัดนี้ ด้วยความเป็นห่วงวัดที่นางได้สร้างไว้ผมนึกถึงคำที่ท่านบอกว่า อย่าเพิ่งกลับให้อยู่ดูอะไรก่อน ก็คือเหตุการณ์นี้เอง หลังจากนั้นพวกเราก็เดินทางกลับกุฏิที่พักตามหลังพระอาจารย์ ซึ่งพระเจ้าของพื้นที่ก็เตือนว่า ไม่ใส่รองเท้าระวังหนามกระสุนเยอะนะ ผมก็บอกว่า "ไม่เป็นไรหรอก เดินตามหลังพระอาจารย์" มีเณรองค์หนึ่งพูดว่า "เดินตามรอยพระอรหันต์" ผมก็ได้แต่อมยิ้มอยู่ในใจว่าเณรรูปนี้รู้มาก

แสดงธรรมโดยใช้เจโตปริยญาณ

หลังจากนั้นพระเณรก็แยกย้ายกันสรงน้ำ เมื่อสรงเสร็จก็เข้ามาพักผ่อนในโบสถ์ เพราะทางวัดจัดที่ให้ผมพักในโบสถ์ ผมอธิษฐานต่อหน้าพระ-

ประธานในโบสถ์ว่า "ขอพระอาจารย์ยันตระแสดงธรรมโปรดผมด้วยเถิด ผมยังไม่เข้าใจอีกหลายเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าสึกออกไปแล้วจะเป็นฆราวาสที่ดีได้อย่างไรและจะปฏิบัติภาวนาต่ออย่างไร" ค่ำวันนั้นพระอาจารย์ก็แสดงธรรมโปรดญาติโยมที่มานั่งฟังธรรมนับพัน พอท่านแสดงจบ แผ่เมตตาแล้ว ญาติโยมก็แย่งกันรับดอกบัวกลับบ้าน แต่มหัศจรรย์มากคืนนั้นท่านพระอาจารย์ยันตระได้แสดงธรรมอีกรอบเกี่ยวกับ "ศีลห้าโสดาบัน" ผมเหลียวดูก็ไม่เห็นมีฆราวาสสักคน มีแต่พระ เณร ชี เท่านั้น ฟัง ๆ ไปกลายเป็นว่าสิ่งที่ผมสงสัยอะไรท่านก็แสดงธรรมโปรดจนหมด (ผมอาจจะอุปทานไปเองก็ได้ว่าท่านเทศน์โปรด) จนมีอยู่ตอนหนึ่งท่านเทศน์ว่า "พ่อแม่มีพระคุณกับเรามากนัก" ผมก็นึกในใจทันทีว่า "พระอาจารย์ครับ กรรมที่ทำไว้กับพ่อแม่นี่หนักมากไหมครับ?" ทันใดนั้นพระอาจารย์ยันตระก็หันมามองหน้าสบตาผมแล้วตอบทันทียว่า "หนัก ๆ มาก กรรมที่ทำไว้กับพ่อแม่ ผมเกิดปีติขนลุกซู่ด้วยความเมตตาของท่านพระอาจารย์ทั้ง ๆ ที่ถามในใจเท่านั้น ท่านรู้ใจแล้วยังเมตตาตอบผมขนาดนี้ เมื่อท่านเทศน์จบมีพระองค์หนึ่งของวัดนางโนเรียกถามท่านพระอาจารย์ทันทีว่า "พระอาจารย์ครับ การที่พระอรหันต์เทศน์โปรดบุคคลใดเพียงบุคคลหนึ่ง พระอาจารย์มีความเห็นอย่างไร" ผมหันไปมองหน้าพระรูปนั้นทันทีว่ารู้ได้อย่างไรว่าพระอาจารย์เทศน์โปรดใคร (แต่คงเทศน์โปรดผู้อื่นด้วยเพียงแต่ผมไม่ทราบเท่านั้นเอง) พระอาจารย์ยันตระตอบว่า "ผู้เทศน์ย่อมรู้วาระจิตของผู้ฟังแม้ในครั้งพุทธกาล พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมโปรดปัญจวัคคีย์ครั้งแรกก็มีแต่อัญญาโกทัญญะเท่านั้นที่ดวงตาเห็นธรรม บรรลุโสดาบัน, แม้ผู้ฟังเป็นร้อยเป็นพันจะหลับไหลหรือไม่ตั้งใจฟัง แต่ถ้ามีบุคคลใดบุคคลหนึ่งดวงตาเห็นธรรมท่านก็จะเทศน์ และอย่าเข้าใจว่าผมเป็นอรหันต์ของจริงไม่พูดไอ้ที่พูด (อวด) น่ะไม่จริงทั้งนั้น แต่ที่พูดนี่ไม่ได้โกหกเพียงแต่แทงความจริงให้ฟังเท่านั้นเอง" นี่แสดงให้เห็นเลยว่าท่านพระอาจารย์ยันตระเป็นพระผู้ทรงอภิญญา มีเจโตปริยญาณสามารถหยั่งรู้ความคิดของมนุษย์ทั้งหลายได้ท่านจึงสามารถสั่งสอนผู้คนอย่างได้ผลมาก เพราะท่านสามารถจะจำแนกได้ว่า ควรสอน

เช่นใด และธรรมะข้อใด

หลังจากที่ท่านแสดงธรรมจบผมก็ได้กราบลาท่านในขณะที่ท่านยืนอยู่ โดยเข้าไปกราบที่เท้า แต่แปลกมากท่านไม่ยอมให้กราบเท้า กราบได้เพียงครั้งเดียวท่านใช้มือขวาเพียงมือเดียวของท่านยกตัวผมขณะกราบครั้งที่สองให้ลอยขึ้นมาลุกขึ้นยืน แล้วพูดว่า "ลาสิกขาแล้วก็มาเยี่ยมกันบ้างนะ" "วิญญาณในธรรมะยังอยู่นะ" เมื่อเหตุปัจจัยพร้อมก็มาบวชใหม่นะ" ผมแทบจะร้องไห้ เหมือนลูกที่ต้องจากพ่อไปทั้ง ๆ ที่ยังอยากบวชอยู่กับท่านอีก แต่ภาระหน้าที่ทางครอบครัวยังมีอยู่ ทำให้ผมต้องลาสิกขาไป หลังจากนั้นก็เดินทางกลับ อ.ผักไห่ จ.อยุธยา เพื่อลาสิกขาบทในวันรุ่งขึ้น แต่กลับไปคราวนี้ผมกลับจำวัดที่บ้านโยมพ่อ ไม่ใช่ที่วัดทั้ง ๆ ที่พระอาจารย์ยันตระเคยเตือนว่า "อย่าจำวัดที่บ้านคน แม้แต่บ้านพ่อแม่เราเอง ให้จำที่วัดตลอด" แต่ผมไม่เชื่อท่าน พอสึกออกมาผมเป็นลมพิษขึ้นทั้งตัวอยู่เกือบสัปดาห์ ต้องอธิษฐาน ต้มน้ำดอกบัวของท่านกินจึงหาย

ฝันประหลาด

เมื่อลาสิกขาบทแล้ว ผมก็กลับไปทำงานที่เดิม จนเวลาผ่านไปอีก 2 ปีอายุ 29 จึงแต่งงาน แต่ได้เพียง 2 เดือนก็เกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันขึ้นอีกคือ ในเช้ามืดของวันหนึ่งซึ่งเป็นวันพระ ภรรยาผมได้ยินเสียงดุ ๆ ของผู้หญิงเข้าฝันว่า "รู้ไหมมีพระมาเกิดในท้อง" ผมก็บอกกับภรรยาว่าสงสัยตั้งท้องหรือเปล่า ถ้ามีพระมาเกิดจริง ๆ เราจะได้เลิกยุ่งเกี่ยวกัน พออีก 2-3 คืนภรรยาผมก็ฝันอีกว่าได้อุ้มลูกชายน่ารักมาก ในฝันว่าลูกตกน้ำ แล้วมีคนมาขอลูกภรรยาผมก็ไม่ให้ ในขณะเดียวกันเพื่อนที่ทำงานที่เดียวกับภรรยาผมก็ฝันว่า มาขอลูกจากภรรยาผม (เขาก็เพิ่งแต่งงานเหมือนกัน) หลังจากนั้นไม่นาน มีอยู่วันหนึ่งผมไปทำงานอาบน้ำเสร็จลืมปิดน้ำไว้ภรรยาผมกลับบ้านก่อน ปรากฏว่าน้ำท่วมพื้นบ้านเต็มไปหมด ผมกลับถึงบ้านเห็นเธอเช็ดพื้นอยู่ ผมจึงดุไปว่า "ท้องหรือเปล่าก็ไม่รู้ ไม่น่ามาทำงานหนักอย่างนี้เลย เดี๋ยวก็แท้งหรอก" หลังจากนั้นอีกเพียง 2-3 วันภรรยาผมก็ตกเลือดออกมาเป็นก้อน เธอร้องไห้ด้วยความตกใจผมสงสารเธอมาก

รีบพาเธอไปโรงพยาบาลแพทย์รังสิต หมอก็ให้เข้าห้องผ่าตัดแล้วขูดมดลูกทันที ผมนั่งเฝ้าหน้าห้องผ่าตัดด้วยใจที่เป็นห่วงเธอมาก หลังจากพักผ่อนไม่กี่วันหมอก็อนุญาตให้เธอกลับบ้านได้ พอครบสัปดาห์ ก็ไปฟังผลที่โรงพยาบาล หมอบอกว่าแปลกมากที่ขูดมดลูกออกมากลับไม่ใช่เนื้อเยื่อเด็ก หมอสันนิษฐานว่าอาจจะท้องนอกมดลูก จึงเจาะเลือดเพื่อตรวจฮอร์โมนและนัดมาฟังผลสัปดาห์ต่อไป พอมาฟังผลเท่านั้นหมอก็ให้เข้าห้องผ่าตัดภายในหนึ่งชั่วโมงเลย ภรรยาผมร้องไห้ตลอดที่ต้องเสียลูกไป แต่ผมคิดว่าช่างเถอะลูกไม่เกิดไม่เป็นไร อย่าให้เสียแม่ไปก็แล้วกัน ผมจึงจองห้องพิเศษให้แฟนรออยู่ที่โรงพยาบาลเพื่อผ่าตัด ส่วนผมรีบกลับไปเอาเสื้อผ้า ของใช้เพื่อมานอนเฝ้า และที่ลืมไม่ได้นิมนต์รูปพระอาจารย์ยันตระ (ที่ท่านยกมือให้พรเป็นรูปที่ขอท่านก่อนสึก) ซึ่งผมตั้งไว้บนหิ้งบูชามาที่โรงพยาบาลด้วย จากนั้นหมอพาภรรยาผมเข้าห้องผ่าตัด

พระอาจารย์มาแสดงธรรมโปรด

คราวนี้ผมไม่กล้าเฝ้าหน้าห้องผ่าตัดเพราะใจคอไม่ค่อยดี เนื่องจากหมอบอกว่า ผ่าตัดก็อันตรายทุกครั้ง จึงนั่งอยู่ในห้องพักข้างบน แล้วนิมนต์รูปพระอาจารย์ไว้หัวเตียง จากนั้นผมจึงนั่งสมาธิ "ขอบารมีท่านพระอาจารย์ยันตระและบุญบารมีที่ผมทำมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ขอจงคุ้มครองรักษาภรรยาผมขณะผ่าตัดอย่าให้เป็นอะไรไปเลย ถ้าเป็นอะไรไปตอนนี้ เธอคงไปที่ต่ำแน่นอนเพราะยังไม่มีดวงตาเห็นธรรม" ผมทราบแต่ว่าตอนนั้นพระอาจารย์ยันตระท่านอยู่อเมริกา ผมนั่งสมาธินึกถึงท่านตลอดในขณะที่ภรรยาผมอยู่ในห้องผ่าตัดเป็นเวลาตั้งแต่สองทุ่มจนถึงสามทุ่มครึ่ง จนกระทั่งเสร็จสิ้นการผ่าตัด พยาบาลเข็นเตียงภรรยาผมมาเข้าห้องพัก ผมรีบเข้าไปดูเธอ เธอยังไม่ลืมตาแต่พูดออกมาไม่ทราบว่าพูดกับใคร หลังจากนั้นเธอก็เล่าให้ผมฟังว่า "รู้ไหมว่าพระอาจารย์มา ท่านมาเหมือนกับลอยอยู่ข้างบนสว่างไปหมด" ท่านยังพูดอีกว่า "ท่านมาจริง ๆ ไม่ใช่ฝัน" ผมจึงถามเธอว่าที่เธอพูดตอนอยู่นอกห้องพูดกับพระอาจารย์ใช่ไหม เธอบอกว่าใช่ เพราะเธอแทนตัวเองว่าหนู ซึ่งไม่เคยพูดกับผมอย่างนั้น ท่านบอกว่าที่เธอต้อง

มาผ่าตัดเพราะว่าเป็นกรรมอย่างหนึ่ง พระอาจารย์ยันตระท่านยังแสดงธรรมสอนให้เห็นถึงวัฏจักรของการเวียนว่ายตายเกิดว่าคนเราเกิดมา พอมีกามก็จะต้องเวียนว่ายตายเกิด ท่านแสดงให้เห็นเป็นวงกลมคล้าย ๆ กงล้อ ถ้าใครมีกามก็เข้าไปอยู่ในวงกลมนั้น ไม่สามารถพ้นออกมาได้ ท่านได้ให้ภรรยาเข้าไปในวัฏจักรนั้น แต่ภรรยาผมทราบแล้วจึงปฏิเสธที่จะเข้าไปอยู่ในวัฏจักรนั้นอีก และขอบารมีปัญญาจากท่านพระอาจารย์ยันตระ ท่านก็ได้แสดงธรรมให้เห็น ถ้ามีตอนใดไม่เข้าใจเธอจะรู้สึกเจ็บมาก พระอาจารย์ถามว่าเห็นไหม เห็นหรือยัง แล้วท่านก็แผ่พลังช่วย เธอต้องนึกถึงธรรมะของท่านพระอาจารย์ที่เคยอ่านจึงจะพอเข้าใจ และคลายความเจ็บปวดลงได้ จนกระทั่งผ่าตัดเสร็จ ท่านก็พูดว่า "ฟื้นได้แล้ว" ภรรยาผมจึงฟื้น แล้วเล่าให้ผมฟัง เธอเกิดปีติมากนอนไม่หลับทั้งคืนเล่าแต่เรื่องที่ท่านมาแสดงธรรมโปรดตลอด ซึ่งเป็นเรื่องที่มหัศจรรย์มาก เพราะตรงกับที่ผมได้อธิษฐานจิตไว้ว่า "ถ้าเธอเป็นอะไรตอนนี้ ต้องไปที่ต่ำแน่นอน เพราะยังไม่มีดวงตาเห็นธรรม" และพระอาจารย์ยันตระท่านก็ได้มาแสดงธรรมให้เธอได้เห็นและพยายามออกจากวัฏฏสงสารนั้นเสีย แสดงให้เห็นถึงพลังจิตอันมหาศาลของท่านพระอาจารย์ยันตระ ซึ่งได้เล็งญาณเห็นว่า ควรจะแสดงธรรมโปรดใครตอนไหนจึงจะเห็นธรรมะได้ง่าย แม้ท่านจะอยู่ไกลถึงอเมริกา (ปี 2531) ถ้าจะว่าฝันก็เป็นไปไม่ได้ เพราะท่านบอกว่า "ท่านมาจริง ๆ ไม่ใช่ฝัน" หมอก็บอกว่าคนดมยาสลบ ขณะผ่าตัดก็ไม่น่าฝัน และยังบอกว่าเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์มาก (พญ.สุภัทชา นิลวิเศษ, รพ.แพทย์รังสิต) หลังจากนั้นเธอก็ฟื้นต่อมาอีก 7 วัน จึงออกจากโรงพยาบาล แม้จะเพิ่งฟื้นไข้แต่ดวงตาและแววตาของเธอใสมาก เพราะรสพระธรรมนั่งเอง และนับว่าโชคดีมาก หมอบอกว่า case นี้เป็น case ที่โชคดีมากที่ไม่ต้องตัดปีกมดลูกทิ้งออกแม้แต่ข้างเดียว เพราะก้อนเลือดที่เป็นตัวอ่อนอยู่ข้างนอก ซึ่งโอกาสนี้มีแค่ 1 ใน 100 เท่านั้นเอง เพราะปกติก้อนเลือดที่จะเป็นเด็กจะต้องเคลื่อนไปอยู่ที่ปีกมดลูกข้างใดข้างหนึ่งทำให้ต้องตัดปีกมดลูกทิ้ง หมอยังบอกว่าเธอสามารถมีลูกได้เลย

แรงอธิษฐาน

ออกจากโรงพยาบาลเธอพักฟื้นอยู่บ้านประมาณ 2 เดือน ก็ใกล้เข้าพรรษาผมสังเกตว่า แม้ผ่าตัดแล้วท้องเธอยังป่องเหมือนคนท้องอยู่ ผมจึงแซวเธอเล่นว่าท้องอีกหรือเปล่า (ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกันเลยตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาล) เช้าวันหนึ่งผมได้พูดกับภรรยาผมว่า "เข้าพรรษานี้เราถือพรหมจรรย์กันดีกว่า เพื่อตอบแทนบุญคุณที่ท่านเมตตามาแสดงธรรมโปรดและแผ่บารมีช่วยเธอตอนผ่าตัด" ผมพูดจบก็ไม่ได้คิดอะไร ภรรยาผมก็มีอาการปวดท้องทันที เธอจึงเข้าห้องน้ำไปถ่าย ปรากฏว่าท้องที่ยังป่องเหมือนคนท้องอยู่แฟบลงทันทีเป็นที่น่าอัศจรรย์มาก พรรษานั้นเราก็ถือพรหมจรรย์ แต่ภรรยาผมคิดถึงลูกมาก ผมจึงบอกเธอว่าถ้ามีโอกาสพบท่านพระอาจารย์ยันตระผมจะขอลูกจากท่าน หลังจากนั้นทุกปีช่วงเข้าพรรษาก็อธิษฐานถือพรหมจรรย์ตลอดพรรษา เพราะก่อนเข้าพรรษาปี 2532 บิดาของผมป่วยเป็นอัมพฤกษ์ เพราะเส้นโลหิตฝอยในสมองตีบ ไม่สามารถพูดได้ การถ่ายอุจจาระหรือปัสสาวะก็กลั้นไม่อยู่ต้องเข้า รพ.พระมงกุฎ ผมตั้งจิตอธิษฐานขอบารมีท่านพระอาจารย์แผ่เมตตาให้บิดาของผมหายจากโรคด้วย โดยการถือศีล 8 เป็นเวลา 1 เดือน ปรากฏว่าบิดาผมหายจากอัมพฤกษ์ได้ภายใน 1 เดือน ซึ่งผู้คนละแวกเดียวกับบ้านของผมแทบไม่เชื่อว่าจะหายได้ ต่างพูดกันว่า เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ พอดีเข้าพรรษา ผมและภรรยา จึงถือพรหม-จรรย์ต่ออีกสามเดือน จึงกลายเป็นว่าถือปฏิบัติทุก ๆ ปีตั้งแต่แต่งงาน เมื่อต้นปี 2532 เราสองคนได้มีโอกาสพบท่านพระอาจารย์ยันตระที่ประเทศสิงคโปร์ ซึ่งท่านอยู่โปรดประมาณ 1 สัปดาห์ เมื่อพบท่านแทนที่จะขอลูกท่านตามที่ตั้งใจไว้ กลับมีอะไรมาดลใจไม่ให้ขอ อาจเป็นด้วยความดีใจที่ได้พบท่านก็ได้ เกิดปีติจนลืม เมื่อท่านพบผม คำแรกที่ถามคือ "นี่แม่บ้านใช่ไหม" ท่านชี้มาทางภรรยาของผม "แล้วไม่มีบุตรด้วยกันหรือ" ผมตอบว่า "ไม่มีครับ ท่านคงทราบ" ผมตอบเช่นนั้นเพราะทราบดีว่าท่านมาแสดงธรรมโปรดตอนผ่าตัด แต่ท่านพระอาจารย์กลับเงียบไม่พูดต่อ เพราะเป็นเรื่องปาฏิหารย์ซึ่งท่านอาจารย์ไม่ยอมพูดเด็ดขาด ท่านกลับกล่าวชมผมและ

ภรรยาว่าผมเคยบวชอยู่กับท่าน แม้สึกออกมาก็ยังประพฤติปฏิบัติธรรมทั้งคู่ ซึ่งเราก็เถียงอยู่ในใจว่าไม่ค่อยปฏิบัติอะไรเท่าไร ท่านชมมากเกินไป ส่วนภรรยาของผมยังมีความกังวลใจเรื่องลูกอยู่ ก็เลยถือโอกาสกราบเรียนท่านว่า "หนูคงไม่มีลูก" ตามที่เธอเคยฝันว่าถามพระอาจารย์เรื่องลูกแล้วท่านไม่ตอบ แต่ครั้งนี้ท่านกลับบอกว่า "ไม่มีนะดีแล้ว จะได้ไม่ต้องก่อภพก่อชาติอีก" ด้วยคำพูดของท่านอาจารย์ดังกล่าวนี้เอง ทำให้เรามีกำลังใจประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่าน ด้วยการหมั่นบำเพ็ญภาวนา และลดละเลิกในเรื่องกิน กาม เกียรติ โดยเฉพาะเรื่องเพศเราได้ถือพรหมจรรย์ตลอดเข้าพรรษา 3 เดือน ก่อนและหลังอีก 1 เดือน รวมเป็น 5 เดือน ทุกปีตั้งแต่ปีแรกที่แต่งงาน คือปี 2531 ถึงปี 2534 ซึ่งเป็นปีที่ท่านกลับมาจากต่าง-ประเทศ ผมและภรรยาได้ไปกราบคารวะท่านเป็นคนแรก ท่านลงจากเครื่องบินขณะที่จะเข้าห้อง ซีไอพี (CIP) ผมได้อธิษฐานจิตถือพรหมจรรย์ตลอดชีวิต ซึ่งภรรยาผมก็อนุโมทนาด้วย จนถึงปัจจุบัน (2537)

มีครั้งหนึ่งท่านแสดงธรรมที่มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา ภรรยาผมก็ชวนไปกราบท่าน แต่ผมไม่กล้าไปเพราะจิตใจตอนนั้นร้อนรุ่ม อยากจะถอนสัจจะที่ตั้งไว้ ภรรยาก็คะยั้นคะยอจนผมยอมพาไป เมื่อท่านแสดงธรรมเสร็จ ผมกับภรรยาก็นั่งเฝ้าอยู่ห่าง ๆ ไม่กล้าเข้าไปกราบใกล้ ๆ ด้วยละอายแก่ใจ แต่วันนี้แปลกที่ท่านพระอาจารย์ยันตระท่านเดินมาตรงหน้าให้กราบแทบเท้า โดยผมได้กราบอย่างเต็มที่มือน้อยจิตกราบช้า ๆ ศีรษะจรดเท้าท่าน ท่านก็ยืนรอจนกราบเสร็จ ผมนั่งพนมมืออยู่ ท่านบีบมือทั้งสองของผมที่พนมอยู่พร้อมกลับเอื้อมมือขวามาโอบที่ไหล่ พร้อมทั้งกล่าวด้วยน้ำเสียงอันเมตตาว่า "พยายามบำเพ็ญต่อ อย่าท้อนะ" ผมน้ำตาไหลพรูตื้นตันใจเพราะความเมตตาของท่าน ในใจนึกตอบท่านว่า "ผมไม่ถอนสัจจะแล้วครับท่านจะอดทนบำเพ็ญต่อไปจนถึงที่สุด" แสดงให้เห็นถึงว่าท่านมีเจโตปริยญาณหยั่งรู้ว่าลูกศิษย์คนใดปฏิบัติได้ขนาดไหน พอเริ่มท้อแท้หมดกำลังใจท่านก็จะมาโปรดให้กำลังใจทันที เพียงการกระทำเพียงแค่นั้นของท่านทำให้มีกำลังใจมหาศาลต่อผมในการปฏิบัติเพื่อให้ลดละเลิก ออก

จาก กิน กาม เกียรติ เพื่อความหลุดพ้นตามท่านต่อไป

รู้สภาวะธรรมของผู้อื่น

อภิญญาจิตของท่านพระอาจารย์ยันตระในด้านเจโตปริยญาณ คือญาณที่หยั่งรู้วาระจิตของผู้อื่นนั้น ทำให้ท่านสามารถเลือกหัวข้อธรรมะที่จะเทศน์โปรดบุคคลผู้นั้นให้ตรงกับจริตของเขาเหล่านั้นได้ จนทำให้ผู้ที่ได้ฟังธรรมเข้าใจธรรมะได้ง่าย หรือบรรลุธรรมขั้นต่าง ๆ ได้เร็วกว่าที่จะปฏิบัติเอง นอกจากสิ่งนี้แล้วท่านยังสามารถหยั่งรู้ได้อีกว่าใครปฏิบัติธรรมหรือไม่ ปฏิบัติขั้นไหน ติดขัดตรงไหน แล้วท่านก็จะคอยเตือนหรือเทศน์โปรดลูกศิษย์อยู่เสมอ ดังที่ผมได้ประสบกับตนเองคือปกติแล้วผมและภรรยาไม่เคยที่จะเข้าไปรบกวนสนทนาธรรมกับท่านเลย จะนั่งฟังธรรมหรือนั่งสมาธิอยู่ห่าง ๆ เพราะคิดสงสารท่านว่าวันหนึ่ง ๆ ท่านเมตตามากต่อผู้อื่น แม้จากการแสดงธรรมเป็นเวลาหลายชั่วโมงแล้ว ท่านก็ยังเมตตาอบรมสั่งสอนญาติโยมที่มาจากทั่วสารทิศอยู่เสมอโดยมิได้คำนึงถึงสังขารที่ต้องการพักผ่อนเลย บางครั้งท่านพร่ำสอนธรรมะจนเสียงแหบแห้ง ท่านก็ยังพยายามตะเบ็งออกมาเพื่อให้พวกเราได้ฟังธรรม พระเณรที่ใกล้ชิดกล่าวว่า มีหลายครั้งที่ท่านแสดงธรรมจนเลือดออกในปากในคอท่าน เพราะอักเสบเป็นแผล เมื่อเห็นดังนั้นเราสองคนจึงพยายามไม่รบกวนท่าน ได้แต่เก็บเกี่ยวเอาธรรมะในที่ต่าง ๆ ไม่ว่าจะแสดงแก่ใครก็ตามเอามาประพฤติปฏิบัติ แต่ท่านกลับทราบว่าเราสองคนปฏิบัติตนอย่างไร ทั้ง ๆ ที่เราไม่เคยกราบเรียนให้ท่าน หรือพระรูปหนึ่งรูปใดหรือแม้แต่คนอื่นทราบ ท่านมักกล่าวเสมอ ๆ เกี่ยวกับผมและภรรยาต่อหน้าผู้อื่นว่า “สามีภรรยาคู่นี้ พากันออกจากวัฏฏสงสาร พากันมาทางนี้ตั้งแต่ยังหนุ่มยังสาว และมีธรรมปีติหล่อเลี้ยงอยู่ในใจ” ซึ่งท่านพูดอย่างนี้ตลอดตั้งแต่เราพบท่านที่ประเทศสิงคโปร์ เมื่อต้นปี 2532 และยังพูดกับหลวงพ่อเชื้อที่บิณฑบาตตามท่าน ที่เกริงกระเวียปี 34 และพูดต่อหน้าญาติโยมที่วัดธรรมบูชาบ้านแพ้ว เมื่อปี 35 ซึ่งทำให้เราทั้งสองประทับใจในความเมตตาของท่านมาก และแปลกใจที่ว่าเราไม่เคยกราบเรียนท่านเลยว่าเราตั้งสัจจะอะไร และปฏิบัติธรรมอะไร ได้ขั้นไหน แต่ท่านทราบตลอดและยังทราบ

อีกว่าผมมีธรรมปีติหล่อเลี้ยงอยู่ในใจ เพราะตั้งแต่สึกออกมาเมื่อปี 2527 ผมก็ได้ปีติตัวนี้แหละที่หล่อเลี้ยงจิตใจมาตลอด จนวันหนึ่งผมทราบจากพระเทอดศักดิ์ พระที่เป็นเพื่อนของผมที่ได้บวชจำพรรษาอยู่กับท่านว่า จะได้อุปัฏฐากท่านในวันที่ 24 สิงหาคม 2536 จะมีอะไรฝากกราบเรียนท่านไหม พระเทอดศักดิ์ (ตอนนั้น) ได้กราบเรียนตามที่ผมฝากว่า “ผมติดอยู่ที่ปีติตั้ง 7 ปี ทำอย่างไรจะเลยไปขั้นสุขได้?” ท่านจำได้ว่าผมเคยบวชกับท่าน เมื่อปี 27 ท่านยังตอบอีกว่า “เก่งนะที่ยังรักษาปีติไว้ได้ แต่ตอนนี้น่าจะเข้าขั้นสุขและอุเบกขาแล้ว” นี่แสดงให้เห็นว่าท่านทราบว่าผมทรงอารมณ์ปีติไว้ตลอด แต่เพราะไม่ค่อยได้ปฏิบัติภาวนา จึงติดอยู่แค่นั้นซึ่งก็เป็นเรื่องจริงเพราะตั้งแต่ผมสึกเมื่อปี 2529 จนท่านกลับมาจากต่างประเทศเมื่อปี 2534 ผมไม่ค่อยได้นั่งสมาธิภาวนาเลย จนบางครั้ง ช่วงปี 34-36 เมื่อท่านพบผมท่านมักจะถามว่า “ทำความเพียรบ้างไหม?” พอผมตอบว่า “ไม่ค่อยได้ทำเลยครับท่าน” ท่านสั่งว่า “ให้หมั่นทำ!” แล้วเดินหนีเลย ท่านจะคอยตักเตือนอยู่อย่างนี้สักสองสามครั้ง จนผมพยายามที่จะนั่งภาวนา ท่านจึงหยุดเตือน แสดงว่าท่านทราบมาตลอดว่าใครกำลังทำอะไรอยู่หรือไม่ทำ และทำได้ถึงขั้นไหน เพราะท่านหมั่นเตือนเสมอว่า “ธรรมใดก็ไร้ค่าถ้าไม่ทำ ธรรมใดก็มีค่าถ้าหมั่นทำ”

สรุป

จากการที่ผมได้สัมผัสกับท่านพระอาจารย์ยันตระตั้งแต่ปี 2529 จนถึงปัจจุบัน ปฏิปทาการปฏิบัติตน, ธรรมะที่ท่านแสดงออก ทั้งความเมตตาโดยไม่มีประมาณของท่าน ทำให้ผมเชื่อมั่นมาตลอดว่าพระอาจารย์ยันตระบรรลุธรรมขั้นสูงสุดเป็นพระอรหันต์ผู้ทรงอภิญญา ประกอบด้วยอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ เทศนาปาฏิหาริย์ แต่ท่านไม่เน้นให้ผู้คนลุ่มหลงงมงายในอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ หรือเทศนาปาฏิหาริย์ ท่านใช้แต่เทศนาปาฏิหาริย์ คือแสดงธรรมให้ญาติโยมเกิดสติปัญญาเข้าใจ และบรรลุธรรมตามท่าน แต่ที่ผมเขียนเรื่องนี้ขึ้นมาเพราะว่าส่วนใหญ่ธรรมะที่ท่านพระอาจารย์แสดงธรรมไม่ว่าจะเป็น ภาพ หรือหนังสือ ยังไม่แพร่หลายเท่าที่ควร จะมีก็แต่ผู้ที่ไป

สำนักสุญญตารามเท่านั้นจึงจะได้รู้ธรรมะของท่าน จึงมีเพียงคนกลุ่มหนึ่งไม่กี่หมื่นกี่แสนคนเท่านั้น บุคคลเหล่านั้นส่วนหนึ่งย่อมมีผู้ที่ไม่เข้าใจธรรมะของท่าน จึงไม่สามารถรู้ได้ว่าพระอาจารย์ยันตระคือพระอริยะเจ้าชั้นใด ดังนั้นบทความชิ้นนี้จึงเขียนออกมาเพื่อให้บุคคลทั่วไปได้รับทราบในอีกด้านหนึ่งของท่านพระอาจารย์ยันตระ เพื่อจะได้ไม่เป็นบาปเป็นกรรมกับคนเหล่านั้นเองที่ไปคิดวิจารณ์ หรือคิดไม่ดีกับท่าน เพราะกรรมที่กระทำกับพระอริยะเจ้าชั้นสูงจะตกแก่เขาเหล่านั้น ไม่ว่าผู้ที่อ้างตนว่าเคยบวชจนได้เปรียญ 9 แล้วสึกออกมามีลูกมีเมีย แต่มิได้ประพฤติปฏิบัติธรรมเพียงแต่อาศัยผ้าเหลืองบวชเรียนเท่านั้น อย่าว่าแต่การปฏิบัติภาวนาเลย แม้แต่ศีล 5 หรือศีล 8 ยังถือไม่ได้ ไม่น่าจะออกมาวิจารณ์พระผู้ทรงศีล 227 ลองสืบภูมิหลังดูจะพบประวัติอันน่าบัดสียิ่งนัก หรือแม้แต่พวกนักวิชาการทั้งหลายก็หลงเชื่องมงายไปกับข้อมูล อยากจะถามพวกท่านว่า ทาน ศีล ภาวนา ท่านได้ทำบ้างหรือไม่ ไม่ใช่ว่าเรียนจบสูง ๆ แล้วจะเป็นคนดีเสมอไป หลงตัวเองก็มาก ถ้าศีล 5 เรายังนับถือไม่ได้ทุกข้อ อย่าได้เสนอหน้าไปวิจารณ์หรือตรวจสอบพระผู้ทรงศีล 227 ถึงแม้จะถือศีล 5 หรือศีล 8 ได้ก็ยังห่างกับพระอยู่มาก แม้แต่หนังสือพิมพ์บางฉบับที่คอยเขียนโจมตีทำลายพระอาจารย์ยันตระอยู่ข้างเดียว จนแม้แต่ผู้อ่านก็เอียนที่จะอ่าน ผมกล้ายืนยันในความบริสุทธิ์ของท่านพระอาจารย์ยันตระ เพราะแม้แต่ผมซึ่งเป็นคนนอกวัดอยู่ปลาย ๆ แถว ปฏิบัติธรรมได้นิด ๆ หน่อย ๆ ไม่ติดฝุ่นของท่านพระอาจารย์ยันตระ ผมก็ยังถือพรหมจรรย์ได้จนบวช (อายุ 27 ปี) แม้สึกออกมาแล้ว ก็ยังมีเวลายุ่งเกี่ยวกับภรรยาได้แค่ 4 ปีเท่านั้น ก็ถือพรหมจรรย์ต่อมาอีกตั้งแต่ปี 2534 และถือมังสะวิรัติมาตลอด ตั้งแต่ปี 2529 แล้วท่านพระอาจารย์ยันตระซึ่งผมเคารพสูงสุดจะมีเรื่องตามที่พวกเขารุมกันกล่าวหาได้อย่างไร ช่างไม่มีดวงตาเสียเลย คนเหล่านี้ไม่รู้หรอกว่าใครคือพระอริยะเจ้าชั้นใด ผมไม่อยากว่าเขาเหล่านั้นไม่มีบุญจึงไม่สามารถที่จะสัมผัสความเป็นพระอริยะเจ้าของท่านได้แต่อาจจะมีวิบากกรรมมาบังตาเขาอยู่ หรืออาจจะยังไม่ถึงเวลา ผมเชื่อมั่นว่าถ้าใครต้องการจะจับผิดท่านพระอาจารย์ยันตระ ก็ให้เข้าไป

บวชกับท่านปฏิบัติธรรมให้สูงขึ้น ถ้าบริสุทธิ์ใจก็จะได้รับรู้อะไรมากมาย แต่ถ้าไม่บริสุทธิ์ใจก็จะเหมือนพวกสีกาเหล่านั้นที่เข้าวัด แต่ไม่ได้ปฏิบัติธรรม เพียงแต่จะคอยสึกพระเท่านั้น ลองสืบประวัติแต่ละคนดูก็ได้ว่าเป็นอย่างไร

ท่านพระอาจารย์ยันตระเคยสอนว่า “ถ้าเรายังตัดกามไม่ได้ อย่าหวังเลยว่าจะรู้ได้ว่าใครเป็นพระอริยะเจ้า” พระอาจารย์ยันตระท่านฝึกตัดกิเลสกามตั้งแต่ยังถือเพศเป็นโยคี นุ่งขาวห่มขาว ถือศีล 5 ฉันมังสะวิรัติ มื้อเดียว ท่านเคยเล่าว่า สมัยเป็นโยคี บำเพ็ญอยู่ที่ภูกระดึง มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ท่านสามารถนั่งสมาธิทรงอารมณ์ได้ถึง 7 วัน มีความรู้สึกกายเบา จิตเบา จนสัมผัสได้แม้กระทั่งลมที่แล่นผ่านรูขุมขนถึงขนาดท่านคิดว่าบรรลุธรรมถึงขั้นอรหันต์แล้วด้วยซ้ำไป ดีที่ท่านไม่ประกาศความเป็นอรหันต์ (ตอนนั้นเพิ่มอายุ 23 ปี) ท่านบอกว่าถ้าประกาศออกไปก็บ้าแน่ หลังจากที่ท่านทรงอารมณ์อยู่ในถ้ำได้ 7 วัน ท่านก็ออกมาบิณฑบาตข้างนอก มีนักศึกษา (รุ่น 6 ตุลา) มาใส่บาตรกันมาก ปกติเวลารับบาตรท่านไม่มองหน้าคน แต่มีคนหนึ่งท่านเห็นมือขาวสวย ท่านก็คิดว่าแม้แต่มือยังสวยขนาดนี้ หน้าจะสวยขนาดไหนท่านจึงเงยหน้าขึ้นสบตา พอสบตาเท่านั้นท่านเห็นว่าสวยมาก จิตปฏิพัทธ์เลย ท่านจึงคิดได้ว่า “เอนี่เรายังไม่บรรลุธรรมถึงไหนเลยนี่ อุตส่าห์ประคองจิตมาตั้ง 7 วัน ตั้งแต่ในถ้ำ มาตกปุ๊บเอาหน้าถ้ำ” ท่านจึงรีบกลับเข้าถ้ำ เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า (คือสารภาพผิดต่อหน้าพระพุทธรูป) งดอาหารแล้วพิจารณาอสุภกรรมฐานทันที ท่านผ่าศพดูว่าตรงไหนที่ชอบก็เพ่งศพตรงนั้นนาน ๆ ให้เห็นความสกปรกเน่าเหม็น แม้กระทั่งฉันอาหารก็ฉันอยู่กับศพโดยไม่ล้างมือที่เปื้อนศพ จนกระทั่งจิตเกิดความเบื่อหน่ายคลายวางในสตรีเพศตัดกามได้ตั้งแต่บัดนั้น จนกระทั่งท่านบวชพระแค่พรรษาที่ 2 (อายุ 25 ปี) ที่ถ้ำเขาลูกช้าง ท่านได้อดอาหารถึง 47 วัน ฉันแต่น้ำ จนนั่งสมาธิดับดิ่งนิ่งลึก คือ “นิโรธสมาบัติ” ได้ถึง 3 วัน 3 คืน อยู่ในถ้ำเขาลูกช้าง จ.นครนายก ซึ่งเป็นถ้ำที่ท่านพระอาจารย์มั่น และพระอริยเจ้าหลายองค์เคยมาจำพรรษา ซึ่งการเข้า “นิโรธสมาบัติ” ครั้งนั้น พระเณรที่ติดตาม

หลายองค์ก็นั่งเฝ้าอยู่ในถ้ำ เพียงแต่ปิดปากถ้ำไม่ให้ญาติโยมเข้าไปเท่านั้นเอง นี่ย่อมแสดงให้เห็นว่าท่านเป็นอริยะตั้งแต่พรรษา 2 แล้ว มิฉะนั้นจะไม่สามารถเข้า "นิโรธสมาบัติ" ได้เลย พระสงฆ์สมัยนี้จะมีกี่องค์ที่จะสามารถเข้านิโรธสมาบัติได้ ผมว่ามีน้อยมาก ในขณะที่พระอาจารย์ยันตระได้บรรลุธรรมขั้นสูงตั้งแต่วัยหนุ่ม ซึ่งจุดนี้เป็นอันตรายอย่างมากต่อท่าน เพราะคนส่วนใหญ่ไม่มีใครเชื่อ ด้วยเห็นว่าท่านอายุยังน้อย นอกจากผู้ที่ได้ปฏิบัติสมาธิภาวนาเท่านั้น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพระจึงจะสามารถรับรู้ได้ เราจึงสังเกตได้ว่าพระเณรที่บวชและติดตามพระอาจารย์ยันตระส่วนใหญ่มีความเชื่อมั่นในความบริสุทธิ์ของท่านพระอาจารย์ยันตระมาก สังเกตได้ที่วัดราชา พระลูกศิษย์ทุกสาขาทั่วสารทิศต่างมาแสดงความกตัญญูรู้คุณและพูดปกป้องพระอาจารย์กันอย่างมากมาย จะมีก็แต่พระที่ไม่ได้ปฏิบัติภาวนาเท่านั้นที่ไม่สามารถสัมผัสได้ รู้ธรรมะ งู ๆ ปลา ๆ บางองค์อาจจะบวชเรียนศึกษาแต่ปริยัติจนได้เปรียญ บางองค์ก็จำคำของครูบาอาจารย์มาพูด โดยที่ไม่สามารถรู้หรือสัมผัสได้ว่าท่านพระอาจารย์ยันตระปฏิบัติธรรมได้สูงขั้นไหน เพราะท่านเองประพฤติปฏิบัติอยู่ในป่าเขาเป็นสิบ ๆ ปี จึงได้ออกมาสั่งสอนผู้คนให้รู้เห็นตามท่าน จะสังเกตได้ว่า พระอรหันต์ทุกองค์แทบไม่ได้ศึกษาร่ำเรียน บาลี หรือพระไตรปิฎกเลย แต่ค้นคว้าศึกษาเรียนรู้ตัวเองดังที่พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า "กายยาววา หนาคืบ กว้างศอกนี่แหละที่เราจะต้องเรียนรู้ให้เข้าใจ จึงจะบรรลุธรรม ครั้งพุทธกาลไม่มีพระไตรปิฎก แต่มีพระอรหันต์เกิดขึ้นมากมาย สมัยนี้ก็มีพระอรหันต์ เช่น หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ หรือศิษย์สายหลวงปู่มั่น เช่น หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ขาว หลวงปู่บุดดา หลวงปู่สาม หลวงปู่จวน หลวงพ่อชา หลวงปู่ชอบ หลวงปู่เทศน์ ฯลฯ แม้แต่หลวงพ่อพุทธทาสปราชญ์แห่งโลกก็ทิ้งตำรา และเลิกเรียนนักธรรม กลับไปศึกษาค้นคว้าตนเองในป่าพุมเรียงนับสิบปี จึงได้ออกมาประกาศสัจจธรรมที่ท่านได้บรรลุแล้วให้ชาวโลกได้รับรู้ นับประสาอะไรกับปุถุชนที่ลุ่มหลงอยู่กับวัตถุในเมือง แม้จะร่ำเรียนจนจบปริญญาแต่ถ้าไม่ปฏิบัติภาวนาแล้วละก็อย่าหวังเลยว่าจะรับรู้ว่าใครเป็นพระอริยเจ้าชั้นใด

ได้ เพราะแม้แต่การกระทำและสิ่งที่แสดงออก ก็เทียบไม่ได้กับพระที่ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

ครรชิต แช่มภักดี วศ.บ.
ผู้จัดการ ห.จ.ก. HVAC วิศวกรรมและระบบท่อ

สู่มาตุภูมิ

โปรดชาวกรุงเทพมหานคร

๑๕ มิถุนายน ๒๕๓๔
พระอาจารย์พร้อมคณะศิษย์ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศได้เดินทางกลับเมืองไทย และพำนักอยู่วัดราชาธิวาส โปรดญาติโยมทุกสารทิศ เป็นเวลา ๑ สัปดาห์ แล้วเดินทางไปพำนักที่กาญจนบุรีอีก ๑ สัปดาห์ ระหว่างนั้นชาวนครปฐม ราชบุรี มาใส่บาตร ฟังธรรมกันเนืองแน่น

จากนั้นท่านและคณะติดตามได้เดินทางไปโปรดญาติโยมทุกภาค หลายจังหวัด เป็นเวลา ๑ เดือนติดต่อกัน จวบจนใกล้กาลเข้าพรรษา จึงได้กลับสู่สำนักป่าสุญญตาราม

ณ วัดราชาธิวาส

พระผู้ชุบชีวิตใหม่

ในชีวิตผมที่เกิดมา นอกจากพ่อแม่เป็นผู้ให้กำเนิดชีวิตแล้ว หลังจากที่ได้บวชเรียนกับพระอาจารย์ยันตระเมื่อปี 2529 จนถึงปัจจุบันนี้ (อายุ 35 ปี) ผมสามารถกล่าวได้ว่า พระอาจารย์ยันตระเป็นผู้ให้กำเนิดผมในทางธรรม หรือมีชีวิตใหม่ในแดนธรรม แม้จะสึกมาเป็นฆราวาส มีภรรยา ประกอบธุรกิจส่วนตัว แต่หลักการดำเนินชีวิต แม้แต่หลักการทำงานหรือดำเนินธุรกิจที่ทำอยู่ก็ตาม ผมยึดหลักธรรมคำสั่งสอนของพระอาจารย์ยันตระมาใช้ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งโศลกธรรมข้อที่ว่า

"รักษาจิตให้ดี ทำหน้าที่ให้ถูกต้อง มีสติ (รู้ปัจจุบัน) อย่าให้พร่อง ความเศร้าหมองจะหมดไป"

โศลกธรรมข้อนี้ของท่าน นับว่าเป็นเคล็ดลับอย่างหนึ่งสำหรับผมที่ใช้อยู่ทุก ๆ วัน ไม่ว่าจะมีผัสสะใด ๆ เข้ามากระทบ หรือปัญหาใด ๆ ทางโลกเกิดขึ้น ผมจะน้อมจิตจับลมให้อยู่กับปัจจุบัน จนจิตสงบเกิดปีติอิ่มเย็น ก็จะเสวยสุขเวทนานั้นอยู่สักพัก เมื่อจิตมีพลังและสมาธิก็จะลืมความทุกข์หรือปัญหานั้นไปได้ชั่วคราว และค่อย ๆ คิดพินิจพิจารณาผัสสะอารมณ์ หรือปัญหาที่เข้ามา โดยใช้หลักธรรมที่พระอาจารย์ยันตระสอนว่า **"สุขก็ไม่เที่ยง ทุกข์ก็ไม่เที่ยง กิเลสก็ไม่เที่ยง เวทนาก็ไม่เที่ยง"** เราก็พยายามพิจารณาดู ตามดูใจให้รู้เท่าทันอารมณ์สักพักหนึ่งความทุกข์หรือเวทนาจะดับไปเอง เพียงแต่อาศัยความอดทน ทนดู ทนต่อความทุกข์หรือผัสสะอารมณ์นั้น เราก็จะชนะมันได้ เหมือนที่ท่านสอนว่าใครทนได้ก็สบายทุกสิ่ง บางครั้งกิเลสกามเกิด เนื่องจากผมยังไม่สามารถเห็นอสุภะกรรมฐาน จึงต้องใช้ปีติและสุขเวทนาเป็นตัวดับกาม โดยการเจริญอานา-ปานสติ แล้วทรงอารมณ์ปีติและสุขอยู่สักระยะหนึ่ง กามจะดับไปเอง เพราะสุขที่เกิดจากสมาธินั้นถ้าเราทรงอารมณ์อยู่นาน ๆ เราจะเห็นสุขจากกามเป็นเรื่องขี้ปะติ๋วไม่สามารถมาเทียบได้เลย พระอาจารย์ท่านเน้นอยู่เสมอว่า **"กามและอกุศลเหล่าใดก็ตาม ย่อมเกิดจากจิตที่ดำริและปรุงแต่ง**

ถ้าไม่ดำริไม่ปรุงไม่แต่ง กามจะไม่เกิด" ท่านสอนว่าถ้ากามหรือกิเลสเกิดให้ตามดูให้สุดสาย จะเห็นความดับของมันเอง แม้ว่าผมเพิ่งจะเริ่มฝึก (ขั้นประถม) ผมก็ขอยืนยันว่าถ้าเจริญอานาปานสติจนสามารถทรงอารมณ์ปีติและสุข คือพอจับลมปั๊บเกิดปีติปุ๊ปทันทีละก็ อย่าว่าแต่อารมณ์กามเลย แม้แต่เวทนาทางกายเช่นความร้อนจากแสงแดดที่แผดเผายังไม่สามารถบังเกิดขึ้นได้เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลานั่งฟังธรรมะจากท่านพระอาจารย์ยันตระ ด้วยบารมีธรรมอันสูงส่งของท่านเพียงแต่มองหน้าท่าน หรือจับเสียงท่านเป็นอารมณ์สมาธิ จิตจะสงบได้เร็วมาก จนเกิดปีติขนลุกซู่ อิ่มเย็นไปทั่วสรรพางค์กาย จนยากที่จะบรรยายออกมาเป็นคำพูด เพียงแค่ชั่วอึดใจเดียวเท่านั้นก็สามารถทรงอารมณ์ปีติอยู่ได้จนฟังธรรมจบ ในชีวิตผมไม่เคยมีปุถุชนท่านใด หรือพระรูปใดที่จะสามารถทำให้ผมปฏิบัติธรรมได้ก้าวหน้าเร็วขนาดนี้เลย ! ตอนบวชผมพบท่านแค่เพียง 3-4 วัน สามารถทรงอารมณ์ปีติได้แล้ว ทั้ง ๆ ก่อนหน้านี้ต้องนั่งสมาธิเป็นชั่วโมง หรือครึ่งชั่วโมง จึงจะเกิดปีติ และก็เกิดแค่ชั่วขณะเดียว แต่เมื่อพบท่านสามารถทรงอารมณ์ได้จนฟังธรรมจบ และเมื่อมองหน้าท่าน หรือได้ยินเสียงท่าน หรือแม้แต่เห็นรูปท่าน หรืออ่านธรรมะของท่าน ก็เกิดปีติขนลุกซู่อิ่มเย็นไปทั่วสรรพางค์กายทันที เป็นปีติที่ได้ฟรี ๆ จากท่านพระอาจารย์ยันตระ โดยไม่ต้องเสียเวลานั่งสมาธิ หรือน้อมใจให้เสียเวลา นี่เองทำให้ผมชอบติดตามฟังธรรมจากท่านพระอาจารย์ยันตระเสมอเมื่อมีโอกาส เพราะนอกจากจะได้ข้อธรรมมาดับทุกข์แล้ว ยังบังเกิดธรรมปีติ และได้พลังกลับมาทุกครั้ง เหมือนเราไปชาร์จแบตเตอรี แม้จะต้องขับรถไปไกลจากกรุงเทพฯ-เกริงกระเวีย ภายในเสาร์อาทิตย์ เป็นระยะทางประมาณ 700 กม. ก็ไม่รู้สึกเหนื่อยหรือง่วงเหงาหาวนอน จนกระทั่งกลับมาทำงานก็ยังรู้สึกว่ายังมีพลังอยู่

บางครั้งมีเวทนาทางกาย เช่นเมื่อปี 2534 ผมถูกไฟขนาด 380 โวลท์ช็อต พอนึกถึงพระอาจารย์ยันตระ ก็กระเด็นออกมา แต่มือทั้งสองข้างถูกไฟลวกไหม้ดำหมดและพุพองเป็นแผล เกิดทุกขเวทนามาก ก็ได้อาศัยหลักการปฏิบัติจากพระอาจารย์ยันตระ โดยใช้อานาปานสติภาวนา

จนเกิดปีติ แล้วน้อมมาพิจารณาเวทนาความเจ็บปวดที่มือทั้งสองข้าง กระทั่งเวทนานั้นหายไป ไม่มีความเจ็บปวดอีกเลย จนสามารถหลับลงได้ ทั้งนี้ก็ด้วยบารมีของท่าน ตั้งแต่บวชกับท่าน จิตสามารถทรงอารมณ์ปีติมากว่า 8 ปี ทุกครั้งที่นึกถึงท่าน เห็นรูปท่าน หรือได้ยินเสียงท่าน ก็จะเกิดปีติทุกครั้ง และจะนึกถึงพระพุทธเจ้าทุกครั้งว่า ขนาดพระอาจารย์ยันตระท่านยังมีบารมีธรรมมากขนาดนี้ นึกไม่ออกว่าพระพุทธเจ้าจะขนาดไหน ! ไม่เสียชาติเกิดเลยที่ไม่ได้เกิดในสมัยพุทธกาล แต่ได้เกิดสมัยกึ่งพุทธกาลและได้พบพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ผู้มีบารมีธรรมมากเพื่อจะสืบต่อศาสนาอย่างพระอาจารย์ยันตระ

ด้วยบารมีธรรมของท่านพระอาจารย์ยันตระ ทำให้ผมสามารถทวนกระแสโลกได้ เพราะนึกถึงความลำบากของท่านในการแสวงหาโมกขธรรมจนพบกับความสำเร็จ ทำให้มีกำลังใจที่จะเจริญรอยตาม ยกตัวอย่างเช่น สมาทานมังสวิรัติตลอดชีวิต ตั้งแต่อายุ 27 ปี ซึ่งก่อนหน้านี้ก็ถือบ้างเมื่อมีโอกาส และถือเนกขัมบารมี (พรหมจรรย์) ตั้งแต่อายุ 32 ปี ซึ่งก่อนหน้านี้ก็เคยถือตลอดจนบวช (อายุ 27 ปี) และถือทุกปีตั้งแต่แต่งงานในช่วงเข้าพรรษา (ตั้งแต่อายุ 29-31 ปี) และตั้งใจว่าจะถือตลอดไปถ้าไม่มีอุปสรรคใด ๆ มาขัดขวางเสียก่อน ซึ่งบางครั้งพ่ายแพ้กิเลสอยากจะยกเลิก แต่เมื่อนึกถึงความเมตตาของท่านที่มีต่อศิษย์ต้องการให้ศิษย์พ้นทุกข์ตามท่านแล้ว ทำให้ผมมีกำลังใจประพฤติปฏิบัติต่อไป โดยมิได้มีความรู้สึกฝืนธรรมชาติหรือทุกข์ร้อนกับการปฏิบัติอย่างนี้แต่อย่างใด กลับมีความภูมิใจและความสุขด้วยซ้ำที่สามารถทวนกระแสโลกได้ เพราะเชื่อมั่นในคำสอนของท่านพระอาจารย์ยันตระที่ว่า "ถ้าเรารื้อร้างสัญชาตญาณ ตัณหา อุปาทาน เสียได้ เราก็จะพ้นจากทุกข์ ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป" ซึ่งจะทำได้โดยการทวนกระแสโลก-กระแสกิเลสกลับไปสู่สัญชาตญาณเดิมของมันคือจิตเดิมแท้ที่บริสุทธิ์ ปราศจากกิเลส กิน กาม เกียรติเท่านั้น

พระคุณอีกข้อหนึ่งของท่านก็คือ ก่อนหน้านี้สมัยเรียนมัธยมหลายและมหาวิทยาลัย ผมมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงมากไม่เคยเชื่อใคร หรือ

ยอมรับใครเลยแม้แต่พ่อแม่ ครูบาอาจารย์ โดยเฉพาะเพื่อนฝูง เพราะสมัยตั้งแต่เด็กจนโต ผมเรียนได้ที่ 1 มาตลอด ทำให้หลงตัวเองว่าเก่ง ขนาดเรียนมัธยมปลายไม่เคยเข้าเรียนเลย อ่านหนังสือเองยังสามารถสอบเข้าเรียนวิศวะ และนายร้อยตำรวจได้ โดยเฉพาะพระไม่เคยนับถือองค์ไหนเลย มีแต่หลวงพ่อพุทธทาสเท่านั้นที่ผมยอมรับ ถึงขนาดเคยพูดกับผู้อื่นว่า "ต่อให้พระพุทธเจ้ามาแสดงธรรมตรงหน้า ถ้าเราไม่คิดตามก็ไม่สามารถบรรลุธรรมได้" แถมยังหัวรุนแรงงมงายเชื่อลัทธิคอมมิวนิสต์ (แต่ก็ยังกราบพระและนั่งสมาธิ) ต้องการเปลี่ยนแปลงสังคมโดยวิธีรุนแรงฉับพลัน โดยการใช้กำลังอาวุธฆ่าพวกที่ขัดขวางให้หมด โดยไม่คิดถึงว่าผู้อื่นจะทุกข์เดือดร้อนอย่างใด ขอเพียงเพื่อให้บรรลุเป้าหมายช่วยคนยากคนจนได้เท่านั้น แต่เมื่อมาได้พบพระอาจารย์ยันตระเหมือนโจรกลับใจ ท่านเป็นพระองค์แรกและองค์เดียวที่สามารถกำราบผมให้ราบคาบสยบแทบเท้าท่านได้ทั้งกายและใจ เมื่อฟังธรรมท่านครั้งแรกเข้าใจได้ทันทีว่า "ธรรมะของท่านคือธรรมอันเดียวกับหลวงพ่อพุทธทาส และเป็นธรรมะแท้ ๆ ที่สอนเพื่อดับทุกข์โดยสิ้นเชิงอย่างแท้จริง" ผมซึ่งไม่เคยกราบพระรูปใดเลย นอกจากหลวงพ่อพุทธทาส (เพียงครั้งเดียวที่มีบุญไปกราบ) กลับก้มลงกราบแทบเท้าท่านพระอาจารย์ยันตระทั้งจีวรลงที่พื้นดิน มีความรู้สึกว่าพระองค์นี้เรากราบได้สนิทใจ และเริ่มยอมรับคำสั่งสอนของท่าน เลิกหลงว่าตัวเองเก่งรู้ทุกอย่าง ท่านสามารถทำให้ผมเริ่มยอมรับผู้อื่น (คือท่าน) ได้ และกลับใจเลิกนิยมการเปลี่ยนแปลงสังคมโดยการใช้กำลังได้ ด้วยคำสอนของท่านที่ว่า "ทุกชีวิตปรารถนาความสันติสุข ไม่มีใครปรารถนาความทุกข์ เราจึงไม่ควรเบียดเบียนให้ผู้อื่นเดือดร้อน และจงมีใจรักเมตตาต่อทุกชีวิต เห็นชีวิตอื่นเหมือนชีวิตเรา" ท่านสอนให้เจริญเมตตาโดยการน้อมให้อิ่มเย็นอยู่ในความสงบ แผ่ไปทั่วสรรพางค์ร่างกาย แล้วแผ่ออกไปทุกทิศทุกทางโดยไม่มีประมาณสู่ทุกชีวิตวิญญาณให้มีแต่ความสุข ซึ่งก่อนพบท่านผมไม่เคยแผ่เมตตาออกเลย คิดว่าเป็นแค่การท่อง "สัพเพ สัตตาฯ" เท่านั้นเอง เพิ่งมารู้ว่าการแผ่เมตตาจริง ๆ นั้น นอกจากจะต้องงดเบียดเบียนอาหารที่มีเนื้อสัตว์แล้ว จะต้อง

แผ่ออกจากจิตสู่ธรรมชาติรอบข้างด้วย โดยผู้ที่ได้รับอานิสงส์คนแรกคือตัวเราจะรู้สึกอิ่มสงบเย็น และมีพลังออกจากกายไปทั่วทุกทิศทุกทาง ซึ่งอานิสงส์ของการแผ่เมตตานี้จะทำให้เป็นที่รักของมนุษย์และสัตว์ รวมทั้งเทวดาและอมนุษย์ทั้งหลาย แคล้วคลาดจากภัยอันตรายต่าง ๆ โดยไม่ต้องแขวนพระเครื่องแต่อย่างใด

นอกจากนั้นในการดำเนินธุรกิจของผม ซึ่งเป็นการรับเหมามาตั้งแต่ปี 2534 จนถึงปัจจุบันนั้น ผมกล้ายืนยันได้ว่า ที่ผมยังดำเนินธุรกิจส่วนตัวประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง ก็เพราะด้วยเมตตาบารมีของท่านพระ-อาจารย์ยันตระ แรกทีเดียวผมเปิดบริษัทรับเหมาทั้ง ๆ ที่ไม่มีเงินทุนเลย โดยการเช่าแฟลตพี่สาวภรรยาเดือนละ 1,000 บาท พร้อมโทรศัพท์เบอร์เดียว แต่ผมกลับประมูลงานเดินท่อโรงงานปูนทีพีไอได้ มูลค่าเกือบสามล้านบาทในตอนนั้น ก็เพราะผมไปใส่บาตรพระอาจารย์ยันตระที่วัดราชาธิวาส เมื่อตอนที่ท่านเพิ่งเดินทางกลับจากต่างประเทศเมื่อปี 2534 ผมอธิษฐานขอให้ได้งานนี้ พออธิษฐานจบใส่บาตรท่านเสร็จ ท่านเงยหน้าขึ้นพร้อมกับกล่าวว่า "ให้สำเร็จดังที่ตั้งใจนะ" กลับไปผมได้งานนี้ทันทีโดยประมูลชนะบริษัทใหญ่ที่ทำธุรกิจปีละเป็นร้อย ๆ ล้าน ต่อมาเมื่อพระอาจารย์ยันตระไปแสดงธรรมและเป็นประธานหล่อพระพุทธรูปที่พระปฐมเจดีย์ เพื่อนำไปประดิษฐานที่สุญญตารามโคเปนเฮเกน ประเทศเดนมาร์ก ช่วงนั้นผมไม่ค่อยมีเงินเลย จึงถอดสร้อยคอทองคำหนัก 1 บาท ที่แม่ผมรับไหว้วันแต่งงานกับภรรยา คนละเส้น ถวายพระอาจารย์เททองหล่อพระไปเลย กลับไปผมได้งานอีกล้านกว่าบาท หลังจากนั้นเมื่อเข้าพรรษา ผมมีโอกาสได้ขึ้นไปบนกุฏิท่านบนยอดเขาที่เกริงกระเวีย ท่านกำลังสนทนาธรรมโปรดญาติโยมจนคอแห้ง ผมสังเกตเห็นน้ำปานะท่านหมดจึงวิ่งลงจากยอดเขาไปที่รถซึ่งจอดอยู่บนถนนหน้าสำนัก เพื่อไปนำน้ำผลไม้กระป๋องตรามาลีไปถวายท่าน โดยวิ่งลง-วิ่งขึ้นยอดเขาภายใน 25 นาทีเท่านั้น เมื่อถวายท่าน ท่านถามว่า "น้ำอะไร" ผมรีบตอบทันทีว่า "น้ำผลไม้ตรามาลีครับท่าน" เมื่อกลับมากรุงเทพฯ ผมได้งานรับเหมาในโรงงานน้ำผลไม้มาลีเป็นเงิน

ล้านกว่าบาท และได้เรื่อย ๆ จนถึงปัจจุบัน เพราะผมจะซื้อไปถวายท่านเป็นประจำ

เมื่อครั้งทำโรงทานวันเกิดท่าน ปี 2536 ผมมีกำหนดจะต้องกลับมาทำใบเสนอราคางานหนึ่ง แต่ด้วยมีพระเพื่อนที่บวชอยู่ทักว่าอย่ากลับเลยกอร์ปด้วยความศรัทธาในองค์ท่านไม่อยากกลับ ผมจึงปล่อยงานนั้นหลุด เพราะคิดว่ายังไงก็ประมูลกันหลายเจ้า ราคาก็ต่ำกำไรอาจจะน้อย จึงอยู่ต่อจนเสร็จทำโรงทานวันอาจาริยบูชา ครั้นเมื่อกลับถึงกรุงเทพฯ มีโทรสารมาให้ติดต่อกลับ บ. TPI POLENE ซึ่งผมประมูลงานเดินท่อโรงปูนไว้ ปรากฏว่าได้งานอีกประมาณ 4.5 ล้านบาท ซึ่งก่อนหน้านี้ก็ชนะประมูลมาหนึ่งงานได้มา 4.2 ล้านบาทแล้ว

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ผมได้รับเช็คเด้งจากบริษัทหนึ่ง (ไม่ขอออกนาม) เป็นเงินประมาณเก้าแสนกว่าบาท ซึ่งโดนดึงจ่ายช้ามาสามเดือน และเด้งมาสามเดือน รวมเป็นหกเดือนแล้ว ผมพยายามติดต่อขอเงินสดก็ได้รับการปายเบี่ยงผลัดผ่อนมาตลอด จนมีความเดือดร้อนมาก เนื่องจากหมุนเงินไม่ทัน ช่วงนั้นประมาณปลายเดือนมกราคม 2537 (ซึ่งพระอาจารย์ยันตระได้เดินทางมายังวัดราชาธิวาส เนื่องจากอยู่ระหว่างถูกกล่าวหาจากพวกมารศาสนา) ผมได้ใส่บาตรท่านวันอาทิตย์ แล้วอธิษฐานว่า "ลูกยังไม่เคยรบกวนพ่อเลย ขอท่านพระอาจารย์ช่วยลูกสักครั้งหนึ่งเถิด "ลูกเดือดร้อนมาก" พอรุ่งขึ้นวันจันทร์มหัศจรรย์มาก ผมแทบไม่เชื่อหูตัวเองเลยเมื่อเจ้าหน้าที่การเงินของบริษัทนั้นโทรมาบอกให้ไปรับเงินสดทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้รับการปฏิเสธมาตลอด และเป็นช่วงที่พระอาจารย์ยันตระผจญกับวิบากกรรมซึ่งถ้าท่านไม่บริสุทธิ์จริงท่านคงช่วยผมไม่ได้

หลังจากนั้นผมก็ได้อธิษฐานขอพรพระอาจารย์อีกว่า "ขอให้ลูกรวย ๆ เสียทีเถอะ จะได้มาช่วยท่านเผยแพร่ศาสนา" พอรุ่งขึ้นกลับไปมีบริษัทหนึ่งโทรสารมาถามว่าจะให้งานต่อเนื่องอีกประมาณไม่น้อยกว่าสิบล้านบาทโดยไม่ต้องประมูล แต่ขอให้ใช้ราคาเดิมจะรับไหม ?" ผมรีบโทรสารตอบกลับไปทันทีว่าตกลง หลังจากนั้นผมก็ประมูลงานได้เรื่อย ๆ

จนปัจจุบันมีงานรอให้ทำระหว่างต้นปีหน้าจนถึงปลายปีประมาณเกือบ 20 ล้านบาทแล้ว และยังมีงานประมูลในมืออีกหลายสิบล้านบาท ทั้งนี้ก็ด้วยเมตตาบารมีของท่านพระอาจารย์ยันตระที่มีต่อผม ทำให้ผมอยู่ได้จนทุกวันนี้ทั้ง ๆ ที่เริ่มจากศูนย์ก็เพราะท่าน ทำให้เรายิ่งเชื่อมั่นกับคำสอนของท่านที่ว่า "ถ้ามีอริยทรัพย์ภายในแล้ว ทรัพย์ภายนอกจะมาเอง" แต่ที่เราทำธุรกิจทุกวันนี้มิได้ทำด้วยความโลภหรือหวังรวยแต่อย่างใด เพียงแต่ขอให้ได้เกื้อกูลญาติมิตร พี่น้อง ผู้ร่วมงาน และจรรโลงศาสนาสืบไป

ประการสุดท้ายที่อยากจะกล่าวก็คือ ด้วยความเชื่อมั่นในความบริสุทธิ์ของท่านพระอาจารย์ยันตระ ทำให้ผมเร่งปฏิบัติภาวนาตามที่ท่านสั่งสอนจนสามารถปฏิบัติได้สูงขึ้นไปอีกขั้น แม้ท่านจะอยู่ในช่วงที่ถูกกล่าวหาก็ตาม แต่ด้วยบารมีธรรมของท่านได้ช่วยให้ผมและลูกศิษย์อีกมากมายที่ยังคงเชื่อมั่นและประพฤติปฏิบัติตามท่าน ได้รับความก้าวหน้าในการปฏิบัติภาวนา และทางโลกยิ่ง ๆ ขึ้นไป ทำให้เรายิ่งมั่นใจในคุณธรรมและความบริสุทธิ์ของท่านพระอาจารย์ยันตระมากยิ่งขึ้นไปอีก บทความที่ผมได้เขียนมาทั้งหมด รวมทั้งบทความอื่นที่เขียนเกี่ยวกับพระอาจารย์ยันตระที่ลงในหนังสือเล่มนี้ มิได้เขียนเพื่อจะยกย่องตัวเอง หรืออวดคุณธรรมใด ๆ ทั้งสิ้น เนื่องจากผมยังเป็นผู้ใหม่อยู่ เพิ่งเริ่มปฏิบัติธรรมได้งู ๆ ปลา ๆ เท่านั้นเอง เทียบไม่ได้กับพระ-เณร-ชี ที่บวชอยู่กับท่านพระอาจารย์ยันตระ และเป็นเพียงเศษผงธุลีใต้ฝ่าเท้าของท่านพระอาจารย์เท่านั้นเอง แต่เขียนขึ้นเพื่อตอบแทนพระคุณของท่านพระอาจารย์ที่เป็นผู้ให้แสงสว่างชี้ทางธรรม ขอรับรองยืนยันด้วยเกียรติยศของลูกผู้ชายและคุณธรรม โดยไม่ต้องมีใครมาเซ็นรับรอง และขอรับรองยืนยันว่าเป็นความสัตย์จริงด้วยชีวิตเป็นเดิมพัน ไม่ทราบว่าบทความของผู้ที่กล่าวหาพระ-อาจารย์ยันตระที่ลงตามหน้าหนังสือพิมพ์บางฉบับนั้นน่ะ มีใครกล้ารับรองและเดิมพันด้วยชีวิตบ้างไหมว่าเป็นความจริง ?!

ครรชิต แซ่มภักดี วศ.บ.

ผู้จัดการห.จ.ก. HVAC วิศวกรรมและระบบท่อ

ศรัทธาต่อพระอาจารย์

ชื่อเสียงในเรื่องความเป็นพระสุปฏิปันโนของพระอาจารย์ยันตระเป็นที่ล่ำลือกันมานาน แต่ข้าพเจ้ามีโอกาสไปกราบท่านเมื่อไม่กี่ปีมานี้ ความคิดของข้าพเจ้าตรงกับเพื่อน คือ อยากไปเห็นปฏิปทาของท่านด้วยตาตนเอง เราจึงเดินทางไปสำนักป่าสุญญตาราม ที่อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี โดยต่างก็ไม่รู้เส้นทางการเดินทางเลย

จำได้ว่าวันนั้นเป็นวันอาสาฬหบูชา เราเดินทางไปกาญจนบุรีและสอบถามถึงรถที่จะไปสังขละบุรี ปรากฏว่าเหลือเที่ยวสุดท้าย และต้องไปต่อรถที่ทองผาภูมิอีกที ขณะที่นั่งอยู่ในรถเราไม่สบายใจเลย เพราะฝนตกตลอดทาง ถนนก็แทบไม่มีรถวิ่ง แม้จะวานให้เด็กรถช่วยบอกเวลาถึงสุญญ-ตาราม ก็กลัวว่าเขาจะลืม เพราะเป็นระยะทางไกลมากแล้ว ถ้าเลยสุญญตารามไปคงแย่แน่ รถโดยสารก็หมดแล้วทั้งขาไปและขากลับ จึงถามเขาว่าใกล้ถึงสุญญตารามหรือยัง นับว่าเราโชคดี ผู้หญิงที่นั่งอยู่ข้างหน้าไปสุญญตารามเช่นกัน และเธอเคยไปมาแล้วหลายครั้ง เราจึงคลายความวิตกลง พอถึงสุญญตารามเธอผู้นั้นก็แนะนำให้เราไปพักที่ศาลาฟังธรรม ขณะที่เรากำลังเดินไปก็มองเห็นคนกลุ่มใหญ่ยืนออกันอยู่ ข้าพเจ้าพูดกับเพื่อนว่าพระอาจารย์คงอยู่ที่นั่น และก็เป็นจริง พระอาจารย์ลงจากศาลาฟังธรรมเดินนำหน้ากลุ่มคนมาตามทางเดิน เราจึงหยุดรออยู่ข้างทาง พอท่านเดินมาถึงเราก็ก้มลงกราบท่านหยุดยืนและหันมาทางเรา ข้าพเจ้ากราบเสร็จแล้วเงยหน้าจะลุกขึ้นก็ต้องก้มลงไปใหม่ เพราะเห็นท่านยังยืนอยู่เช่นเดิม ข้าพเจ้าอดสงสัยไม่ได้ว่า ทำไมท่านยืนอยู่เฉย ๆ ตั้งนานกว่าจะขยับเท้าและเดินไป มาสิ้นสงสัยเมื่อมีคนบอกกับเราว่า "สองคนนี่โชคดีนะ พระอาจารย์แผ่เมตตาให้" ทำให้เรารู้สึกอิ่มอกอิ่มใจที่มาถึงก็ได้กราบพระอาจารย์ทั้งท่านยังแผ่เมตตาให้อีก และเราก็พบภาพที่น่าทึ่งในวันรุ่งขึ้นเมื่อเห็นผู้คนเข้าแถวใส่บาตรพระอาจารย์กันมากมาย ข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกว่าท่านไม่ธรรมดาเสียแล้ว สังเกตดูท่านมีเมตตากับทุกคน ยิ้มแย้มแจ่มใสและกริยาสำรวม

ต่อมาข้าพเจ้าจึงรู้ว่าผู้คนในวันนั้น ไม่เท่าไร เมื่อเทียบกับจำนวนผู้คนในวันที่ 14 ตุลาคมซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิดของพระอาจารย์ มีสิ่งน่าสนใจในกลุ่มคนที่รอใส่บาตรท่าน คนบางคนพยายามเบียดแทรกแถว บางคนคอยกันกลัว คนจะมาแทรกก่อนหน้าตัว คนที่ยืนซ้อนอยู่ข้างหลังก็พยายามแทรกมาอยู่ข้างหน้า คนที่เคยอยู่ข้างหน้าก็พยายามกลับไปอยู่ข้างหน้าอย่างเดิม แถวก็ล้ำออกมาเรื่อย ๆ จนต้องมีการบอกให้ถอยกลับไปเป็นประจำ การที่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ เพราะทุกคนมีจุดร่วมเหมือนกัน คือต้องการทำบุญกับพระอาจารย์ แต่ปุถุชนยังละกิเลสไม่ได้ กลัวเสียเปรียบ กลัวจะไม่ได้ใส่บาตรพระอาจารย์ อันที่จริงถ้าจัดแถวเรียงหนึ่งได้จะสะดวกต่อพระอาจารย์และตนเองด้วย ไม่ต้องกลัวว่าจะไม่ได้ใส่บาตรพระอาจารย์ เพราะไม่ว่าผู้คนจะมากมายขนาดไหน แถวยาวเท่าใด ใช้เวลานานกี่ชั่วโมง ท่านก็เดินรับบิณฑบาตไปจนหมดคนที่จะใส่บาตร หลายครั้งท่านต้องอดฉันอาหารเพราะเลยเวลาไปแล้ว คนส่วนมากก็รู้แต่ก็ยังต้องการใส่บาตรท่าน เพราะอะไร? เพราะความศรัทธานั่นเอง อะไรทำให้คนศรัทธาท่านมากมายขนาดนั้น

ข้าพเจ้ามีโอกาสไปล่องแพตามรอยพระอาจารย์ยันตระจากเชียงใหม่สู่เชียงราย ตอนที่พักอยู่ที่วัดใหม่หมอกจ๋าม (ถ้าจำไม่ผิด) ขณะรอใส่บาตร ช่วงนั้นจิตของข้าพเจ้าสงบมาก ข้าพเจ้าอธิษฐานว่า ขอให้พระอาจารย์สำเร็จพระอรหันต์ บรรลุสู่นิพพาน พอท่านเดินรับบิณฑบาตมาถึงตรงที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ท่านหยุดหันขวับมามองข้าพเจ้า และถามว่า “สบายดีหรือ” ข้าพเจ้าคาดไม่ถึงว่าท่านจะทักทายข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเพิ่งจะพบหน้าท่านได้ 3 ครั้งเอง ทั้งไม่เคยพูดคุยกับท่านเลย พอได้สติข้าพเจ้าจึงตอบไปว่า“สบายดีค่ะ” ข้าพเจ้าเชื่อว่า ท่านต้องรู้วาระจิตของข้าพเจ้าแน่

ช่วงที่ล่องแพ ท่านจะแวะเวียนไปตามแพต่าง ๆ ถามทุกข์สุข เนื่องจากคนมาก ผู้จัดทัวร์ดูแลได้ไม่ทั่วถึง เกิดปัญหาหลายอย่าง พระอาจารย์ต้องมาช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้ แพแตกก็ไปช่วย ดูแลจนแพทุกลำถึงที่พัก เหน็ดเหนื่อยอย่างไร ท่านก็ยังทักทายให้ธรรมะกับญาติโยมที่เฝ้ารออยู่ที่ริมฝั่ง

เป็นอีกครั้งที่ข้าพเจ้ารับรู้ถึงความเมตตาของท่านและตระหนักว่าท่านไม่ทอดทิ้งลูกศิษย์

พระอาจารย์เป็นผู้ที่ชอบสอนธรรมะมาก ท่านเทศน์แต่ละครั้งเป็นเวลานาน และไม่เห็นท่านเปลี่ยนอิริยาบถในระหว่างที่เทศน์ เมื่อท่านพูดไปเรื่อย ๆ จะสังเกตได้ว่าคำพูดของท่านจะพรั่งพรูออกมาราบรื่นเหมือนน้ำที่ไหลมาไม่ขาดสาย เป็นสิ่งที่ออกมาจากใจจริง ๆ ท่านรักที่จะให้ รักที่จะสอน ท่านสอนคนได้ทุกระดับไม่ว่าจะเป็นเรื่องพื้น ๆ ตั้งแต่ทำความดีละความชั่ว รักษาศีลห้า ไปจนถึงการปฏิบัติธรรมเพื่อหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด จึงไม่น่าแปลกใจที่คนศรัทธาท่านมีทุกเพศทุกวัย ทุกวุฒิและทุกครั้งที่ท่านให้ธรรมะเสร็จ จะจบลงด้วยการเจริญสมาธิภาวนา และแผ่เมตตาเป็นการให้ธรรมะทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ

การที่มีคนศรัทธาท่านมากมาย ข้าพเจ้าเชื่อว่าคงเป็นเพราะ

1. ความเมตตา ท่านเป็นผู้มีเมตตามาก ความเมตตาโดยไม่มีประมาณนี่เองที่ทำให้คนรักท่าน และเป็นจุดที่ทำให้ผู้คิดร้ายต่อท่าน กล้ากระทำรุนแรงเพราะมั่นใจว่าท่านไม่คิดร้ายตอบ

2. คำสอนของท่าน ธรรมะที่ท่านสอน คนทั่วไปฟังแล้วเข้าใจง่าย

3. บุคลิกของท่าน ท่านพูดจาไพเราะ มีความจริงใจ ยิ้มแย้มแจ่มใส ใครได้ยินได้ฟัง หรือพบเห็นจะเกิดความสบายใจ

4. การปฏิบัติตนของท่าน ท่านมีความสำรวม ฉันน้อย นอนน้อย ทำงานมาก ไม่ยึดติดที่ ไม่ยึดติดวัตถุ คนจึงให้ความเคารพนับถือกราบไหว้ด้วยความเต็มใจ

จากสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้รวมกัน ทำให้คนรัก เคารพ และศรัทธาในพระอาจารย์ ความศรัทธามิได้สร้างได้ในเวลาสั้น ๆ พระอาจารย์ทำให้ผู้คนศรัทธามาเป็นเวลากว่า 20 ปี ถ้าจะว่าเป็นการเสแสร้งก็คงไม่สามารถเสแสร้งได้นานขนาดนี้ และพระอาจารย์ก็ใกล้ชิดอยู่ท่ามกลางผู้คนตลอด ย่อมอยู่ในสายตาของญาติโยม ผู้ที่คิดทำลายความศรัทธาของญาติโยมที่มีต่อพระอาจารย์ก็คงเห็นแล้วว่าทำไม่สำเร็จ ญาติโยมจำนวนมากยังคงศรัทธาแนบแน่นใน

พระอาจารย์ เพชรดีถึงแม้จะมีผู้พยายามเอาโคลนตมมาปิด เพชรนั้นก็ยังคงเป็นเพชร หาได้กลายเป็นโคลนตมไปไม่ ก็คงต้องเป็นหน้าที่ของพวกเราญาติโยมทั้งหลายที่จะต้องช่วยกันเอาน้ำสะอาดล้างโคลนออก เพื่อให้เพชรได้เปล่งประกายของเพชรได้เต็มที่

อำไพ สินพัฒนานนท์
น.บ., วท.ม.

รายนามผู้ร่วมบริจาคพิมพ์หนังสือ

1. คุณสุรชัย-คุณเล็ก พิกุลขจรและครอบครัว
2. คุณวัฒนชาติ แก้วนิคม-คุณวนิดา ภู่ระหงษ์
3. คุณสมยศ-คุณกุหลาบ อิสระเสนีย์
4. คุณณิชมน-คุณธาดา เติมงาม
5. คุณพุฒิภัทร เกษรสุคนธ์
6. คุณนภา เติมประยูร
7. คุณประทุม นวลแขกุล
8. คุณจินตนา ประกายจินดาวงศ์
9. คุณอรจิตร จันทรพิทักษ์
10. คุณครรชิต-คุณมันทนา แช่มภักดี
11. คุณจีรภา คลังสุพรรณ
12. คุณอำไพ สินพัฒนานนท์
13. คุณสิริมา ศรสุวรรณ
14. คุณจินตนา ต้นทอง
15. คุณสุรพงษ์ วิริยะวาณิชยกุล
16. คุณวิมล ตรัยรัตนพิทักษ์
17. คุณธวัชชัย สุวิทยาพรอนันต์
18. คุณรจนา หลีกเมฆ
19. คุณศุภจินต์ บุญศิริ
20. เด็กชายพงศ์ตะวันและครอบครัวปานรังศรี
21. คุณศิริ-นันทา เติมประยูรและครอบครัว
22. คุณประมวล แช่มภักดี
23. คุณพิษณุชัย สุวรรณประเวก
24. คุณเนียน-คุณเยาวลักษณ์ เรือนบุญ
25. คุณพนิดา พ่วงชูศักดิ์
26. คุณเทิดศักดิ์ เลิศวิริยะเศรษฐ์
27. คุณวิทูรย์ ลีวงศ์เจริญ
28. คุณทวี รังสรรค์
29. คุณบัญชา ศรีธวัชพงศ์

30. คุณประพัฒน์ ลิมป์ธีระกุล

31. คุณธวัชชัย สุวิทยาพรอนันต์

32. คุณชวลิต-คุณอัมพร-ด.ญ.ชนานันต์-ด.ช.ชนินทร์ โชติรุ่งโรจน์

พระอาจารย์...พระผู้นำทางจิตวิญญาณ

ประมาณกลางปี 2515 ขณะนั้นข้าพเจ้ามีสภาพเป็นนักศึกษาได้ไปเที่ยวบ้านเพื่อนที่ ต.งิ้วราย อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม เป็นเวลาเดียวกับที่พระอาจารย์ ซึ่งขณะนั้นเป็นโยคี ได้ไปปักกลดอยู่ที่ป่าช้าวัดงิ้วราย ข้าพเจ้าจึงมีโอกาสพบพระอาจารย์เป็นครั้งแรก โดยที่พี่สาวของเพื่อนกำลังจะนำอาหารไปถวายท่านชวนข้าพเจ้าไปด้วย ข้าพเจ้าได้แต่นั่งสังเกตท่านอย่างเงียบ ๆ สิ่งที่ข้าพเจ้าสังเกตเห็นก็คือ ท่านสำรวมทุกอิริยาบถไม่ว่าจะทำอะไร ท่านจัดวางหนังสือและสิ่งของที่นำติดตัวมาอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยมาก บ่งบอกถึงลักษณะนิสัยของผู้เป็นเจ้าของ

หลายปีผ่านมาเมื่อข้าพเจ้าเรียนจบและเข้ารับราชการ ข้าพเจ้าได้ไปหาซื้อหนังสือที่ร้านข้างมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นการบังเอิญอีกครั้งที่ข้าพเจ้าได้พบหนังสือธรรมะเล่มหนึ่ง ชื่อ “ธรรมปฏิบัติ” ของพระอาจารย์ยันตระ อมโร ข้าพเจ้าเปิดดูภายในเล่ม เห็นรูปพระอาจารย์ จึงได้รู้ว่าโยคีที่เคยพบเมื่อกลางปี 2515 ได้บวชเป็นพระภิกษุแล้ว ข้าพเจ้าจึงซื้อหนังสือนั้นไปอ่าน ซึ่งในร้านมีเหลืออยู่เพียงเล่มเดียวเท่านั้น ข้าพเจ้าอ่านธรรมะของท่านพระอาจารย์ โดยที่ไม่ทราบว่าขณะนั้นท่านอยู่ ณ ที่ใด ในประเทศหรือต่างประเทศ ธรรมะของท่านข้าพเจ้าอ่านแล้วรู้สึกเข้าใจได้ง่าย และน่าแปลกที่ธรรมะของท่านมีพลังผลักดันจิตใจให้หันมาสนใจในการปฏิบัติธรรมประจวบกับข้าพเจ้ามีโอกาสไปทำบุญตามวัดต่าง ๆ และที่ทำประจำก็คือการทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้คุณพ่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว ด้วยอานิสงส์ผลบุญนี้คงจะเป็นเหตุปัจจัยให้ข้าพเจ้ามีจิตใจเป็นกุศล คิดที่จะประพฤติปฏิบัติธรรมที่นอกเหนือจากการทำบุญ ทำทาน ข้าพเจ้าจึงหันมาสนใจการนั่งสมาธิ ข้าพเจ้าอ่านหนังสือธรรมะของพระอาจารย์ แล้วมาฝึกนั่งสมาธิด้วยตนเอง ครั้งแรกรู้สึกกังวลใจและกลัวอยู่บ้าง เพราะไม่รู้ว่าเมื่อนั่งสมาธิแล้วจะเป็นอย่างไร แต่ก็ตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่าเป็นยังไงก็เป็นกัน ถ้ามีอะไรก็จะขอเอาคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งก็แล้วกัน แล้วทุกอย่างก็ผ่านไปด้วยดี ทำให้ข้าพเจ้ามีจิตใจรักการทำสมาธิ เพราะเมื่อทำแล้วรู้สึก

สงบ และสบาย นอกจากนี้ข้าพเจ้ายังได้นำธรรมะของพระอาจารย์มาใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อลดละ ตัวโลภ โกรธ หลง ซึ่งบางครั้งก็ได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ตามวิสัยของจิตที่ยังเป็นปุถุชนอยู่มาก

ก่อนนั่งสมาธิทุกครั้งข้าพเจ้าจะตั้งจิตอธิษฐานขอบารมีคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง และขอบารมีพระอาจารย์ยันตระ ซึ่งตั้งแต่ท่านบวชข้าพเจ้าไม่เคยพบท่าน ไม่เคยฟังเทศน์จากท่าน ได้แต่อ่านธรรมะของท่านเพียงเล่มเดียว ก็เกิดความศรัทธาและเคารพท่านเป็นอาจารย์ เป็นที่พึ่งทางจิตวิญญาณ

เมื่อวันที่ 15 มิ.ย. 2534 ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวว่าพระอาจารย์เดินทางกลับจากต่างประเทศ และมีลูกศิษย์ไปฟังเทศน์ท่านตามที่ต่าง ๆ มากมาย ด้วยนิสัยส่วนตัวที่ไม่ชอบอยู่ในคนหมู่มากเท่าไรนัก จึงคิดว่าอีกระยะหนึ่งค่อยหาโอกาสไปกราบและฟังเทศน์จากท่านก็แล้วกัน และเมื่อวันที่ 3 ส.ค. 2534 จึงเดินทางไปกราบและฟังเทศน์ท่าน ที่สำนักป่าสุญญตาราม จ.กาญจนบุรี ผู้คนที่ไปกราบท่านก็ยังมากมาย ข้าพเจ้าจึงได้แต่กราบท่านอยู่ห่าง ๆ และหามุมสงบนั่งฟังเทศน์ท่าน วันนั้นท่านเทศน์เรื่อง “อิทธิบาท 4” นับเป็นครั้งแรกที่ฟังเทศน์จากท่านและครั้งแรกที่พบท่านหลังจากท่านบวชแล้ว รุ่งเช้าจึงมีโอกาสได้ใส่บาตรท่านเหมือนกับคนอื่น ๆ

หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้มีโอกาสฟังเทศน์จากท่านอีกเป็นครั้งคราวแล้วแต่เหตุปัจจัย ทุกครั้งที่ฟังเทศน์จากท่าน ข้าพเจ้าพยายามจะนำธรรมะที่คิดว่าตัวเองจับใจความได้ มาประพฤติปฏิบัติ และแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันอยู่เสมอ นอกจากนี้ข้าพเจ้ายังได้มีโอกาสติดตามพระอาจารย์ไปธุดงค์ที่ทุ่งใหญ่นเรศวร ตั้งแต่วันที่ 10-24 เมษายน 2535 ตลอดระยะเวลาที่ติดตามท่านไปธุดงค์ ข้าพเจ้าได้รับธรรมะจากท่านในเรื่องของความอดทน การเฝ้าดูจิตของตนเอง การเอาชนะจิตใจของตนเอง และได้เห็นจริยาวัตร ปฏิปทาอันดีงาม ความเมตตาของครูบาอาจารย์ ซึ่งนอกจากคำสอนของท่านแล้วท่านยังทำให้ดูมีชีวิตความเป็นอยู่ให้เห็นอีกด้วย สิ่งเหล่านี้ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าไม่หลงทาง และเป็นบุญที่ได้มาพบครูบาอาจารย์ที่ดีเช่นนี้

ช่วงเข้าพรรษา (ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีความคิดที่จะบวชเรียน)

25 กรกฎาคม 2536 ข้าพเจ้าบวช ณ วัดป่าสวนใหญ่ อ.ลำปลายมาศ จ.บุรีรัมย์ และขออนุญาตจากเจ้าอาวาสเดินทางมาจำพรรษาที่สำนักป่าสุญญตาราม บ้านเกริงกะเวีย จ.กาญจนบุรี ในวันที่ 27 กรกฎาคม 2536 ได้มีโอกาสศึกษาธรรมะจากพระอาจารย์ ด้วยเหตุที่ไม่ชอบอยู่นิ่ง จึงได้ร่วมทำกิจกรรมบางอย่างในสำนักป่าฯ มีโอกาสกราบเรียน ขอคำแนะนำจากพระอาจารย์ในกลุ่มผู้ทำกิจกรรมหลายครั้ง ประกอบกับพระอาจารย์เมตตาให้พระที่ลางานมาบวชเรียนในช่วงเข้าพรรษา ได้มีโอกาสใกล้ชิดเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ทำให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสใกล้ชิดกับพระอาจารย์มากขึ้น จึงเชื่อมั่นในองค์คุณของพระอาจารย์ เพราะสิ่งที่ประสบไม่ใช่เพียงคำสั่งสอนของพระอาจารย์ แต่รวมไปถึงการทำให้ดู การเป็นอยู่ให้เห็น

หลายเดือนมานี้ มีข่าวของพระอาจารย์ออกมาเป็นระยะ ๆ ล้วนแต่เป็นข่าวไม่ดี โดยพื้นฐานของคนแล้ว ถ้าข่าวดี ๆ ที่กล่าวชมกันมามักไม่ค่อยเชื่อต้องขอเวลาพิสูจน์ให้เด่นชัด ครั้นพอเป็นเรื่องไม่ดีกลับเชื่อไว้ก่อน ยิ่งกลุ่มคนที่ให้ข่าวและถูกอ้างถึง ล้วนแต่เป็นคนที่เคยใกล้ชิด ข่าวดังกล่าวยังมีบ้างมักมาจากคนที่ไม่ได้ใกล้ชิดพระอาจารย์ หรือใกล้ชิดยังไม่มากนัก จึงเชื่อในข่าวเหล่านั้น

อย่างเช่น เคยมีข่าวว่า พระอาจารย์ตื่นสาย ออกบิณฑบาตสาย คนที่ไม่เคยไปสำนักป่าฯ ก็จะคิดต่าง ๆ นานาไปในทางไม่ดี แต่ในข่าวได้ให้ข้อมูลเพียงใดในข้อวัตรของสำนักป่าฯ ภิกษุสงฆ์ที่มาจำพรรษา ณ สำนักป่าฯ จะลุกขึ้นทำวัตรเช้าเวลา 03.30 นาฬิกา เวลาประมาณ 06.00 นาฬิกา ก็จะออกบิตฑบาตไปตามหมู่บ้านในละแวกนั้น กลับจากบิณฑบาตตามหมู่บ้านจึงมาบิณฑบาตในสำนักป่าฯ เพื่อให้อุบาสก อุบาสิกาที่มาร่วมประพฤติปฏิบัติธรรม ได้มีโอกาสทำบุญตักบาตร แล้วจึงฉันอาหารในเวลาใกล้เพลซึ่งเป็นอาหารมังสวิรัติเพียงมื้อเดียว สำหรับพระภิกษุที่ไม่ปฏิบัติตามข้อวัตรจะต้องงดฉันอาหาร ตามปกติพระอาจารย์จะออกสำนักป่าฯ บิณฑบาตเฉพาะวันเสาร์ อาทิตย์ และวันหยุดราชการ ซึ่งเป็นวันที่พระอาจารย์กำหนดเป็น

วันแสดงธรรม ดังนั้น ญาติโยมที่ไม่ได้จำพรรษาที่สำนักป่าฯ มักจะเดินทางไปทำบุญตักบาตรในวันเสาร์-อาทิตย์ พระอาจารย์จึงรับบิณฑบาตช้า เพื่อให้ญาติโยมที่เดินทางมาไกลทันใส่บาตร หลังจากฉันอาหารเสร็จ พระอาจารย์ก็จะเริ่มแสดงธรรม ในวันราชการ พระอาจารย์รับบิณฑบาต ซึ่งพระอาจารย์ก็จะงดฉันอาหาร (พิจารณาเฉพาะน้ำปานะ) ทว่าผู้ที่เคยอยู่ในช่วงเข้าพรรษาก็จะทราบว่า จะมีญาติธรรมเดินทางมาสนทนาธรรมกับพระอาจารย์ไม่เว้นแต่ละวัน หลาย ๆ กลุ่มกว่าจะกลับก็เลยตีสองของวันใหม่ เมื่อญาติธรรมกลับไปแล้ว บางคืนพระอาจารย์จะเดินสำรวจในบริเวณสำนักป่าฯ ตรวจดูตามกุฏิต่าง ๆ แม้กระทั่งไปเฝ้าดูการทำวัตรเช้า (ประหนึ่งพ่อคอยสังเกตดูลูกว่า ลับหลังจะนำคำสั่งสอนของพ่อไปประพฤติปฏิบัติได้ดีเพียงใด) กว่าจะกลับกุฏิก็ใกล้สาง ซึ่งในส่วนนี้ การออกข่าวกลับไม่ได้กล่าวถึง เสมือนว่าผู้ทำข่าวต้องการให้ผู้อ่านเข้าใจไปในทางไม่ดีตามที่ตนต้องการ

อย่างที่กล่าวไว้ในตอนต้น ข้าพเจ้ามีโอกาสใกล้ชิดพระอาจารย์มากพอควร ได้เห็นปฏิปทาของพระอาจารย์จนเกิดเป็นความศรัทธาและเชื่อมั่นในองค์คุณของพระอาจารย์ หากแต่ข้าพเจ้าไม่มีความถนัดในการเขียนบทความยาว ๆ ทั้ง ๆ ที่อยากจะเล่าในสิ่งที่ได้รู้ ได้เห็น ได้ยิน อีกมากมาย โดยเฉพาะในวันลงอุโบสถ ซึ่งเป็นที่ทราบในหมู่ภิกษุสงฆ์และญาติโยมชาวสุญญตาว่า กว่าจะเสร็จจากการลงอุโบสถก็ได้เวลาทำวัตรเช้า นั่นแสดงว่าไม่มีเวลาจำวัด ในช่วงการลงอุโบสถ พระอาจารย์จะอบรมสั่งสอน ตลอดจนเล่าถึงประสบการณ์ในการประพฤติปฏิบัติธรรมที่ผ่านมา ซึ่งหลาย ๆ เรื่องถ้ากล่าวให้ญาติโยมฟังก็เป็นการอวดอุตริมนุสธรรม

การที่ญาติโยมเข้าวัด อาจมีหลายจุดมุ่งหมาย บ้างต้องการเพียงการทำบุญตักบาตร บ้างต้องการการฟังธรรมจากครูบาอาจารย์ บ้างต้องการการประพฤติปฏิบัติธรรม ไม่ว่าจุดมุ่งหมายจะเป็นอย่างไร จะมีศรัทธาเป็นพื้นฐาน ศรัทธาต่อพระภิกษุสงฆ์ ศรัทธาต่อครูบาอาจารย์ ศรัทธาต่อพุทธศาสนา ผู้ให้ข่าว ผู้ทำข่าว ที่พยายามประกาศตนว่า ต้องการจรรโลงพุทธศาสนา ได้กระทำอะไรบ้างที่จะสร้างศรัทธาในพุทธศาสนา ตอบตนเองได้ดี

เมื่อวันที่ 16 ม.ค. 2537 ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวว่ามีกลุ่มบุคคลกล่าวร้ายท่านทางหน้าหนังสือพิมพ์ จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ เรื่องราวต่าง ๆ ก็ยังไม่ยุติ ข้าพเจ้าติดตามข่าวและใช้สติปัญญาเท่าที่มีอยู่พิจารณาใคร่ครวญอยู่เสมอ จึงทำให้ข้าพเจ้าไม่ได้หวั่นไหวหรือเสื่อมคลายความเคารพ ศรัทธา ในพระอาจารย์ลงแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามข้าพเจ้าได้รับธรรมะจากเหตุการณ์ครั้งนี้ และได้ประจักษ์ชัดถึงความเมตตาที่พระอาจารย์มีต่อกลุ่มบุคคลผู้กล่าวร้ายได้ประจักษ์ชัดว่าท่านไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรมทั้ง 8 เลย ท่านมีความอาจหาญ เด็ดเดี่ยว และอยู่ได้อย่างเป็นปกติ สงบเย็น เป็นธรรมชาติจริง ๆ นี่ก็เป็นการพิสูจน์ได้อย่างหนึ่งว่า ธรรมะที่ท่านได้รับกับการปฏิบัตินั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

สุดท้ายนี้ขออำนาจบุญบารมีของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณของพระธรรม พระสงฆ์ จงช่วยให้ทุกชีวิตที่เกิดขึ้นมาในโลกนี้มีความร่มเย็นเป็นสุข มีจิตใจรักเมตตาผู้อื่นเสมือนกับรักตนเองด้วย

จีรภา คลังสุพรรณ
บธ.บ. (การบริหารทั่วไป)

ความฝันเหมือนความจริง

ตอนเช้ามืดของวันที่ 1 พฤศจิกายน 2534 หลังจากดิฉันตื่นขึ้นมาเพื่อรับโทรศัพท์ของคุณแม่สุขุมซึ่งเป็นแม่ดองกัน หลังจากคุยกันเสร็จแล้วก็เข้าไปนอนต่อเพราะรู้สึกว่ายังง่วงอยู่ หลังจากนอนไปได้สักครู่หนึ่งก็หลับไปแบบครึ่งหลับครึ่งตื่น ได้ฝันไปว่าเห็นพระสงฆ์รูปหนึ่งมายืนอยู่ เห็นหน้าท่านไม่ค่อยชัดนัก แต่พอจะจำได้อย่างราง ๆ ดิฉันแปลกใจมากเพราะไม่รู้ว่าท่านเข้ามาในบ้านของดิฉันได้อย่างไร พระสงฆ์รูปนั้นได้พูดสั่งสอนให้ทำดีและได้ยกมือข้างขวาชี้ตรงมาที่ดิฉันบอกว่า "รู้ไหมโยมกำลังจะมีโชค จะเจริญก้าวหน้า" และท่านก็สะบัดจีวรขึ้นบนหัวไหล่ของท่าน และก็ได้พูดซ้ำขึ้นอีกครั้งว่า "รู้ไหมโยมกำลังจะมีโชค จะเจริญก้าวหน้า" แล้วท่านก็เดินออกจากห้องไปเลย พอดิฉันรู้สึกตัวตื่นก็งงไปหมดเพราะคล้าย ๆ กับไม่ใช่ความฝันเหมือนกับเห็นพระท่านจริง ๆ มองไปที่ประตูบ้านก็ใส่กุญแจอยู่ไม่มีใครเข้ามาได้ เมื่อดูนาฬิกาก็ประมาณตีห้ากว่า ๆ นึกทบทวนถึงพระที่เห็นในความฝันก็เป็นพระสงฆ์ที่ไม่เคยเห็นหน้าท่านมาก่อนเลย คิดเท่าไรก็นึกไม่ออกเพราะไม่เคยรู้จักท่าน ดิฉันจึงเดินเข้าไปในห้องพระเพื่อกราบพระพุทธรูปบนโต๊ะหมู่บูชา ปากดิฉันก็พูดถามว่า หลวงพ่อเจ้าขา ลูกทำอะไรถูกหรือผิดกันแน่ ทำไมจึงมีพระสงฆ์องค์ไหนกันแน่ที่ท่านมาชี้หน้าบอก ปากก็พูดถามตาก็มองหาดูพระทุกองค์ที่มีไว้บูชาว่าจะเป็นองค์ใดที่เห็นในฝัน แต่ก็หาไม่เจอเลย

ต่อมาอีก 2-3 วัน ดิฉันก็ไปธุระเยี่ยมเยียนร้านค้าที่ดิฉันให้คนอื่นเขาเช่าไปแล้ว บังเอิญเหลือบไปเห็นรูปพระสงฆ์องค์หนึ่งที่เขาใส่กรอบแขวนไว้บูชาในร้านนั้น ดิฉันจึงเดินเข้าไปพิจารณาดูใกล้ ๆ ก็จำได้ว่าเป็นพระสงฆ์รูปนี้แหละที่เห็นในฝัน เมื่อสอบถามคนในร้านว่าเป็นใคร ทุกคนก็หัวเราะและบอกว่า นี่แหละพระอาจารย์ยันตระที่กำลังดังมาก มีคนเคารพนับถือกันทั้งในเมืองไทยและชาวต่างประเทศ ดิฉันจึงได้รู้ว่าพระสงฆ์ที่เห็นในฝันก็คือพระอาจารย์ยันตระ อมโร นั่นเอง ซึ่งดิฉันไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย

ต่อมาวันหนึ่งดิฉันเข้าไปทำความสะอาดห้องพระ ได้คลี่ม้วนกระดาษที่เก็บไว้ใต้โต๊ะหมู่บูชา จึงได้เห็นภาพรูปหนึ่งเป็นภาพของพระอาจารย์ยันตระ ดิฉันจึงรีบเอามาให้ช่างใส่กรอบไว้บูชาท่านตั้งแต่วันนั้นจนถึงปัจจุบันนี้ หลังจากได้ฝันเห็นท่านและได้รูปท่านมาบูชาแล้ว ดิฉันก็นึกถึงคำสอนของพระอาจารย์ที่ให้โยมทำความดีแล้วโยมจะโชคดี ก็เลยกลับมาทบทวนว่าเราควรจะหันมาปฏิบัติธรรมให้มากขึ้น คือจากการที่เคยสวดมนต์บ้างเป็นครั้งคราว ก็หันมาสวดมนต์ทุกวัน และเคยตั้งใจกินเจ แต่ก็ทำได้บ้างไม่เต็มที่ หลังจากนั้นก็สามารถกินเจแบบเคร่งครัดได้

หลังจากที่ดิฉันได้ปฏิบัติตามคำสอนของพระอาจารย์ที่บอกว่า ให้โยมทำดี ดิฉันก็พบกับความโชคดีตามที่ท่านบอกจริง คือ ดิฉันได้ทำงานสำคัญชิ้นหนึ่ง โดยได้เข้าไปช่วยเหลือคนที่ชอบพอกันที่ประกอบธุรกิจและประสบความล้มเหลวจนเกือบจะล้มละลาย ดิฉันช่วยติดต่อขายที่ดินของเขาแห่งหนึ่งจนเป็นผลสำเร็จ ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้มีหลายคนติดต่อขายให้แต่ขายไม่ได้เสียที เมื่อดิฉันเข้าไปช่วยเหลือก็สามารถขายได้สำเร็จอย่างง่ายดาย ดิฉันภูมิใจมากที่ช่วยให้เขารอดพ้นจากการล้มละลาย และสำหรับตัวดิฉันเองก็ดีขึ้นทั้งในการปฏิบัติธรรมและโชคลาภ เพราะเขาให้เงินค่านายหน้าเป็นการตอบแทนด้วย ดิฉันนำเงินค่านายหน้านั้นมาทำบุญสร้างตำหนักเจ้าแม่กวนอิม ที่ตำบลห้วยหวาย จ.สระบุรี ซึ่งได้ตั้งใจสร้างมานานแล้วแต่ยังไม่สำเร็จ ก็สามารถทำได้สำเร็จจากงานนี้เอง

ดิฉันยังเคารพศรัทธา และเชื่อมั่นต่อพระอาจารย์ยันตระ และเมื่อดิฉันทำดี ก็ได้รับผลดีตามที่ท่านบอก ดิฉันรู้จักพระอาจารย์จากความฝันในครั้งนั้นและเคยไปทำบุญใส่บาตร ฟังธรรมจากท่านเพียงครั้งเดียว ดิฉันศรัทธาต่อพระรัตนตรัย ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า พระธรรมและพระสงฆ์ หมั่นทำบุญ ทำทาน รักษาศีล สวดมนต์อย่างสม่ำเสมอ

เกี่ยวกับข่าวของพระอาจารย์ยันตระนั้น เคยมีพระธุดงค์รูปหนึ่งถามดิฉันว่า เชื่อข่าวโจมตีทำลายชื่อเสียงของท่านหรือไม่ ดิฉันตอบว่า “อะไรที่ดิฉันไม่ได้เห็นด้วยตา ไม่ได้ยินกับหู ดิฉันไม่เชื่อเด็ดขาด และไม่กล้าวิจารณ์

เพราะกลัวว่าจะเป็นบาปกรรมเปล่า ๆ ถ้าวิจารณ์ในเรื่องที่ไม่เป็นความจริง แต่ใครจะเล่าอะไรก็รับฟัง เมื่อฟังแล้วต้องใช้สติปัญญาพิจารณาว่าสิ่งนั้นน่าเชื่อถือหรือไม่"

คุณยายสงวนศรี เกษรสุคนธ์

บารมีธรรม

ข้าพเจ้าหันหน้าเข้าวัดปฏิบัติธรรมด้วยบารมีบุญพระคุณหลวงพ่อภาวนาพุทโธ วัดสามพราน จ.นครปฐม ท่านแผ่บารมีไปถึงบ้าน เมื่อวันที่ 13 มี.ค. 2526 ทำให้ชีวิตของข้าพเจ้าเปลี่ยนแปลงไปมิใช่น้อย เป็นชีวิตทางธรรมที่ร่มเย็นเป็นสุขตามอัตภาพของผู้ประพฤติธรรม ในเรื่องการเคารพพระรัตนตรัย ท่านสอนให้ศิษย์ระมัดระวังไม่ให้ใช้วาจากล่าวร้ายต่อพระสงฆ์ แม้ว่าท่านจะเป็นพระสุปฏิปันโนหรือไม่ก็ตาม ท่านสอนให้เราสำรวมจิตของตนเองไม่ให้จ้องโทษผู้อื่น ไม่ยึดติดว่าเป็นศิษย์ของสำนักใด เราชาวพุทธเป็นลูกของพ่อคือพระพุทธเจ้าองค์เดียวกัน ข้าพเจ้าได้จดจำคำสอนของท่านและพยายามประพฤติปฏิบัติตามเสมอมา บางครั้งมีคณะศิษย์สายพระอาจารย์ยันตระ ไปกราบนมัสการท่านที่วัด และเรียนท่านว่าจะไปงานมุทิตาจิตพระอาจารย์ยันตระ ที่เกริงกระเวีย จ.กาญจนบุรี ทั้งที่ขณะนั้นพระอาจารย์ท่านอยู่ที่เมืองนอก หลวงพ่อท่านก็กล่าวอนุโมทนาสาธุว่า พระอาจารย์ยันตระมีบุญบารมีสูง มีลูกศิษย์ดีที่รู้กตัญญูกตเวทิตาคุณต่อครูบาอาจารย์ เมื่อวันที่ 12 ต.ค. 37 ข้าพเจ้าไปกราบหลวงพ่อภาวนาพุทโธ ขากลับได้พูดคุยกับคุณยายท่านหนึ่งที่มาปฏิบัติธรรมที่วัดสามพรานเป็นประจำ คุณยายอายุ 71 ปี ยังแข็งแรงน่ารัก ตอนหนึ่งได้ปรารภถึงเรื่องที่ พระอาจารย์ยันตระถูกกล่าวหา ถูกย่ำยีอยู่ขณะนี้ คุณยายพูดว่าท่านอธิษฐานจิตเอาใจช่วยท่านให้ผ่านพ้นจากอุปสรรคหมู่มารโดยเร็ว เพราะท่านอาจารย์ยันตระเป็นพระดีองค์หนึ่งของเมืองไทย ข้าพเจ้าฟังแล้วรู้สึกตื้นตันใจมากที่ชาวพุทธที่แท้จริงมีความรัก เคารพห่วงใยในพระอาจารย์ยันตระ เหมือนกับพี่น้องชาวพุทธหลาย ๆ คนที่ไม่มีโอกาสแสดงออกเป็นผู้ให้กำลังใจอยู่เบื้องหลังอยู่ในขณะนี้ นี่คือผู้ถึงรัตนตรัย ย่อมไม่เชื่ออะไรโดยง่าย มีสติรู้จักคิด มีปัญญา

ในส่วนที่เกี่ยวกับพระอาจารย์ยันตระนั้น ข้าพเจ้าก็ได้รับฟังข่าวว่ามีคนจำนวนมากที่หันมาสนใจปฏิบัติธรรมตามท่าน ข้าพเจ้ารู้สึกมีจิตปีติยินดี เพราะอย่างน้อยคนเหล่านั้นย่อมได้สัมผัสธรรมะดี ๆ แน่นอน ดีกว่าเข้าคลับบาร์เป็นไหน ๆ แม้แต่ครูรุ่นน้องของข้าพเจ้าหลายคนซึ่งได้เข้าปฏิบัติ

ที่สำนักไหน ก็ไม่รู้สึกว่าเราจะแตกต่างกัน นอกจากจะได้ทราบว่าท่านพระอาจารย์ไปแสดงธรรมที่ใดจะมีคนติดตามไปฟังธรรมกันเป็นจำนวนมากแล้ว ข้าพเจ้าเคยฟังธรรมจากเทปธรรมะที่นักเรียนนำมาฝาก เพราะเขารักเคารพ ศรัทธาต่อท่าน แม้ทุกวันนี้เขาก็ยังมั่นคงไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรมที่เกิดขึ้นในขณะนี้ ลูกชายของข้าพเจ้าได้ฟังเสียงธรรมะที่ข้าพเจ้านำไปเปิดที่บ้าน ก็ถามว่า ท่านชื่ออะไร เทศน์ดีนะ เมื่อครั้งที่ท่านพระอาจารย์ยันตระไปแสดงธรรมที่วัดศิริพงษ์ธรรมนิมิต กม.6 รามอินทรา ซึ่งอยู่ใกล้บ้านข้าพเจ้าพาครอบครัวไปฟังธรรม ข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกเฉย ๆ ไม่มีปีติซาบซึ้งอะไร แต่ก็ดีใจที่มีคนศรัทธาต่อท่านเป็นจำนวนมาก และข้าพเจ้าเคยพูดว่า **"สงสัยข้าพเจ้าจะไม่เคยทำบุญร่วมกับพระอาจารย์ยันตระมาก่อน เพราะเมื่อได้ฟังธรรมจากท่านได้ไปกราบท่านแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกเฉย ๆ ไม่มีปีติซาบซึ้งอะไร"** และเป็นเรื่องแปลกมากว่าคำพูดของข้าพเจ้าครั้งนั้นทำให้ข้าพเจ้าได้รับกรรมจากคำพูดนี้แล้ว และเมื่อถึงขณะนี้ ข้าพเจ้าขอเปลี่ยนคำพูดเสียใหม่ว่า สิ่งที่ข้าพเจ้าพูดนั้นได้เปลี่ยนไปแล้ว ดังที่จะกล่าวถึงในตอนต่อไป

ต่อมาเมื่อวันที่ 16 มกราคม 2536 เป็นวันพระราชทานเพลิงศพหลวงพ่อชา สุภัทโท ที่ จ.อุบลราชธานี ข้าพเจ้าได้เดินทางไปร่วมงานด้วยและได้บอกแม่ว่างานนี้มีพระอริยสงฆ์มาร่วมงานเป็นจำนวนมาก ก่อนจะกลับกรุงเทพฯ ขอให้ได้ใส่บาตรกับพระอริยสงฆ์หลาย ๆ องค์คงจะดีไม่น้อย เพราะพระสงฆ์ท่านออกบิณฑบาตโปรดญาติโยม 4 มุมเมือง เป็นภาพที่ชาวพุทธมีความปลื้มปีติมากต่างขวนขวายสร้างทานบารมีกันครั้งใหญ่ทีเดียว

เมื่อร่วมงานศพหลวงพ่อชาแล้ว ข้าพเจ้ากลับไปพักผ่อนที่บ้านและเช้ามืดวันที่ 17 ม.ค. 36 ข้าพเจ้าฝันเห็นพระสงฆ์องค์หนึ่ง ท่านยืนหันหน้ามาทางข้าพเจ้า ห่มผ้ากาสาวพัสตร์สว่างไสวเย็นตา ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าเหมือนท่านเป็นญาติ ท่านถามว่า แม่ล่ะไปไหนแล้ว ข้าพเจ้าสะดุ้งตื่นเพราะได้ยินเสียงแม่เรียกให้ไปใส่บาตร เดี๋ยวพระจะมาแล้ว ขณะที่เก็บที่นอนก็ได้ยินเสียงประกาศจากรถประชาสัมพันธ์ว่า วันนี้พระอาจารย์ยันตระจะมา

แสดงธรรมที่ทุ่งศรีเมือง เวลา 9.00 น. ข้าพเจ้ารู้สึกปีติมากขนลุกซู่อย่างประหลาด รีบชวนแม่ไปทำบุญฟังธรรมกัน

ภาพที่ข้าพเจ้าเห็นในวันนั้น มีพระสงฆ์และญาติโยมติดตามทำบุญกับท่านเป็นจำนวนมาก และที่น่าแปลกใจมากคือระหว่างที่รอใส่บาตรนั้น ข้าพเจ้าเห็นท่านแต่ไกลใบหน้าท่านผ่องใส ยิ้มแย้มด้วยเมตตา ข้าพเจ้ายกอาหารขึ้นอธิษฐานจิตชั่วขณะหนึ่ง ทำไมท่านจึงมาถึงข้าพเจ้าได้รวดเร็วขนาดนั้น ก่อนการแสดงธรรมพระท่านประกาศให้หน่วยราชการต่าง ๆ ไปรับหนังสือเพื่อเผยแผ่ได้ ข้าพเจ้าไปติดต่อแต่พอพระท่านได้เห็นชื่อหน่วยงานว่าอยู่กรุงเทพฯ ท่านก็บอกให้ไปรับที่นนทบุรี เพราะพระอาจารย์จะไปแสดงธรรมที่นั่น ข้าพเจ้าจึงเรียนท่านว่ารับวันนี้จะสะดวกกว่า ท่านลังเลเล็กน้อย ข้าพเจ้าจึงพูดว่า ข้าพเจ้าก็มีศรัทธาต่อท่านอาจารย์นะ พระท่านที่แจกหนังสือหันมาพูดว่า ศรัทธาไม่จริงมั้ง ข้าพเจ้ารู้สึกอายมาก รีบกำหนดดูจิตตนเองนิ่งคิดนึกในใจ เราทนได้ไหม ใครชมเราชอบ แต่พอโดนว่าบ้างเราทำใจได้ไหม แล้วข้าพเจ้าก็ทำใจได้ และนึกถึงคำพูดของตนเองที่เคยพูดถึงพระอาจารย์ยันตระไว้ รีบตั้งจิตอธิษฐานขออโหสิกรรมต่อท่าน นี่กรรมมีจริงนะ ข้าพเจ้าบอกตนเองเมื่อรับหนังสือและได้ฟังธรรมต่อไป

วันนั้นพระอาจารย์เสียงแหบแห้งมากแสดงธรรมไม่ได้ ท่านโปรดให้หลวงปู่ดิลกแสดงธรรมแทน แต่พอท่านหลวงปู่ดิลกแสดงธรรมจบลง ด้วยความเมตตาที่ท่านมีต่อญาติโยมที่มาทำบุญอย่างมากมายในวันนั้น ท่านพยายามเปล่งเสียงที่แหบแห้งพูดไปเรื่อย ๆ ในที่สุดเสียงท่านก็เป็นปกติแสดงธรรมได้โดยไม่เหน็ดเหนื่อย ท่านพูดคำว่าท้ายที่สุดนี้ประมาณ 5-6 ครั้งก็นึกว่าท่านจะจบแล้ว แต่ท่านก็พูดต่อ พวกเราก็หันมายิ้มให้กันและปลื้มใจในเมตตาของท่านจริง ๆ ข้าพเจ้าและแม่อยู่ฟังธรรมจนบ่ายจึงได้รับพรจากท่าน และเมื่อข้าพเจ้าไปกราบลาท่านใกล้ ๆ มองใบหน้า ดูแววตาท่านแจ่มใสมาก เป็นดวงตาที่เปี่ยมด้วยเมตตาไม่รักใครชอบใครเป็นพิเศษ ท่านยังยิ้มแย้มเป็นปกติไม่มีอาการบอกว่าเหน็ดเหนื่อยอะไรเลยน่าอัศจรรย์มาก

สำหรับข่าวที่สร้างความตื่นตะลึงสั่นสะเทือนวงการพุทธศาสนาทาง

หน้าหนังสือพิมพ์บางฉบับที่เขียนกล่าวโทษอย่างรุนแรงต่อท่านนั้น เพื่อนครูที่เป็นนักปฏิบัติธรรมจริง ๆ หลายคนวางเฉยต่อข่าวนี้ ไม่มีข้อวิจารณ์ใด ๆ สงบวาจา ได้แต่ส่งกำลังใจช่วยท่าน คนอื่น ๆ ก็ไม่ค่อยกล้าพูดมากมาย เมื่อได้ทราบข่าวท่านอาพาธก็ยิ่งกังวลห่วงใย ข้าพเจ้าได้สอนนักเรียนให้รู้จักใช้สติปัญญาไตร่ตรอง อย่าได้ปลงใจเชื่ออะไรง่าย ๆ ตามที่เขาเล่าลือกัน จงทำหน้าที่ของนักเรียนให้ดีที่สุด หัดมองคนอื่นในแง่ดี **ให้มองว่าท่านพระอาจารย์ยันตระได้สร้างคุณประโยชน์แก่พระพุทธศาสนามากมายมหาศาล เป็นพระดีที่หายากยิ่งในปัจจุบัน** เราไม่ทำดีก็จงอย่าทำลายศาสนาโดยการพูดจาคึกคะนองสนุกปาก โดยเราไม่รู้ข้อเท็จจริงจะเป็นบาปแก่ตนเอง และเป็นการทำลายศาสนาด้วย นักเรียนก็นิ่งฟังด้วยดี

เมื่อคราวที่คุณแม่ของนักวิชาการท่านหนึ่งได้ให้ข่าวแก่หนังสือพิมพ์ มีรุ่นน้องคนหนึ่งที่ยังไม่ปฏิบัติธรรมจริงจังนักมาคุยให้ฟังและค่อนข้างเชื่อข่าวนั้นว่าเป็นจริง ข้าพเจ้าก็บอกไปว่า ข่าวก็คือข่าว อย่าเพิ่งปลงใจเชื่อมากนัก ท่านพระอาจารย์มีบารมีมาก ทำประโยชน์แก่ศาสนามากมาย มีลูกศิษย์ปฏิบัติธรรม ได้ธรรมะตามลำดับมากน้อยแตกต่างกัน มีจำนวนอยู่มิใช่น้อย ขอให้คิดดี ๆ **ถ้าท่านผิดเราเสมอตัว ถ้าท่านไม่ผิดบาปนั้นจะตกแก่ใคร**

ข้าพเจ้าเป็นคนค่อนข้างดื้อรั้น ไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ ไม่ศรัทธานับถือตามคำของใครบอก นอกจากได้พิสูจน์สิ่งนั้นด้วยตนเอง ขณะนี้ข้าพเจ้าได้นำเทปธรรมะของพระอาจารย์ยันตระมาเปิดฟัง ปฏิบัติสมาธิฟังธรรมติดต่อกันมาหลายเดือนแล้วตั้งแต่เริ่มมีข่าว มีข้อสงสัยเกิดขึ้นในใจว่า ทำไมธรรมะของพระสงฆ์ที่ถูกตั้งข้อกล่าวหาอย่างร้ายแรง จึงฟังนุ่มนวล ลุ่มลึก เป็นธรรมะที่เกิดจากการปฏิบัติจริง เห็นจริง ยิ่งฟังยิ่งปีติ ซาบซึ้งไพเราะ สงบเยือกเย็น บางครั้งมีปีติจนน้ำตาไหล ฟังแล้วไม่เร่าร้อน ไม่กล่าวโทษใคร เป็นธรรมะของจิตผู้มีเมตตาธรรมสูงส่งที่ปรารถนาให้ผู้ฟังนำไปปฏิบัติจนเกิดประโยชน์สุข เป็นธรรมะที่ประกาศคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้กว้างไกล แล้วท่านล่ะได้ทดลองปฏิบัติตามคำสอนของท่านพระอาจารย์หรือยัง เผื่อว่าท่าน

จะได้คำตอบเหมือนข้าพเจ้าในขณะนี้

ที่สุดของบันทึกนี้หากมีประโยชน์อยู่บ้าง ข้าพเจ้าขออุทิศบูชาพระพุทธศาสนา และพระอาจารย์ยันตระ อมโร ขอบารมีอันยิ่งใหญ่แห่งคุณพระรัตนตรัย และเทพยดาฟ้าดินทั้งหลายประทานพรให้ท่านพระอาจารย์พ้นวิบากกรรมโดยเร็ว ศัตรูหมู่มารพ่ายแพ้บารมีท่านด้วยเทอญ

เพ็ญจันทร์ ภู่เอี่ยม

อาจารย์ 2 ระดับ 6

หัวหน้างานจริยธรรม โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ

ครั้งหนึ่งในชีวิต

ราวต้นปี 2534 เพื่อนสนิทคนหนึ่งได้เล่าถึงพระภิกษุรูปหนึ่งให้ฟังบ่อยครั้ง และด้วยเหตุที่ข้าพเจ้าเป็นชาวพุทธ เพียงเพราะเกิดมาเป็นคนไทย เคยเข้าวัดบ้างก็ในวัยเด็กสมัยเรียนประถมต้น เพราะโรงเรียนอยู่ติดวัด เมื่อฟังเพื่อนพูดถึงพระภิกษุรูปดังกล่าวบ่อยขึ้น รู้สึกว่าเพื่อนคงจะหลงงมงาย หรือไม่ก็พูดเกินจริงกว่า ก็ด้วยที่รู้จักเพื่อนคนนี้มานานพอจะมั่นใจได้ว่าเพื่อนเป็นคนอย่างไร ก็รู้สึกเป็นการท้าทายอยากพบ อยากเห็น ก็หวังว่าสักวันคงมีโอกาส

เช้าวันเสาร์ที่ 10 สิงหาคม 2534 ข้าพเจ้ามีโอกาสทำบุญตักบาตรกับพระอาจารย์ยันตระ อมโรภิกขุเป็นครั้งแรก มีโอกาสอาศัยอยู่ที่สำนักป่าสุญญตาราม บ้านเกริงกะเวีย 3 วัน (เสาร์-อาทิตย์-จันทร์ ซึ่งวันจันทร์เป็นวันหยุดเนื่องในวโรกาสคล้ายวันเฉลิมพระชนมพรรษาฯ) ได้ประสบเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้เกิดความศรัทธาในพระอาจารย์ แต่ก็ยังไม่มากนัก หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้มีโอกาสเดินทางไปสำนักป่าฯ อีกครั้ง ในช่วงวันที่ 12-13-14 ตุลาคม ซึ่งเป็นวันอาจาริยบูชา ที่ชาวสุญญตามีต่อพระอาจารย์ฯ ข้าพเจ้าอดประหลาดใจไม่ได้กับจำนวนพุทศาสนิกชนที่เดินทางกันมาจากทุกสารทิศอย่างล้นหลาม ทุกคนมาด้วยศรัทธา หลาย ๆ กลุ่มรวมกันเปิดโรงทาน เพื่อรองรับญาติโยมที่มาร่วมทำบุญตักบาตร

ปี พ.ศ. 2535 ช่วงเข้าพรรษา ข้าพเจ้ามีโอกาสเดินทางไปทำบุญตักบาตร ฟังธรรมจากพระอาจารย์ที่สำนักป่าฯ บ่อยครั้ง ส่วนมากจะออกเดินทางจากกรุงเทพฯ แต่เช้ามืด กลับเย็นวันอาทิตย์ ความศรัทธาในพระอาจารย์ฯ พุทธศาสนาเพิ่มมากขึ้น

ต้นปี พ.ศ. 2536 พระอาจารย์รับนิมนต์มาแสดงธรรมในเทศกาลเสริมธรรมะ เสริมปัญหาของชาวสวนแก้ว นากาบุรี ในครั้งนั้นเอง ที่ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่า มีอะไรมาดลใจให้ตั้งจิตอธิษฐานที่จะบวช และอธิษฐานขอความเมตตาจากพระอาจารย์ที่จะไปประพฤติ ปฏิบัติธรรม ที่สำนักป่าฯ ใน

เพียงใดว่า ตนเป็นชาวพุทธ

เทิดศักดิ์ เลิศวิริยะเศรษฐ์ วศ.บ.
ผู้จัดการฝ่ายขาย
บ. ENERGY TECHNOLOGY
15 พฤศจิกายน 2537

รายนามผู้ร่วมบริจาคพิมพ์หนังสือ 'ด้วยศรัทธาและเชื่อมั่น'

คุณเพ็ญจันทร์ ภู่เอี่ยมและครอบครัว
คุณนิตย์ - คุณจอห์น ลอร์เล่อร์
คุณอุไรวรรณ วูดฟิน
คุณพัชรี ธรรมาวชิรานนท์
คุณจำลอง จันทะวงษ์
คุณบุญสม รัตนเสน
คุณลำพู ครระตาย
คุณดวงใจ พฤกษ์ศรีสาคร
คุณพรทิพย์ ศิริสุคนธ์
คุณเพ็ญจันทร์ จิตร์นำทรัพย์
คุณสุทธิมา เจียมภักดี
คุณวิไล จิรพรเจริญสุข
คุณตุ๊ - คุณวิลาวัลย์และครอบครัว (สวนทิพย์เกษตร)
คุณนารี ไพบูลย์รัตนากร
คุณวันดี บุปผา
คุณจารุณี วิไลลักษณ์
คุณศิวภรณ์ เจริญพฤกษา
คุณวัชรี จิตร์นำทรัพย์
คุณมณี ทัศนะศาสตรานนท์
คุณสมศักดิ์ รัตนเจริญชัย
คุณพัชราภรณ์ ขาวจันทร์
คุณธนิน สกุลเวช
คุณจะเดช กองเงิน
คุณวิเชียร แจ่มใสและครอบครัว
คุณวรรณี ชินโชติกร
คุณบุบผา ร่มพุทธศาสนาและบุตร
คุณดวงหทัย สุริยกุล ณ อยุธยา
คุณสมศักดิ์ สุริยกุล ณ อยุธยา
คุณอุทัย สุริยกุล ณ อยุธยา
คุณอุไรวรรณ สุริยกุล ณ อยุธยา
ด.ช.สุกิจ - ด.ช.หนึ่ง สุริยกุล ณ อยุธยา
คุณวันเพ็ญ แซ่กัง
คุณสุรางค์ เนียมฉาย
คุณจรรยา ปิยะรัฐ
คุณบุญช่วย - คุณมณี ครุฑธา
คุณจักรกฤษ - คุณจิราพร อุดมโภชน์
คุณมาลิณี อภิวุฒิโสภณ
คุณสมศรี สาธานนท์
คุณรัตนา ทูลเกียรติวงษ์
คุณสุนีย์ แซ่ซี
คุณศิริพร ตั้งใจงามสง่า
คุณนริสา ณะอิ่น
คุณมยุรี ชอบงาน
คุณสงวนศรี เกษรสุคนธ์
คุณเชิด - ด.ช.ณัฐพงศ์ ลาภแก้ว

พิมพ์ครั้งที่ 1 *ตุลาคม 2537 จำนวน 10,000 เล่ม*
พิมพ์ครั้งที่ 2 *พฤศจิกายน 2537 จำนวน 10,000 เล่ม*
สนใจเพื่อเผยแพร่ ติดต่อกลุ่มผู้มีอายุ โทร. 01-4011585
01-9372890

ด้วยศรัทธาและเชื่อมั่น

รักษาจิตให้ดี
ทำหน้าที่ให้ถูกต้อง
มีสติอย่าให้พร่อง
ความเศร้าหมองจะหมดไป

• ยันตระ อมโรภิกขุ •

๑๘ ตุลาคม ๒๕๓๗